

Diệu Hạnh

Tình Hồng Mong Manh

Chương 1

– Xít ... Xít ... Cay ghê!

– Cay! Vậy sao ?

Đang xít xoa vì cay, nghe giọng ồm ồm của anh Hai, Cát Tường nhìn lên, cô nhướng mắt:

– Anh Hai tệ thật, chuyên rình em út .

Bảo Trung nhếch môi:

– Ai thèm rình nhỏ . Là mẹ nhờ, lên gọi giùm mẹ cục cưng .

Dù nghe rõ anh Hai nói mẹ gọi, Cát Tường vẫn cong môi bắt bẻ:

– Cho là lệnh mẹ, chí ít khi vào phòng anh phải gõ cửa chứ . Chả lẽ phép lịch sự tối thiểu anh cũng bắt đầu quên ?

Bảo Trung trợn mắt:

– Ê! Đừng phát ngôn bừa bãi nha nhỏ . Chỉ 2 tháng nữa anh Hai đã tốt nghiệp đại học Luật . Sẽ là 1 luật sư thì làm sao anh Hai em không biết lễ nghĩa chứ .

Thản nhiên cho thêm 1 sợi bánh tráng vô miệng, Cát Tường tưởng tượng:

– Luật sư thì sao chứ . Bộ cứ là luật sư thì phải đính đạc đảng hoàng cả à ? Vậy chứ bạn anh, chị Oanh đấy, đảng hoàng không hả ?

– Hồng Oanh đã làm gì em ?

– Chẳng làm gì cả . Dù chẳng che cỡ nào, chị ấy vẫn biết em là em gái của anh cơ mà .

– Nhỏ này, ăn nói gì đâu . Nếu không có sao bỗng dưng em lại đem chị Oanh ra so sánh ?

Cát Tường chun mũi:

– Cái gì cũng có nguyên nhân cả . Nói thiệt nha . Em đã cố hết sức, vẫn không thể hòa hợp được chị Oanh .

– Hồng Oanh vẫn quý mến em kia mà .

– Giả tạo thì đúng hơn . Nếu em không phải em gái anh, chắc em và chị ấy đã không thể nói chuyện . Cay như bánh tráng này, em còn cố nhai được, nhưng để chấp nhận chị ấy vào gia đình, em thấy vừa khó, vừa xa lạ .

Bảo Trung nhăn nhó:

– Bạn bè anh, ai cũng khen anh có đũa em gái dễ thương, vô tư .

Bây giờ anh mới biết nhỏ chẳng dễ chịu chút nào, nhất là đem người yêu của anh ra so sánh ví von . Hồng Oanh là điểm hút của hàng trăm chàng trai, vậy mà em coi cô ấy không bằng sợi bánh tráng em cho vô miệng . Thật hết nói .

Cát Tường tỉnh bơ:

– Anh ăn thử không ? 1 lần để sau này biết lời em nói đúng sai ?

Vừa nói, cô vừa chìa bịch bánh còn duy nhất 1 sợi, với vô số xác hành phi vào tay anh trai .

Bảo Trung cau có:

– Anh Hai mà lại thêm ăn thứ này . Ghê đi!

Vừa lúc Bảo Tuấn chạy vô:

– Chị Ba! Mẹ gọi chị nãy giờ . Cho em ăn miếng đi .

Bảo Trung nhăn mặt:

– Trời đất! Cả em cũng ăn thứ quý này à ?

Bảo Tuấn nhe răng cười:

– Anh Hai lạc hậu thí mờ . Món giẻ rách này, đang được tụi học sinh tôn sùng là món ăn tuyệt vời nhất của tuổi hồng .

– Hả! Tên vừa gọi ?

– Giẻ rách! Gọi thế vì muốn ăn phải mất công xé sợi bánh, đổ bột nêm, saté vào bịch rồi vò kỹ, như kiểu giặt đồ ấy, nên tụi em gọi là "giẻ rách" . Ngon lắm đấy .

Bảo Trung lắc đầu:

– Đúng là điên mới ăn thứ đó .

Cát Tường kéo tay Bảo Tuấn:

– Út đừng nói nữa, sẽ không thắng nổi anh Hai đâu . Thứ dân thường như chị em mình cãi sao nổi luật sư . Anh nói mình điên nên ăn, vậy chắc bà Oanh cũng mất .

Dứt lời, bỏ mặc ông anh đứng chững hững vì câu nói nửa vời của mình, Cát Tường cười vang kéo tuốt Bảo Tuấn xuống nhà .

Bà Bảo Lộc nghiêm khắc:

– Gì mà ồn ào vậy Tường ? Con gái lớn rồi phải ý tứ chứ .

Cát Tường nhỏ nhẹ:

– Thừa mẹ, chị em con chỉ đùa thôi .

– Dù đùa, trong phòng riêng thì được . Đã xuống đây, còn chạy rầm rầm thì không được, con nhớ không ?

– Dạ . Con xin lỗi .

Bà Bảo Lộc lại hừ nhẹ:

– Mẹ gọi nãy giờ, sao tận bây giờ chứ mới xuống ?

Cát Tường cúi đầu:

– Dạ, tại con đang làm dở bài tập . Bỏ đi, con sợ sẽ quên mất ạ .

Cô nói dối trơn tru đến mức suýt nữa Bảo Tuấn đã cười phá lên, Bảo Trung vừa xuống đến cũng phải trợn mắt, lắc đầu .

Tưởng cô gái nói thiệt, bà Bảo Lộc dịu giọng:

– Con chuẩn bị phụ mẹ tiếp khách, nhớ ăn mặc cho dễ thương 1 chút .

Cát Tường chưng hửng:

– Tiếp khách ư ? Là ai vậy mẹ ?

– 1 người bạn làm ăn của ba mẹ .

– Bạn ba mẹ thường khi có dì út tiếp phụ, chứ con thì chịu thôi . Lóc chóc, loi choi như con tiếp người lớn, không khéo làm mất mặt ba mẹ . - Cát Tường chối phắt .

– Mẹ để con lên kêu dì Cát Thủy .

Bà Bảo Lộc gắt khế:

– Dì Thủy đi ra ngoài rồi . Với nữa, bác Lâm Đại đến nhà ta không phải vì công việc, mà bác đến thăm gia đình ta và rất muốn gặp con . Con về phòng sửa soạn đi .

Dứt lời, bà Bảo Lộc đứng lên, trở vào phòng riêng .

Cát Tường giậm chân:

– Mẹ đúng là độc đoán, hờ chút là "lệnh" . Lệnh gì còn được, đằng này, lại biểu tiếp ông bác Lâm Đại nào . Bạn của ba mẹ, giờ sai con nít tiếp là sao ? Bực ghê!

Bảo Trung khoái trá phán:

– Đơn giản vì mẹ muốn chọn "rẻ" quý cho cục cưng của mẹ đấy thôi .

Cát Tường trợn mắt hét:

– Anh đúng là ác khẩu độc miệng, ác tâm nữa! Bạn của ba mẹ đáng tuổi cha chú em, anh dám nói bậy .

– Thời buổi kinh tế thị trường, ai còn phân biệt tuổi tác chứ .

Cát Tường sấn tới:

– Ý anh là sao ? Nói!

Bảo Trung tỉnh bơ:

– Vội gì, nhỏ đợi thêm ít phút nữa sẽ biết mục đích của mẫu hậu thôi .

Anh né người, lao nhanh ra cửa .

Cát Tường buông phịch người xuống nền nhà, ôm đầu rên rĩ:

– Trời ạ! Là sao chứ ? Thật ra mẹ muốn chị gặp ông bác già đó ư, Tuấn ?

Trong nhà, Bảo Tuấn quý chị Ba nhất, vì Cát Tường luôn tỏ ra chiều chuộng cậu . Đã thế, chị Ba còn hay bao che giùm Bảo Tuấn những khi cậu cúp cua đi hát karaoke . Nghe chị hỏi, Bảo Tuấn cũng không biết nói sao, vì chính cậu cũng đang bàng hoàng trước tin của mẹ vừa phán . Lẽ nào ba mẹ muốn "gả" chị Ba cho ông Lâm Đại ?

Không biết chị Ba đã biết mặt mũi ông chưa, chứ cậu thì không lạ gì ông ấy nữa, vì cậu học chung lớp với Mẫn Khanh, con gái ông Đại . Mẫn Khanh mồ côi mẹ từ khi mới lên 3, tức là ông Đại đã ở vậy 15 năm . Chả lẽ bây giờ ông muốn lấy vợ .

Có muốn tìm mẹ kế cho Mẫn Khanh và anh Lâm Thành thì ít ra ông Đại cũng nên tìm người ngoài "băm", chứ sao lại muốn lấy con gái "tân" ?

Và ba mẹ nữa, chị Ba khác nào viên ngọc quý, sao bỗng dưng muốn chị ấy "quen" ông Đại chứ ? Ba mẹ không thấy như thế là "mất mặt", là kỳ cục lắm hay sao ? Thà là dì Thủy còn dễ chấp nhận .

– Bảo Tuấn! Em không có ý kiến gì cho chị à ?

Vẫn ngồi bệt xuống dưới đất, Cát Tường ngược nhìn em trai bằng ánh mắt hoang mang . Bảo Tuấn trấn an chị:

– Em nghĩ chuyện không đến nỗi tệ hại như lời anh Hai đâu . Bạn bè của ba mẹ đều là những người đáng hoàng .

Cát Tường bậm môi:

– Chị chỉ không biết phải thế nào nữa . Tại sao không để dì Thủy tiếp như thường khi .

– Có thể mẹ muốn thử chị, xem cách giao tiếp của chị thế nào, vì chị học bên du lịch ngoại thương .

Bà Bảo Lộc đi ra, trông bà thật sang trọng trong bộ đầm dài cho người lớn tuổi mặc ở nhà . Thấy Cát Tường còn ngồi dưới đất, bà nhăn mặt la nhỏ:

– Trời đất! Nãy giờ còn chưa thay đồ sao Cát Tường ? Khách sắp đến rồi đấy .

Cát Tường vót vát:

– Mẹ! Con không tiếp phụ mẹ được không ? Bài tập con còn nhiều .

Bà Bảo Lộc lắc đầu:

– Bài vở thì thiếu gì giờ để con học, khách ghé thăm gia đình chỉ 1 lần . Nhà có con gái, chả lẽ con cứ mặc cho mẹ tiếp khách như vậy thì còn ra gì nữa . Vội lại, sau này con chỉ nên học 1 ngành được rồi, còn đeo nguyên vọng bác sĩ, mẹ nghĩ con không đủ sức học đâu .

Thôi, đừng chàng ràng nữa, lên thay đồ đi, con gái .

Cát Tường đành thở dài đánh sượt . Cúi đầu chậm chạp lê bước lên lầu, nét mặt cô buồn kinh khủng .

o O o

– Chị Ba! Mẹ biểu chị xuống dưới, khách đã đến .

Bảo Tuấn thò đầu vô phòng Cát Tường, thông báo .

Cát Tường thở dài ngán ngẩm:

– Mẹ hôm nay làm sao ấy, tự nhiên bắt chị tiếp 1 ông bác . Ông đi 1 mình hả ?

Bảo Tuấn cười nhẹ:

– Chớ chị muốn ông đi với ai nữa ? Ông góa vợ lâu rồi, chuyện này em nghi quá .

Cát Tường trợn mắt:

– Nghi cái gì ?

– Bây giờ không thể nói . Chị cứ nghe lời mẹ xuống tiếp khách, kéo mẹ giận, mất công ly chén tội bời .

Cát Tường hậm hực:

– Bây giờ cả em cũng về hòa với mẹ để đầy ải chị nữa à ?

Bảo Tuấn xua tay:

– Chị nói cái gì mà đầy ải chị chứ ? Chỉ đơn giản tiếp khách thôi, có phải gánh nặng nhọc gì đâu . Chị đừng nên nghĩ lẫn quẩn nữa . Lát rồi em kể chuyện ông Đại cho chị nghe .

– Em biết ông à ?

– Biết rất rõ chị ạ . Bởi vì em học chung với con gái ông . Em nghĩ không thể có câu chuyện theo kiểu tưởng tượng của anh Hai nói đâu . Vì ông Đại là người đàng hoàng, mẫu mực và rất thương con .

Cát Tường nhăn nhó:

– Hóa ra, chỉ mình chị là không biết đến ông ấy . Thôi được, chị nghe lời nhóc 1 lần coi sao . Nhớ kể đó nha .

Bà Bảo Lộc vẫy Cát Tường, khi cô ngập ngừng bước chân nơi bậc cuối cầu thang:

– Lại đây con gái .

Cát Tường mỉm cười với mẹ, nụ cười của cô thật tươi tắn . Khẽ gật đầu chào khách, bởi cô chưa được mẹ giới thiệu, nhưng cô đoán Lâm Đại chính là ông khách sang trọng này . Nếu vậy, ông ta thuộc dạng phong độ, đẹp trai, dù tuổi cũng đã trạc tuổi ba mẹ cô .

Bà Bảo Lộc tươi cười:

– Con gái tôi đấy . Cháu đang học năm thứ 2 trường Du lịch Ngoại thương . Cát Tường à! Còn bác đây tên Lâm Đại, mẹ đã nói con biết rồi . Chào bác làm quen đi con .

Cát Tường cúi đầu, nói nhỏ nhẹ:

– Cháu chào bác .

Ông Lâm Đại cười xòa:

– Cát Tường à! Bác nghe ba mẹ cháu kể về cháu, nhưng không nghĩ cháu xinh xắn và dễ thương hơn cả lời bình luận của mọi người .

Bác rất vui khi được làm quen với cháu .

Cát Tường chỉ cười nhẹ . Cô nghĩ mình nên im lặng là hơn .

Bà Bảo Lộc dùng chân chà nhẹ lên chân Cát Tường . Suýt chút nữa Cát Tường đã hét toáng lên như mọi lần cô vẫn bị Bảo Tuấn chọc ghẹo . Cô liếc nhanh mẹ, bà Bảo Lộc ra dấu . Cát Tường hiểu mẹ cô đang muốn cô rót nước mời khách . Chuyện nhỏ xíu này không có gì ghê gớm cả, cô làm dư sức .

Nghĩ vậy, Cát Tường đứng lên rót nước vào tách nhỏ, mùi trà thơm bốc lên thơm ngát . Cô hơi cười, để lộ chiếc răng khểnh thật duyên .

– Cháu mời bác uống nước .

Bà Bảo Lộc hắng giọng:

– Sao con không làm nước trái cây mời bác . Trời đang nóng thế này

...

Cát Tường nghe mẹ nhắc, định rời chỗ ngồi . Ông Lâm Đại ôn tồn:

– Cháu đừng bận tâm về chuyện nước sôi . Bác thích dùng nước trà nóng hơn, nhất là loại trà Bắc ướp hoa nhà này .

Bà Bảo Lộc vui vẻ:

– Bác nói vậy, con ngồi xuống đi . Chốc nữa, nhớ gói biếu bác vài ấm trà nha con gái .

Ông Lâm Đại xua tay:

– Chị lại khách sáo hơn tôi nữa . Nhà trồng được đâu mà biết xén .

– Không giấu gì anh, bữa trước có người bạn từ Bắc vô ghé thăm, biếu ba Cát Tường đến vài ký . Nghe nói họ ở chính nơi trồng chè và chế biến, nên mới có loại trà ngon như thế, hợp gu mấy người như anh và ba Cát Tường . Anh đừng từ chối .

Ông Lâm Đại đành cười trừ . Uống thêm ngụm trà, ông háng giọng:

– Cát Tường! Cháu đang nghỉ hè phải không ?

Hơi ngạc nhiên, Cát Tường vẫn nhã nhặn:

– Dạ phải . Nhưng cháu còn theo học đại học Y tại chức, nên cháu vẫn đi học trong hè, bác ạ .

– Bác có nghe ba mẹ cháu nói .

Bà Bảo Lộc xen vô:

– Tường à! Chẳng là bác Đại muốn nhờ con chăm sóc thuốc men cho con trai bác ấy .

Cát Tường kinh ngạc:

– Nhờ con ư ? Con đâu rành chuyện này . Mẹ cũng biết con mới theo học Y khoa, đã biết gì đâu mẹ .

Ông Lâm Đại từ tốn:

– Thế này cháu gái, bác có người con trai lớn bị té xe, may mắn chân tay nó không hề bị thương . Chẳng rõ va chạm thế nào, mắt nó bỗng không nhìn thấy nữa . Đã 4 tháng nay, nó tự giam mình trong

phòng, suốt ngày hần học với tất cả mọi đồ vật nó quơ được nơi tầm tay . Bác sĩ nói nếu được chạy chữa đúng thuốc đúng nơi, khả năng hồi phục lại mắt của nó rất khả quan .

Cát Tường bộp chộp:

– Nếu thế, sao bác không đưa ảnh chữa trị ? Con người cần nhất là đôi mắt, không được nhìn thấy những gì thân thương của cuộc sống thì chết còn sướng hơn . Cháu nghĩ bác thừa khả năng chạy chữa cho ảnh .

Ông Lâm Đại trầm giọng:

– Cháu nói không sai . Bác muốn đưa Lâm Thành ra nước ngoài chữa, đã liên hệ được nơi cần đến thì Lâm Thành lại cương quyết không chịu đi .

Cát Tường ngơ ngác:

– Ảnh có bị sao không ? Chẳng lẽ anh ấy muốn suốt đời sống trong bóng tối, suốt đời chịu sự giúp đỡ của người thân . Sống kiểu tầm gửi ấy, sướng cỡ nào cũng khổ lắm .

– Thần kinh Lâm Thành rất sáng suốt . Bằng chứng là ngồi 1 chỗ, nó vẫn giúp bác giải quyết những gút mắt công việc ở công ty .

– Vẫn muốn làm việc, có tiền để chữa bệnh, vậy tại sao ảnh lại không muốn nhìn thấy ánh sáng chứ ? Chẳng lẽ ảnh còn mối hận nào đó với người đời, mà nhân lúc bệnh tật này ảnh muốn quên đi, đừng nhìn thấy những chướng tai gai mắt ở đời . - Cát Tường phán đoán .

Bà Bảo Lộc sợ câu nói của con gái khiến ông Đại phật ý, bà vội la nhỏ:

– Cát Tường! Con không nên nói như thế .

Ông Lâm Đại bình thản:

– Chị đừng rầy cháu . Những lời Cát Tường vừa nói, thật ra đúng với

tâm trạng của con trai tôi .

Cát Tường vô tư:

– Nghĩa là anh còn mắc cả tâm bệnh ?

Ông Đại trầm giọng:

– Chuyện là thế này, trước khi con trai bác bị tai nạn, nó đã có người yêu . 2 đứa đều được gia đình chấp thuận, cũng định mùa thu này làm đám cưới . Không ngờ tai nạn xảy ra, Lâm Thành bị mù lòa, Thùy Liên mới đầu còn lui tới thăm hỏi . Nhưng chỉ 10 ngày sau đó, con bé không đến nữa .

– Chị ấy sợ phải lấy chồng mù ư ?

– Cũng không thể trách Thùy Liên, cháu ạ . Gia đình con bé ấy giàu có không thua nhà bác, nó lại rất xinh đẹp, giỏi công việc, nó đâu thể vì tình yêu mà suốt đời cột chặt với 1 kẻ tật nguyền .

– Bác đã nói khả năng của anh Thành chữa được kia mà .

– Cũng mới nghe bác sĩ nói khoảng hơn 1 tháng nay . Chứ trước đó

...

Ông Lâm Đại rầu rầu .

Cát Tường nhăn nhó:

– Chỉ mới 4 tháng đã bỏ anh ấy, như thế chị kia đâu yêu anh thật sự . Cháu nghĩ, anh Thành và cả bác đều ngộ nhận .

Bà Bảo Lộc nhắc chừng:

– Cát Tường! Con lại suy diễn lung tung nữa rồi . Con gái phải biết nói ít nghe nhiều . Con đã biết Thùy Liên thế nào mà dám phê phán cổ . Nhà người ta danh giá lắm đó con .

Cát Tường dài giọng:

– Con chỉ nói theo sự việc hiện tại . Nếu chị ấy thật lòng yêu anh Thành thì đâu dễ dãi quên anh ấy . Chưa chừng chị ta yêu gia tài

của bác Đại thì có .

– Con nói bây nữa . Nếu vì gia tài thì với 1 ông chồng tật nguyên càng dễ độc quyền, chứ sao lại bỏ .

Cát Tường cắn môi . Hình như lời mẹ cô lý giải cũng đúng .

Ông Lâm Đại thở dài:

– Đừng nhắc đến Thùy Liên nữa, cô ấy đã làm đám hỏi với 1 Việt kiều . Bác muốn nhờ cháu giúp bác khuyên nhủ Lâm Thành .

Chỉ tay vào ngực mình, Cát Tường thuôn mặt:

– Cháu ư ? 1 kẻ hoàn toàn xa lạ với con trai bác ?

– Nhưng cháu có giọng nói thật dịu dàng . Lâm Thành hận đời, hận Thùy Liên . Nó đang là chàng trai tuyệt vời nhất, trên hết mọi chàng trai mà các cô gái trạc tuổi cháu ngưỡng mộ, khát khao . Các cô gái đẹp luôn thích trò chuyện với nó . Bỗng chốc nó bị mất tất cả . Phụ nữ muôn đời cũng là phụ nữ, cháu ạ . Nếu lời bác nói có gì không vừa ý cháu, cháu cho bác xin lỗi trước . Phụ nữ đẹp thích đi chung với đàn ông hào hoa phong độ, không cần biết đến kinh tế nhiều . Con trai bác thường kiêu hãnh về chính bản thân nó, nhưng bây giờ nó không thiết gì nữa, cháu ạ .

Cát Tường cắn môi suy nghĩ:

– Cháu rất muốn giúp bác, chỉ e tính cháu cũng ngang bướng lắm, khi anh Thành giận cháu không kiềm chế được, vậy là xô xát . Mà người bệnh, lúc bị chửi mắng, họ càng căm đời, hận tình hơn .

– Đừng đem triết lý đó để từ chối lời yêu cầu tha thiết của bác . Bác rất muốn cháu đến nhà bác 1 lần đó, Cát Tường .

Bà Bảo Lộc cũng cười cười:

– Bác Đại đã có thành ý mời, mẹ nghĩ con nên đến thăm cậu Thành xem sao, con ạ .

Cát Tường gật đầu:

– Cháu sẽ đi với bác .

Trước khi đóng cửa xe, Cát Tường còn nhận được cái gật đầu khích lệ của Bảo Tuấn . Bây giờ, Cát Tường không còn lạ nữa trước thái độ vun vào rất nhiệt tình của cậu nhóc . Mà nhóc gì nữa, cu cậu không phải đã phải lòng em gái Lâm Thành đó sao ? Muốn lấy lòng cha vợ tương lai, nên cu cậu phải hạ mình với chị Ba của nó . Đúng là đáng ghét thật!

o O o

Ngôi nhà của ông Lâm Đại tọa lạc trên 1 khuôn viên lớn khá rộng, có đủ cây trái và 1 vườn cây kiểng . Dù nhà nằm ở mặt tiền của con đường chính ngay quận 5 .

Cát Tường theo chân ông Lâm Đại vào phòng khách, trước ánh mắt ngạc nhiên của bà bếp già .

Ông Lâm Đại bấm chuông, bà bếp từ dưới đi lên:

– Thưa, ông chủ cần gì ạ ?

– Chị biểu cô Hoa làm giúp tôi ly nước mát .

– Dạ .

Bà bếp lui ra . Cát Tường mới buông lời, sau khi đã ngấm no mắt, căn phòng khách của ông Đại:

– Phòng khách của bác đẹp thật . Bác tự trang trí hay nhờ thợ ạ ?

Mắt ông Đại lấp lánh:

– Bác suốt ngày bù đầu với kinh doanh, có rảnh đâu mà ngó ngang tới cuộc sống xung quanh nhiều . Bác thú thật nhé, bác chỉ có công bỏ tiền mua đồ, mua toàn đồ đẹp và quý như cháu thấy đó, đem về tường xếp tât tât vào phòng là bác đã hơn mọi người .

Cát Tường hốt ngang:

– Ý bác muốn nói, bác chỉ mua về thật nhiều đồ, nhưng không hề nghĩ phải sắp đặt ra sao cho thẩm mỹ ?

– Đúng thế . Ngay cả Mẫn Khanh còn phải phàn: "Là 1 phòng khách chứ đâu phải cửa hàng, để ba thích gì mua đó về cho đầy nhà . Con thấy nó thật chẳng ra sao". May thay, Lâm Thành đã giúp bác trang trí lại . Quả là tuyệt phải không cháu ?

Cát Tường gật đầu:

– Nói vậy, anh Thành hẳn giỏi về hội họa nữa hả bác ?

Ông Lâm Đại kinh ngạc:

– Sao cháu biết ?

– Cháu đoán từ lời kể của bác, cộng với sự quan sát nội thất căn phòng . Cháu nghĩ anh Thành phải là người có tâm hồn nghệ thuật .

– Cháu đoán đúng rồi . Hồi còn học trung học, Thành của bác chỉ ham vẽ . Nó vẽ tất cả những gì nó gặp trong tầm mắt, vẽ đến quên ăn quên ngủ . Có lần nó đi Đà Lạt với bác, vô tình đi dạo qua 1 vườn hoa, bắt gặp 1 cô gái đang ngồi tựa cằm lên 1 khóm hồng . Vậy là nó cuống lên vội ngồi bệt xuống đất, lấy giấy và viết ra vẽ . Nó vẽ thật nhanh, chỉ sợ cô gái ấy biến mất .

Cát Tường thích thú:

– Nghe bác kể, cháu nghĩ cô gái nào đó chắc phải đẹp lắm . Người và hoa vào tranh chắc hẳn trở thành 1 kiệt tác . Sau đó, cô gái ấy có biết mình "bị làm người mẫu" không bác ?

Ông Lâm Đại thở dài:

– Như là định mệnh thì đúng hơn, cháu ạ . Sau này, Vân Nhu trở thành cô bạn gái rất thân của Lâm Thành . Giá thẳng Thành nó yêu Vân Nhu, chắc nó không bị cú sốc đến chán ghét đời như bây giờ . Vân Nhu là cô gái tốt, sống rất mực tình cảm và thương người . Tiếc

thay, đời đã cho con trai bác gặp Vân Nhu, còn cho Vân Nhu có thêm 1 người chị gái . Thùy Liên chính là chị của Vân Nhu, cô ấy đẹp và sắc sảo hơn cô em . Chính Thùy Liên đã không muốn Thành đi sâu vào hội họa . Vì yêu say đắm, con trai bác đã dẹp bỏ ước mơ của nó và quyết tâm đi vào kinh doanh, dù trước đó Thành không mấy thích .

Bà giúp việc bưng khay nước lên, đặt xuống bàn thật nhẹ .

Ông Lâm Đại trầm giọng:

– Từ sáng đến giờ, Thành có xuống vườn không chị Tư ?

Bà bếp lắc đầu:

– Thưa không . Hôm nay hình như cậu chủ không được khỏe .

Ông Lâm Đại vẻ lo lắng:

– Không khỏe ư ? Thế chị đã lên thăm chừng nó chưa ?

– Cậu chủ không mở cửa, dù tôi đã cố gắng năn nỉ .

Nghe bà bếp nói, ông Đại vội đứng lên:

– Cháu ngồi đây uống nước, chờ bác chút . Bác phải lên trên xem Thành bệnh ra sao ?

Cát Tường nhã nhặn:

– Hay bác cho cháu đi cùng, lỡ anh ấy bệnh thật, cháu nghĩ sẽ giúp được bác .

Ông Đại hơi lưỡng lự:

– Bác chỉ e làm cháu buồn lòng . Thường những lúc thế này, nó hay cộc tính .

– Không sao đâu bác . Có tiếp xúc với ảnh trong tâm trạng buồn, cơ may cháu mới tìm ra cách chữa bệnh . Chúng ta cùng lên đi bác .

Ông Đại dù rất e ngại, vẫn phải gật đầu . Dẫu sao thì Cát Tường cũng nói đúng .

– Thành à! Mở cửa cho ba .

Ông Đại lên tiếng, 1 lúc thật lâu mới nghe tiếng trả lời .

– Con rất mệt, không muốn gặp ai .

– Cả ba hay sao ?

– Con ...

– Đừng tự giam mình trong chiếc hộp kín bưng này mãi, ba rất sốt ruột, và sẽ đứng ngoài cửa chờ đến khi nào con chịu mở cửa mới thôi . Ba muốn biết con thế nào .

Cát Tường thầm công nhận Lâm Thành có giọng nói thật ấm . Hình như cô đã từng nghe giọng nói này thì phải ?

Cuối cùng cánh cửa cũng được mở ra, kèm theo câu nói đầy sắc buồn:

– Ba vào đi .

Ông Lâm Đại bước vào trước, ngoắc Cát Tường theo sau . Cô mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng Lâm Thành chát chúa:

– Ba! Ai đi cùng ba thế ? Phải ba lại mượn người chăm sóc con không ? Hãy nói cô ta ra ngoài đi ba .

Không ngờ bị mù mà Thành vẫn nhận biết được, còn phân biệt rõ ràng người đi chung với ông Đại là con gái .

Liếc Cát Tường, ra ý xin lỗi, ông Đại ôn tồn:

– Lâm Thành! Ba có nói mượn người chăm sóc con đâu . Đây là Cát Tường, con gái bác Bảo Lộc . Cô ấy sẽ làm trợ lý cho ba, nên hôm nay cô đến nhà chúng ta để làm quen thôi mà .

Lâm Thành xoay hẳn người lại, nét mặt anh hiện lên vẻ ưu tư, ngỡ ngàng:

– Cát Tường! Hình như con đã nghe tên này ở đâu rồi ?

Cát Tường đứng sững . Cô bàng hoàng khi nhận ra Lâm Thành

trước mặt mình chính là gã đàn ông đã từng 1 lần xô cô té trên sân trượt patin hồi tết năm ngoái . Chẳng bao giờ cô quên được cuộc đụng độ tóe lửa ấy . Vừa đau, vừa tức, cô đã không ngần ngại chửi rủa Lâm Thành . Và anh ta, thay vì phải nhận lỗi để lo cho vết thương của cô, thì anh ta đã khinh khỉnh chìa 1 tờ đôla xanh loại 50 vào mặt cô:

– Nè! Bấy nhiêu dư sức đủ lo vết trầy nơi cổ chân rồi đó, cô nhóc .
Dứt câu, Lâm Thành thản nhiên quay đi cùng 1 cô gái đẹp mê hồn .
Cát Tường tức điên . Cô hét to, vừa hét, vừa tuột chiếc giày trượt, ném vào theo Lâm Thành:

– Đứng lại! Đồ khốn kiếp .

Bị chiếc giày chọi trúng lưng, Lâm Thành gầm gừ:

– Nhóc con vừa gọi ai là khốn kiếp ?

Cát Tường hất mặt:

– Còn ai ngoài bản mặt ông .

– Cô dám lập lại không ?

– Sao không . Chỉ hạng người vô học, khốn kiếp mới có hành động như vậy . Đã gây lên tai nạn cho người khác còn ngang ngược bỏ đi, không phải vừa tồi, vừa bất nhân hay sao ?

Lâm Thành giơ tay định tát cô, thì bị cô gái đi chung giữ lại:

– Anh! Đừng nóng như thế, chuyện đáng gì đâu .

Quay sang Cát Tường vẫn đang ngồi bệt dưới đất, 2 tay ôm chân, cô gái đẹp khẽ nói:

– Cô bé! Vì công việc đột xuất phải về gấp, chúng tôi không thể lo cho em được . Em hãy cầm tiền đến bác sĩ khám coi sao nha .

Cát Tường dài giọng:

– Nói như mấy người, hễ gây ra tai nạn cho người khác rồi quăng

tiền bỏ đi là lương tâm khỏi cắn rứt à . Tiền của mấy người đó, cầm đi .

Vung tay, Cát Tường ném trả tờ giấy bạc về phía gã đàn ông .

Trán hấn thoáng cau lại rồi đưa chân hất tờ bạc, hấn nhếch môi:

– Chê ít à ? Chỉ là chút va quẹt nhỏ xíu, được nửa triệu bạc còn chê, cô bé nhìn hiền mà ma mãnh đấy . Coi như anh có lỗi đi há, cho bé thêm tờ nữa nè .

Môi Cát Tường run lên bần bật . Cố gắng ngồi dậy, nhưng khổ nỗi sân patin thì trơn, cô lại vừa té, nên đành mím môi hậm hực:

– Đồ ... thứ nhà giàu hơn của . Nhất định ông trời sẽ trừng phạt cái thứ khinh rẻ mang người của tụi bay . Ta cầu cho các người ra đường xe đụng, để biết thế nào là cái đau đón của xác thịt .

Cát Tường rửa mặt, đến mức Vân Nhi phải kêu lên:

– Cát Tường! Con gái đừng nói ác thế, tội lắm .

Sau buổi ấy, Cát Tường bị trặc gân chân, còn lại thêm đế giày chà lên làm xước da nên mất cả tuần cô mới đi lại được .

Cô vẫn thầm mong, 1 lúc nào đó ông trời cho cô gặp lại gã đàn ông khinh người hơn cỏ rác ấy, nhất định cô sẽ không tha thứ cho hắn, tội hắn đã gây cho cô .

Vậy mà trớ trêu thay, không ngờ người bệnh mà cô bắt đầu muốn chăm sóc, vì cô thật sự thông cảm nỗi đau của người cha già lại là kẻ thù số 1 duy nhất, từ khi cô hiểu rõ chân giá trị con người .

Gặp Lâm Thành trong căn bệnh mù lòa, cô nghe lòng bất nhẫn thật nhiều . Rõ là trời cao có mắt . Lúc còn sáng mắt lạnh tay, anh ta sẵn sàng chà đạp, rẽ rúng tất cả những gì anh ta gặp . Kể cả tai họa gây ra cho người khác, anh ta cũng không muốn nhìn . Nên ông trời hành tội anh ta đấy .

Ông Lâm Đại nhú mày khi nghe con trai nói câu trên, rồi nhìn qua Cát Tường. Ông hoang mang, khi thấy cô bé như đang chìm trong nỗi giận xót xa tự bao giờ.

– Cát Tường! Cháu đang nghĩ gì thế? Hay cháu đã gặp con trai bác?

Cát Tường cố gắng bình thản:

– Dạ, cháu chưa hề gặp anh Thành, bác ạ.

Rồi cô bước đến trước mặt Lâm Thành, chủ động đưa tay bắt lấy tay anh. Cử chỉ thật chân tình, nhưng nếu tinh ý người ta dễ dàng nhận thấy Lâm Thành nhăn mặt, khi những ngón tay rất mực thon nhỏ của Cát Tường siết chặt:

– Tôi là Cát Tường, rất vui được quen anh, và hy vọng chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau.

Dù không nhìn thấy, Lâm Thành vẫn mang cảm giác mình đã gặp "đối thủ". Và cô gái này nhất định anh đã gặp đâu rồi. Mấy năm qua, biết bao cô gái đẹp đã sống với cho anh, không tiếc nuối, không đòi hỏi, vô tình biến anh thành kẻ bất nhân nhất.

Trời hỡi! Liệu cô gái này đã lần nào đi qua đời của anh chưa?

Cái siết tay như 1 lời cảnh báo, không hứa trước điều tốt đẹp như Cát Tường vừa nói.

Lâm Thành giật tay ra:

– Cảm ơn. Tôi không muốn nghe bất cứ giọng nói đàn bà nào. Nếu còn chút tự trọng, mời cô ra khỏi phòng tôi ngay.

Cát Tường tái mặt. Cô định "kê" cho Lâm Thành 1 câu rõ đầu, nhưng bắt gặp nét buồn bã trên gương mặt cương trực của ông Lâm Đại, cô lại ráng nén.

Ông Đại ôn tồn:

– Kia Thành! Cát Tường đến đây là do nhã ý của ba . Đâu phải khi ta đã chăm ghét 1 ai đó, thì tất cả mọi người cũng phải đều chịu sự cảm hận ấy hả con .

– Ba đừng nói nữa . Và từ nay, xin ba đừng để bất cứ cô gái nào đến nơi này .

Cát Tường khịt mũi:

– Chỉ những kẻ điên mới có lối yêu ghét như anh .

– Cô dám nói tôi điên ?

Nét mặt Thành sầm lại, trán anh hằn những nếp nhăn .

Ông Lâm Đại cũng ngỡ ngàng nhìn Cát Tường . Cát Tường khoát tay, ra hiệu cho ông Đại đừng hỏi .

Cô cong môi:

– Tôi dám nói tất cả sự thật . Anh chẳng là gì của tôi, để tôi phải kiêng nể cả . Điên như anh chỉ làm khổ người thân của mình thôi .

Lâm Thành vung tay:

– Cút! Cô xéo ngay đi .

– Hứ! Làm như căn phòng của anh có vàng ngọc trên châu vậy . Xin lỗi nha, tôi không đi, anh làm gì tôi chứ .

Lâm Thành tức giận:

– Ba! Tại sao ba lại dẫn một kẻ xác xược vô học về nhà . Ba không muốn giấy tờ sổ sách của ba thành giấy lộn thì hãy tổng cổ cô ta đi .

Tình Hồng Mong Manh

Chương 2

Anh vung chân đá mạnh về phía trước không ngờ đá trúng chân Cát Tường . Vì không nghĩ anh phản ứng mạnh, Cát Tường bị đau, hét

toáng lên:

– Trời! Đúng là đồ độc ác, không thấy đường còn muốn giết người .

Gãy chân tôi là anh khỏi sống luôn .

Đau kinh khủng, Cát Tường quên hết mọi sự, cô ngồi xuống khóc tức tưởi .

Ông Đại quỳnh quáng:

– Cháu đau nhiều không ? Để bác gọi bác sĩ tới nha .

Cát Tường méo máo:

– Chẳng biết có gãy xương không, cháu đứng không được, đau ghê lắm, bác ời . Sao chân anh ta như cây gậy sắt vậy ?

Ông Đại thở dài:

– Cũng tại ta . Cháu gắng vịn vào bác đứng lên coi sao . Khổ quá .

Cát Tường nước mắt tèm lem, cắn răng đứng lên theo tay đỡ của ông Đại . Nhưng cô không bước nổi một bước, vừa đặt chân, cô đã té nhào, cú té lần này còn đau khủng khiếp . Lẽ nào chân cô bị gãy . Kinh hoàng nhìn trừng trừng vào chân trái của mình, Cát Tường cố nhấc nó lên để xoay sở . Càng xoay càng đau, cuối cùng thì không chịu nổi cô đã ngất lịm, trước khi ông Đại hiểu ra có sự . Bấm máy gọi bác sĩ, sau đó ông nhìn Lâm Thành đang đứng bất động mà lắc đầu .

Môi Thành run run:

– Ba! Cô ấy sao rồi ?

– Chắc gãy chân hay nứt xương, con bé ngất rồi .

– Ba! Con không cố ý . - Thành khổ sở .

Ông Đại trầm giọng:

– Ba biết . Nhưng tại sao con phải cáu kỉnh kiểu ấy chứ ? Chả lẽ con muốn trút hận lên đầu cô bé ?

Lâm Thành buông thõng hai tay:

– Chỉ do buồn bực lâu ngày kiềm nén rồi bây giờ bị cô ấy chọc giận . Con đâu nhìn thấy cổ, chỉ đá cho bết tức, ai dè trúng cô ấy . Bây giờ phải sao ba ?

– Ba cũng chưa biết . Cát Tường là con gái duy nhất của bà Bảo Lộc . Dù có anh và em trai, nhưng ông bà Bảo Lộc cưng con bé lắm .

Chẳng may chân nó bị tật nguyên, ba thật ân hận .

Bác sĩ Lam Xuân khám thật kỹ vết thương của Cát Tường, anh chậm rãi nói với ông Đại:

– Chân cô ấy chắc bị nứt xương rồi . Ông đưa cô đến bệnh viện chụp hình và bó bột .

Ông Đại rịn mồ hôi:

– Phải bó bột ư ? Trời ạ!

Định nói một câu gì đó thật tệ với con trai . Nhưng nhìn nét mặt tái đi của Thành, những ngón tay anh bấm vô thành ghế lõm sâu, khiến ông chẳng thể buông lời . Thở dài nặng nề, ông gọi người phụ đưa Cát Tường ra xe . Số con bé đúng là xui!

o O o

Mở mắt nhìn căn phòng lạ hoắc, tường quét vôi trắng không chút trang trí, Cát Tường sợ hãi, khi biết mình đang nằm trong bệnh viện . Cô nhớ lại cú đá chân của Lâm Thành . Ấy là mù, anh ta còn gây tai họa cho cô . Nếu nhìn thấy cô, hẳn anh ta dám bê luôn khay nước liệng vô người cô quá . Người đâu mà hung dữ quá vậy ?

Cát Tường chép miệng .

– Tỉnh rồi hả con gái ?

Bà Bảo Lộc bước đến nhìn Cát Tường với vẻ bút rứt .

Cát Tường nói nhỏ:

– Mẹ cho con xin miếng nước .

Bảo Tuấn nhanh tay đưa cho chị ly nước, trong khi bà Bảo Lộc nâng cô dậy .

– Chị thấy trong người đau gì không ?

Chưa vội trả lời em trai, Cát Tường cầm ly nước uống sạch . Cô vùi vỉnh:

– Cho chị ly nữa Tuấn .

Bảo Tuấn lắc đầu:

– Bác sĩ dặn uống ít nước thôi, chị còn phải uống thuốc nữa . Lúc đó, em dám chắc chị cần uống cả ly bụi mới hết mấy viên thuốc .

– Ly nước mà cũng cấm, em đúng là keo kiệt . Chị đâu mất máu, mà phải cứ uống nước chứ . Để chị tự lấy .

Cát Tường lau bầu, cô nhòm người định bước xuống đất .

Trời ơi! Chân cô ... bị gãy rồi sao ? Cứng ngắt và đau chết được .

Nhìn trừng trừng vào một điểm trắng xóa nơi chân, Cát Tường kinh hoàng:

– Mẹ! Chân của con ...

Bà Bảo Lộc đỡ vai con gái, giọng như có lỗi:

– Bác sĩ nói con bị nứt xương phải bó bột, chứ không phải gãy đâu, con đừng sợ .

Cát Tường bặm môi, đấm tay xuống mặt nệm:

– Bó bột phải nằm chết gí 1 chỗ 1 vài tháng, còn bài vở, sự nghiệp của con ... Tên mù khốn kiếp! Không ngờ gã ta lại gây tai họa cho con . Tức thật! Con phải bẻ gân hấn cho khỏi đi luôn .

Bà Bảo Lộc tái mặt:

– Kia con! Đừng nói vậy . Lâm Thành không cố ý . Cậu ấy bị khủng hoảng tâm lý, con lại ...

Cát Tường cong môi:

– Con lại dám nói toạc là hấn điên, trong khi ai cũng gượng nhẹ với hấn chứ gì . Đàn ông nam nhi chỉ vì một đứa con gái không nên nét mà tự hủy hoại thanh danh mình, kẻ ấy không điên, chắc khủng!

Bảo Tuấn cười cười:

– Chị Ba à! Lúc nào chị cũng kênh đời được . Nói mạnh miệng lắm, nhưng chị có nghĩ sâu thêm một chút ít không ?

Cát Tường nhướng mắt:

– Ý em muốn nói gì ?

– Thì anh Thành cũng như chị hiện tại vậy . Đau đớn phải nằm một chỗ, chị đã phát khùng lên . Còn anh Thành, đang có tất cả trong tay, bỗng chốc bị mất hết, bị chìm vào tăm tối, mất cả tâm hồn thể xác .

Theo chị, thần kinh anh ấy còn bình thường được không ?

– Cái gì cũng có thể quên đi được, nhất là thứ tình yêu rẻ tiền của bà Thùy Liên nào đấy . Chị không bảo thủ, không dám coi thường anh ta, nhưng nói thiệt, anh ta ngu rõ ràng . Đôi mắt có khả năng sáng lại, gia đình anh ta đủ sức, đủ tiền để chữa bệnh, vậy mà anh ta lại cố tình điên, cố tình chạy trốn tình thương của người thân . Chỉ vì sợ khi sáng mắt lại, anh ta phải nhìn thấy cô người yêu ngã nghiêng trong tay kẻ khác . Chị là là cha anh ta hả, bỏ mặc hấn ta, thử xem kiếp sống thừa, mù lòa ấy cần ai cho biết .

Cát Tường nói một hơi dài, cô không hề hay biết ngoài cửa Lâm Thành đang run lên, quờ quạng trên vai Mẫn Khanh .

Mẫn Khanh lo lắng, khi thấy nét mặt đầy đớn đau của anh trai:

– Anh Hai! Để em đưa anh về nha . Bây giờ chúng ta đến không phải lúc .

Lâm Thành chát giọng:

– Em nghĩ anh giận Cát Tường à ?

– Cát Tường vốn nóng nảy, chị ấy thẳng tính quá, e không thể làm người chăm sóc cho anh được .

– Cô ta nói đúng đấy . Anh chỉ là thằng đàn ông ngu nhất thế gian . Anh muốn vào gặp cô ấy .

Mẫn Khanh ngờ ngàng:

– Nghĩa là anh đã suy nghĩ khác ?

– Anh chưa rõ lắm . Nhưng gì anh bỏ hồng thời gian qua, anh thật không đáng làm anh Hai của em .

Trong phòng, tiếng Cát Tường lại rên rỉ:

– Mẹ ơi! Bác sĩ có nói con phải bó bột lâu không mẹ ? Nằm thế này

con chịu không nổi đâu .

Bà Bảo Lộc nhẹ giọng:

– Chỉ cần con chịu nằm yên một chỗ, đừng cử động nhiều, khoảng vài ba tuần thôi, con gái ạ .

Cát Tường ngán ngẩm:

– Vài ba tuần nằm chết dí một chỗ để ngửi mùi cồn, mùi thuốc, con không chịu đâu . Mẹ xin bác sĩ cho con về .

– Được rồi . Bệnh viện luôn không đủ chỗ nằm, sẽ không ai thích giữ người khỏe miệng như con đâu .

Cát Tường phụng phịu:

– Mẹ còn chọc quê con . Tất cả cũng tại cái tên công tử nhà giàu đáng ghét ấy .

Lời Cát Tường chưa dứt, ngoài cửa đã xuất hiện dáng cao lớn của Lâm Thành .

Nhìn khuôn mặt trầm lặng, bị che khuất bởi cặp kiếng màu xanh của Thành, chẳng rõ sao Cát Tường hết nói được câu gai góc . Cô mím môi, câu hỏi thật nhẹ ngoài sự tưởng tượng của mẹ cô và Bảo Tuấn:

– Anh đến thăm tôi à ? Có cần phải phiền hà như thế không ?

Lâm Thành bứt rứt:

– Tôi muốn xin lỗi cô . Tôi không cố ý, chỉ do lúc ấy tôi không làm chủ bản thân .

– Anh nói xin lỗi tôi để làm gì nữa . Một ngàn câu xin lỗi của anh, chân tôi cũng đau rồi . Điều tôi muốn ở anh là khác kia .

Lâm Thành hơi bối rối:

– Cô nói rõ ra xem .

Bảo Tuấn nhìn chị:

– Chị Ba! Chị ...

Cát Tường chun mũi:

– Gì nữa đây nhóc ? Sao chưa chịu kiếm ghế cho anh Thành ? Coi chừng nhóc bị "xù" đẹp đó nha . Chị đảm bảo không nói gì quá đáng đâu, đừng lo .

Bảo Tuấn kéo tay Thành:

– Anh đến đây ngồi chung với em . Vừa có đồng minh, vừa không sợ bị té anh ạ .

Lâm Thành hơi cười:

– Cám ơn em . Anh không nghĩ chị Ba em nở xuống tay trả thù anh đâu .

Cát Tường thủng thẳng:

– Anh Lâm Thành! Tôi muốn được nghe anh nói . Lý do gì đã cản anh không chịu đi chữa bệnh ? Tôi đâu phải kẻ tiểu nhân .

Lâm Thành tối mặt:

– Điều ấy có mắc mớ gì đến cô chứ ? Cho phép tôi không nói rõ lý do .

Cát Tường hừ nhẹ, giọng vút cao:

– Đúng là không liên quan gì đến tôi, nhưng lại gây nỗi khổ tâm cho ba của anh . Nhìn ba anh buồn rầu vì lo lắng cho anh, tôi thấy bất nhẫn . Tôi nhìn anh lần đầu, ngỡ anh phải có tính cách rất đàn ông cơ đấy . Đàn ông dù bệnh hoạn, họ vẫn đập lên tất cả để sống, để đối mặt với đời .

Lâm Thành khựng người:

– Nghĩa là cô nói tôi nhu nhược, hèn yếu .

Gật đầu, Cát Tường quên mất Thành không còn nhìn thấy . Cô trầm giọng:

– Tôi là anh ấy hả, tôi sẽ chữa khỏi đôi mắt, sẽ làm cho người đàn bà phụ bạc ấy phải quay quắt đớn đau hơn nỗi đau anh đã gánh chịu . Nghe lời tôi đi anh Thành . Bác Đại già rồi, Một đời bon chen gầy dựng cơ nghiệp cũng vì anh , em gái anh không thể cáng đáng thay anh trách nhiệm ấy . Dù cô bé giỏi giang tới đâu, tôi nghĩ ba anh cũng không cam lòng giao sự nghiệp cho cô bé, tức là giao tâm huyết 1 đời ông cho dòng họ khác . Nhất là mai này ba anh già, bản thân anh tật nguyền, dầu giàu sang vẫn phải là kẻ sống nhờ bám víu vào người khác . Anh không nghĩ đến nỗi đau đớn tủi hận hay sao ?

Lâm Thành thở dài:

– Tôi có nỗi khổ tâm riêng . Tôi hứa sẽ suy nghĩ lại lời khuyên của cô .

– Còn nghĩ gì nữa ? Thời gian không chờ đợi ai đâu . Lỡ chiều nay, khuya nay định mệnh lại trút xuống gia đình anh một điều gì đó, tôi sợ anh không còn cơ hội đấy . Hãy làm ngay thôi, để ba anh lo thủ tục .

– Tôi không nghĩ, nhưng cô bé lại gán sự xui xẻo vào tôi nữa .

– Tất cả nằm ngoài quỹ đạo suy nghĩ của chúng ta . Tôi không ác độc đi trù ẻo ai đâu . Anh không thấy tôi sao ? Đang lạnh chanh lóc chóc chạy nhảy, bây giờ nằm chèo queo một chỗ .

– Cô trách tôi ?

– Không hề . Tôi chỉ ví dụ thôi . Thôi nhé . Anh hứa đi cho bác Đại vui .

Lâm Thành tươi cười:

– Thôi thì tôi sẽ nghe lời mọi người vậy .

Mẫn Khanh òa vui:

– Ôi, anh Hai! Không ngờ anh Hai của em cũng đã hiểu việc nên làm

. Ba sẽ vui lắm đó, anh Hai ơi .

Quay sang Cát Tường, Mẫn Khanh sôi nổi:

– Em cảm ơn chị . Ước gì em có được một người chị như chị .

Cát Tường nheo mắt:

– Chứ không phải Mẫn Khanh đang tập gọi chị là chị Ba đấy sao ?

Chị nói đúng không, Bảo Tuấn ?

Mẫn Khanh đỏ mặt, cô bối rối:

– Ủ . Chị ghẹo em à ?

– Ghẹo đâu chứ . Chị nói giúp cậu em trai ngờ nghếch của chị thôi .

Bỏ nhỏ nha, nếu em không chê chị "chần", chị cũng đồng ý nhận em là thành viên trong gia đình đấy .

Mẫn Khanh không nói được câu gì, chỉ đành cười trừ, mắt nhìn nhanh anh Hai của cô . Lâm Thành có vẻ ngạc nhiên:

– Thì ra em gái quen biết với gia đình Cát Tường từ trước . Chỉ mình anh là vô tình . Thật ngốc phải không ?

Mẫn Khanh cười:

– Gì mà ngốc chứ ? Tại chị Tường không mấy thích con trai, anh thì bận công việc, rảnh đâu mà theo ba . Bây giờ quen chị Cát Tường vẫn kịp mà anh Hai .

Gương mặt Lâm Thành như giãn ra, nụ cười hiếm hoi bất chợt nở trên môi anh . Chắc phải lâu lắm rồi anh không cười như thế, nên Mẫn Khanh thấy anh trai cười, cô bé đã hét toáng lên, mừng rỡ quỳnh lười:

– Ôi! Anh Hai của em cười rồi kìa . Hoa hô anh trai! Cảm ơn chị Cát Tường .

Một câu nói không tròn nghĩa, khiến mọi người phải bật cười . Bởi ai cũng hiểu và cảm thông với Mẫn Khanh . Chắc lâu rồi cô không còn nhìn thấy nét mặt Lâm Thành rạng rỡ như hôm nay .

Bây giờ thì khác rồi, nhất định phải khác . Chị Cát Tường quả là tuyệt thật .

o O o

Đang nằm chèo queo nghe nhạc qua máy ear-phone nhỏ xíu gắn vào tai, Cát Tường bỗng giật nảy mình, khi bị vật gì nhỏ xíu rơi nằm má .

Cô đưa tay quẹt và đưa lên mũi ngửi:

– Trời ạ! Hôi kinh khủng! Y như phân vậy .

Cuống lên, Cát Tường bật dậy tìm khăn lau mặt . Cũng may, trước khi về, bà Bảo Lộc đã để chiếc khăn ướt ngay trên đầu giường . Có tiếng thạch sùng tắc lười cắn nhau trên trần nhà, Cát Tường nhìn lên . Cô đoán ra thủ phạm chính là những con vật nhỏ xíu ấy . Cô sợ chúng ngang với rấn rít . Căn phòng của cô ở hoàn toàn vắng bóng

chúng, bởi sự cố chúng "ị" lên tập vở cô, còn chen vào cổ cô khiến cô phải một phen khiếp vía . Sau lần ấy, mẹ cô đã kiếm được loại thuốc trị chúng .

Vậy mà ở đây, giữa lúc cô chẳng thể tự đứng lên đi được, cô lại bị thạch sùng "ị" vô má, thật xui xẻo và kinh dị .

Cát Tường nghe tủi thân ghê gớm . Thốt nhiên, cô bật khóc ngon lành .

– Hả, Cát Tường! Ai làm gì mà cháu khóc vậy ?

Tiếng dì Thủy chột vang lên ngọt ngào, êm dịu .

Cát Tường lắc đầu, vẫn khỏe .

Lệ Thủy ôm vai cháu, giọng đùa cợt:

– Coi nào, thành phố vừa nhận tin có mưa giông trên thủy văn, mưa ngoài trời chưa thấy, đã thấy trận mưa của nhỏ rơi xuống . Coi chừng ngập hành lang bệnh viện, mất công không có chỗ đậu xe cấp cứu đó nhỏ .

Cát Tường khịt mũi:

– Người ta đang buồn chết được, còn bị dì gán tội nặng . Ghét ghê .

– Nè nhỏ! Có ghét thì ghét anh chàng giám đốc khủng điên của nhỏ, đừng lây người thân của nhỏ, sẽ bị bỏ rơi đó .

Cát Tường la chơi chơi:

– Trời ạ! Sao dì lại nói hấn là của cháu .

– Gọi dần cho quen . - Giọng Lệ Thủy thật tình .

Vung tay, Cát Tường đâm lia lịa vào người Lệ Thủy .

– Cháu ứ thêm thương dì nữa . Nói bậy đâu không .

Lệ Thủy vẫn tỉnh bơ:

– Dì cũng mong nhỏ thương dì ít đi, để dành tình thương cho người ta, kéo mai mốt dì bị tiếng là kỳ đà, độc tài .

Hình như hôm nay dì Thủy "bị" làm sao ấy, cứ như dì đang muốn gán ghép Thành cho cô . 1 anh chàng không đến nỗi tệ, nếu không vì đôi mắt, chắc gì dì Thủy gán cho cô .

Cát Tường khó chịu:

– Dì Thủy! Thật ra, dì có ý định chi đây . Sao khi không gán Thành với cháu ?

– Không phải gán . Sự thật đấy .

– Sự thật ? Dì có bình thường không ? Cháu đang hận anh ta ngút xương . Nếu không vì cú đá ngu ngốc của anh ta, giờ này cháu đang vi vu ở sân tennis, có đâu phải nằm cú rữ nơi này .

– "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng". Cũng vì sự ngu ngốc ấy, mà cháu đã cời được nút thắt điên trong trái tim Lâm Thành . Và bây giờ anh ta đang muốn được kết

thân với cháu đấy .

Nghe dì Thủy nói 1 hơi, Cát Tường xụ mặt:

– Làm bạn anh ấy hả, cháu không ham . Phải chi mẹ cháu để dì gặp Thành, cháu nghĩ sự việc sẽ không tồi tệ như cháu . Dì luôn biết cách dịu dàng, khéo léo, biết nhún nhường, đâu như cháu, lúc nào cũng lách chách loi choi . Dì Thủy! Cháu nói thiệt nghe . Sau này ông Thành chữa khỏi mắt, cháu sẽ giúp dì với ông ấy . 2 người cũng xứng lắm .

Lệ Thủy bật cười:

– Cháu có đầu óc khôi hài thật . Dì cũng cảm ơn cháu đã có ý tốt cho dì . Nhưng số phận không bao giờ chiều theo lòng mong muốn của con người cả . Lâm Thành đã ngỏ lời với ba mẹ cháu rồi .

Cát Tường trợn mắt:

– Ngỏ lời gì thế ? Dì mau nói cháu nghe đi .

Lệ Thủy chậm rãi:

– Hồi chiều, ông Đại chở Lâm Thành đến nhà mình, anh ta đã ngỏ lời cầu hôn cháu đấy .

– Hơ! Anh ta đúng là bị điên nặng rồi ? Người bình thường, không ai hành động thế cả . Rồi ba mẹ cháu ?

– Tất cả còn chờ câu trả lời của cháu . Song, xem ra ba mẹ cháu kết Lâm Thành đấy . Anh ta phải nói là đẹp trai quá mức . Nếu đôi mắt chữa lành, anh ta sẽ thành người đàn ông lý tưởng nhất đó .

– Mặc xác hấn . Bộ đem cái đẹp ra mài để ăn được chắc . Hấn có khuôn mặt cao ngạo, lạnh lùng kinh dị thì có . Cháu không bao giờ ngốc, đem thân gởi vào tay hấn đâu .

Lệ Thủy nhìn Cát Tường 1 thoáng rồi khẽ hỏi:

– Phải cháu đã có bạn trai ?

– Chưa ?

– Vậy sao chê Lâm Thành ?

– Cháu ghét anh ta .

– Nhỏ đúng là mâu thuẫn . Ghét Thành, sao cháu lại khuyên hấn chữa mắt, lại nhận lời ông Đại chăm sóc hấn ? Chẳng phải vì những lời nói của cháu, đã khiến con tim Lâm Thành mềm lại đó sao ?

– Cháu chỉ bắt nắn cho bác Đại, nên mới khuyên Thành .

Lệ Thủy nhếch môi:

– 1 lời khuyên đáng giá ngàn vàng . Cháu có biết chiều nay Thành nói gì không ?

Cát Tường cắn môi:

– Làm sao cháu biết được .

– Anh ta nói, chỉ đi chữa bệnh khi cháu chịu nhận lời cầu hôn của

anh ta .

– Khỉ gió! Tại sao phải là cháu ?

– Vì anh Thành nói: anh ấy đã chán ghét đàn bà, chán ghét nhân tình thế thái . Nay chị lại muốn anh ấy chữa khỏi mắt thì hãy nhận lời ảnh . Nếu chị không nhận lời, nghĩa là anh ấy không còn xứng đáng phận nam nhi nữa, thì việc sáng hay mù cũng như nhau thôi . - Đột nhiên, giọng Mẫn Khanh vang lên từ ngoài cửa .

Cát Tường nhìn ra . Cô bối rối khi thấy cả ông Lâm Đại đang đứng chung nơi cửa với con gái . Cô vội ngồi dậy:

– Bác Đại! Thật làm phiền bác quá, mời bác vào phòng . Dì Thủy! Lấy giùm cháu chiếc ghế cho bác Đại .

Ông Lâm Đại vui vẻ:

– Cháu mệt cứ nằm, đừng cử động nhiều sẽ không tốt cho vết đau đầu .

Cát Tường áy náy:

– Tối rồi bác không nghỉ ngơi, còn vào thăm, thật cháu áy náy quá .

Mẫn Khanh cười toe, đặt bịch quà to tướng lên bàn:

– Em cũng nói với ba sáng mau hãy vô thăm chị, nhưng ba than: nếu không vô tối nay, e đêm nay ông không ngủ nổi đó chị . Chuyện trọng đại của anh Hai mà .

Trời phật ời! Thì ra nãy giờ, dì Thủy chỉ là người đi trước để thông báo cho cô thgôi . Cát Tường thở dài . Cô chẳng bao giờ nghĩ, cô lại có cuộc tình duyên kỳ cục này . Trang Hân mà biết, chắc nó cười cô đến chết mất . Chả lẽ đàn ông trên trái đất này đã chết hết để cuối cùng cô phải lấy 1 anh chàng mù . Mù nhưng phong độ, đẹp trai và giàu có .

– Cát Tường! Cháu còn đau nhiều không ?

Giọng ông Đại chột cát lên, nghe bứt rứt, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô .

Cát Tường nói nhỏ:

– Cám ơn bác . Cháu không đau nữa . Cháu hơi khó chịu vì phải nằm 1 chỗ thôi . Cháu đã xin bác sĩ, mai xuất viện .

Ông Đại lo lắng:

– Cháu về nhà cũng vậy, sao không nằm đây ít bữa cho ổn định ? Có gì đã có bác sĩ kể bên .

– Nằm đây buồn lác bác ạ . Cháu cũng là bác sĩ, cháu tự biết bệnh của mình mà .

Ông Đại thở dài:

– Trăm sự cũng tại thằng Thành nhà bác . Phải chi nó đừng quá kích động .

Thấy ông Đại day dứt, Cát Tường vội trấn an ông:

– Bác à! Cháu không phiền trách anh Thành đâu . Lỗi cũng tự cháu . Phải chi, cháu đừng nói chàm tự ái ảnh .

Ông Lâm Đại trầm giọng:

– Cũng nhờ những lời nói của cháu, Lâm Thành đã đồng ý để bác lo thủ tục ra nước ngoài chữa mắt .

– Vậy thì tốt rồi . Cháu chúc mừng bác .

– Khoan mừng cho ta, cháu ạ . Ta còn 1 điều muốn cầu xin cháu đây . Dù ta biết như thế là xúc phạm cháu, là chẳng ra sao, nhưng vì Lâm Thành, ta muốn cháu nhận nơi ta 1 lời xin .

Tim Cát Tường như thất lại . Cô đã biết trước ông Đại sẽ nói gì .

Nhưng sao cô thấy thật hồi hộp .

Cát Tường nói nhỏ rí:

– Bác! Cháu như con cháu trong nhà, có điều gì dạy bảo, xin bác cứ nói . Đừng quan trọng cháu thế, thật khó cho cháu .

Ông Đại sau phút im lặng khá lâu, ông khẽ chép miệng, chậm rãi:

– Chuyện liên quan đến cháu, Tường ạ . Hãy bỏ lỗi cho bác, nếu những lời bác nói ra có điều gì khiến cháu không vui . Lâm Thành vừa yêu cầu bác 1 việc, bác và nó đã căng thẳng với nhau suốt buổi chiều . Cuối cùng, Thành tự động sang gặp ba mẹ cháu, nó muốn cầu hôn với cháu .

Dù đã được dì Lệ Thủy kể cho nghe, Cát Tường vẫn bị sốc . Cô nhói như huyệt hơi:

– Cầu hôn cháu ? Giữa cháu và ảnh đã quen nhau bao giờ đâu ?

– Bác cũng phân tích cho nó rõ: Hôn nhân không tình yêu, sau sẽ trở thành địa ngục . Nhưng nó vẫn khẳng khái giữ ý nghĩ của nó, rằng tình yêu 2 chữ ấy chỉ là chót lưởi đầu môi . Nó đã từng yêu, yêu điên cuồng, rốt cuộc chỉ là con số không tàn nhẫn . Nó muốn giống ông bà ngày xưa, hôn nhân do cha mẹ đặt để .

– Bác ơi! Nhưng cháu không hợp tính ảnh, lại chẳng biết chút gì về công ngôn dung hạnh . Cha mẹ còn chê, cháu làm sao dám lấy ai chứ . Đã vậy cháu còn bướng bỉnh, hờ chút gân cổ cỗi, sẽ "cơm không lành, canh không ngọt" cuộc sống suốt đời chỉ chịu đựng và gây lộn . Cháu không muốn đâu .

Ông Đại thở dài:

– Bác biết điều ấy . Nhưng chịu, không sao thuyết phục được Thành . Nó tuyên bố, nếu cháu không chấp nhận, nó sẽ chẳng cần chữa mắt nữa, nhất định thế .

Cát Tường kêu lên, vẻ bất mãn:

– Ảnh điên sao chứ . Cháu chỉ là người xa lạ, can hệ gì đến cuộc đời

ảnh . Trong khi chữa sáng mắt cho anh Thành rồi thì có thiếu chi con gái đẹp, xứng đôi với anh ấy . Sao ảnh không chịu nhìn xa hơn ?

– Nó đã nói giữa lúc nó chán ghét cuộc sống nhất, hận thù đàn bà nhất, ai đến thăm nó cũng chỉ khuyên lơn thương hại, nó ghê sợ những điều ấy . Chỉ bây giờ khi bị cháu mắng tạt vào mặt nó những điều tưởng chừng đơn giản nhất, nó mới nghĩ rằng, cuộc đời vẫn còn những người đáng để nó tôn trọng, kết bạn . Cháu cho nó lời khuyên chí tình nặng nghĩa, nó muốn khi lành đôi mắt, người nó nhìn được trước tiên là cháu, và nó sẽ sống trọn đời với người ấy . Cát Tường! Coi như ta cầu xin cháu, hãy vì 1 con người cần cứu vớt, cháu nhận lời Lâm Thành để nó yên tâm chữa bệnh .

– Ôi! Cháu thấy làm sao ấy . Cháu xấu như ma lem thế này, khi nhìn rõ cháu, anh Thành sẽ hụt hẫng mất thôi .

Mẫn Khanh lạnh nhạt:

– Hay thế này đi, chị Tường . Trước mắt, chị cứ nhận lời cầu hôn của anh trai em . Chỉ mới là lời hứa thôi, chưa có đám cưới, chị vẫn có quyền rút lời khi anh ấy khỏi bệnh .

– Ý em muốn nói chị phải đóng kịch ư ?

Gật đầu, Mẫn Khanh tha thiết:

– Em biết như thế là thiệt thòi cho chị nhiều . Dẫu sao, con gái chúng ta, nhất là sanh năm gia đình giàu có thì tiếng tai càng nhiều . Nhưng dư luận muôn đời vẫn là dư luận thôi, ăn thua ở sự trong sạch của mình kia . Chị nhận lời cho anh Hai em chữa bệnh, sau này nếu chị thật sự không thương anh ấy, chị cứ thẳng thắn gạt bỏ . Dù sao thì lúc ấy anh em cũng lành lặn rồi . Gia đình em mang ơn chị suốt đời . Cát Tường thật khó nghĩ . Cô không biết phải xử sự sao đây . Từ chối Thành thì dễ rồi, nhưng ảnh sẽ không đi chữa mắt . Ai chứ, ông khùng này dám làm những gì anh ta nói lắm .

Còn nhận lời anh ta, vô tình cô đã là vợ hứa hôn . Trời ạ! Khi không khi không, từ trên trời rơi xuống cho cô 1 ông chồng không thể chê điểm nào, nếu anh không bị hư đôi mắt . Từ thuở nào đến giờ, chữ "yêu" cô còn chưa được nghe 1 gã đàn ông nào "hót" vào tai, đừng cái có đức lang quân, đúng là ngoài sức tưởng tượng . Cô sẽ bị lũ bạn tha hồ chọc ghẹo đủ điều . Quê chết được .

Còn nữa, bây giờ cô gật đầu cũng được, coi như cô cao thượng đi, mai một mắt Thành nhìn được, nhận ra cô là con nhóc háo thắng, đã từng thề không đội trời chung với anh, có nước tát cả sẽ bị tan tành dưới cơn giận của anh mất . Mù, anh còn gây thương tích cho cô . Sáng mắt, anh dám làm mất cô có sợ lắm .

Tính sao đây ? Đẹp trai, có tài, chỉ vì lụy hận 1 người đàn bà, hủy

hoại thanh danh sự nghiệp . Cô thật không cam lòng nhìn ông Đại đau đớn .

Thở dài, Cát Tường cắn môi:

- Thôi được, cháu sẽ nghe lời bác .
- Ôi! Chị Hai tuyệt vời . Chị thật tốt quá .

Mẫn Khanh reo to . Cát Tường nói nhỏ:

- Chị làm điều này, vì không muốn Lâm Thành mãi chịu tối tăm . Âu là nhận lời để ảnh chữa mắt, sau tính tiếp .

Lệ Thủy cao giọng:

- Cháu nghĩ kỹ chưa ? Hãy còn kịp để cháu rút lại lời nói của mình . Khi đã nhận lễ rồi, cháu sẽ không còn cơ hội nữa đâu nha .

Cát Tường nhếch môi:

- Dì hẳn rõ tính cháu . Tuy ham vui thật, nhưng lời nói cháu thốt ra hoàn toàn đã được cân nhắc . Dì đừng lo cho cháu . Sau này dẫu khổ cực gì, cháu cũng không phiền trách ai .

Ông Lâm Đại mừng hơn bất được vàng . Cuối cùng, thằng con trai ông đã chịu lùi bước trước cô gái này đây .

Coi nào, Cát Tường, nội tên cháu thôi đã biểu lộ sự may mắn cho người đồng hành . Ông tin rằng, nhất định Lâm Thành yêu thương được Cát Tường . 1 cô gái giàu cá tính đặc biệt thế, ai dễ dãi không cảm mến chứ .

o O o

Ngờ nhận lời để thùng thảng mới tính, ngờ đâu Cát Tường về nhà được hôm trước hôm sau thì bà Bảo Lộc đã lên phòng gặp cô . Cát Tường đang coi phim video . Cô vốn thích phim truyện Việt nam, nên cửa hàng thuê băng đĩa có băng đĩa phim Việt Nam mới là Cát Tường cố gắng mua cho bằng được .

Bà Bảo Lộc háng giọng:

- Mẹ vào được không con gái ?

Cát Tường rợn rợn:

- Mẹ cứ tự nhiên nha, cửa con không chốt chân đâu . Con làm biếng đứng lên mẹ ạ .

Bà Bảo Lộc bước vào:

- Sao không ngủ cho khỏe ? Suốt ngày coi phim, con không chán và mỏi mắt sao hả ?

Lắc đầu, Cát Tường le lưỡi:

- Đã ngồi 1 chỗ, không chạy nhảy được, mẹ còn xúi con ngủ . Hết bệnh, có nước con thành thùng phi lăn luôn . Con sợ lắm mẹ ơi . Đã xấu như ôn gkẹ, còn làm cái lu nữa, có nước con gái mẹ ở giá suốt đời .

Ngồi xuống bên con gái, bà Bảo Lộc cười xòa:

– Coi, mồm miệng con đấy, không dè cũng lách chách ghê nhỉ . Ở giá ư ? Con quên là Lâm Thành đã ngỏ lời cầu hôn với con ?

– Con không quên . Nhưng tính khí anh chàng ấy mưa nắng thất thường lắm . Trong mắt anh ta sau này, con không bằng chiếc đỉnh gỉ rơi dọc đường đâu .

Bà Bảo Lộc khẽ cười:

– Tường à! Con đa nghi hơn cả mẹ ngày xưa đấy . Ông Đại vừa gặp ba mẹ, xin được tổ chức lễ hứa hôn cho con vào cuối tuần này đấy . Đang dán mắt lên màn hình, Cát Tường nghe mẹ nói liền quay phắt lại, giọng cô như không có âm sắc nữa:

– Mẹ! Sao như ăn cướp vậy ? Mới dọ ý đã đòi làm đám nói liền . Ồi chà! Hôm nay thứ tư rồi . Không được đâu, mẹ ơi .

Bà Bảo Lộc cau mày:

– Tại sao ? Tất cả, có ai trong chúng ta ép buộc con đâu ? Do con tự quyết định kia mà .

– Con biết . Con đâu trách móc mẹ . Ngặt nỗi, con chưa chuẩn bị tư tưởng, chưa học cách nói năng ngọt ngào trước con trai . Lại nhanh như thế, bạn bè con, tụi nó phá con chết mất .

Bà Bảo Lộc thở ra:

– Con khiến mẹ lo đứng tim, cứ ngỡ con lại thay đổi ý định thì khổ cho bác Đại . Nếu chỉ đơn giản thế, mẹ nghĩ mọi việc dễ thu xếp thôi .

– Mẹ sẽ dạy con cách ăn nói ?

– Ờ ... Chuyện này đâu phải ai dạy hả con . Tình cảm con người xuất phát từ trái tim, từ sự rung cảm giữa 2 người . Mẹ nghĩ khi con nói chuyện riêng với cậu Thành, tự khắc con sẽ nói năng dịu dàng thôi . Phụ nữ mà, ai không vậy hả con ?

– Ồi chao! Giá tự nhiên con và Thành quen nhau thì lại khác . Đàng này, quyết định hôn nhân sau 1 cú va chạm tơ bời, con nghĩ mình khó dịu dàng được .

– Con gái ơi! Đừng cố chấp như thế mãi . Lẽ ra cũng nên cho con thời gian gần gũi Lâm Thành rồi mới tiến tới hôn nhân . Nhưng hôm qua, bác Đại vừa nhận được tin báo, thứ tư tuần sau nữa có chuyến bay của đoàn bác sĩ Biệt Nam qua Pháp dự hội thảo chuyên ngành . Bác Đại muốn nhân tiện gửi Lâm Thành theo, vì bác ấy có người quen trong đoàn .

Cát Tường dấm dăng:

– Thì anh ta cứ đi, con ở nhà mát mát gì đâu mà phải hỏi cưới vội thế . Y như ăn cướp hay chạy tang vậy, thấy ghê!

Bà Bảo Lộc gắt lên:

– Cát Tường! Con quên hay cố tình quên ? Việc Lâm Thành đồng ý đi chữa bệnh, phải kèm theo lời đính ước hôn nhân của con hay sao ?

Cát Tường ngớ ra . Chết tiệt cái gã mù lẩm cẩm này! Chữa cho sáng mắt hần, chứ bộ béo lợi lộc gì cho cô, sao hần cứ bắt cô phải gắn liền với hần vậy ? Chửi thảm trong bụng, chứ cho vàng cô cũng không dám nói với mẹ, bà sẽ không ngần ngại xáng cô vài bạt tai đâu . Bởi gia đình cô xưa nay, đã nói ra điều gì khỏi miệng thì chết cũng phải giữ lời .

– Mẹ! Con thật khó xử .

– Mẹ hiểu tâm ý con . Nhưng không cần căng thẳng quá đâu . Sau lễ hỏi, Lâm Thành còn đi chữa bệnh kia mà .

Cát Tường lại ngao ngán thảm . Cô nhớ đến người con gái rất đẹp đi chung với Lâm Thành lần ấy . Khi nhìn rõ lại cảnh vật, nhất định Thành sẽ tự động rút lại lời đính ước . Bởi cô thật không thể xứng là bạn anh, nói gì đến danh xưng "vợ" bà tổng giám đốc phu nhân công ty "Thu mua hàng Lâm thổ sản" . Chờ mẹ trở về phòng, Cát Tường vội bấm máy gọi cho Trang Hân . Khá lâu rồi, cô không gặp mấy nhỏ bạn .

May làm sao, phía đầu dây tiếng Trang Hân trong vất vang lên:

– Ta đây! Trốn đâu kỹ thế, sư tử ?

Cát Tường than van:

– Ở nhà chờ đâu . Buồn chết được, Hân ơi .

– Ở nhà ? Vậy sao không đi học, không đến tập đàn ? Cô Bằng Trinh nhắc "bà" mỗi giờ học ?

Giọng Trang Hân thậm thọt . Cát Tường rên nhỏ:

– Ta què rồi, đâu đi được . Nhớ lớp nhớ mọi người và quán bún bò Huế muốn chết, tới đây với ta đi Hân .

Trang Hân kêu to:

– Què ư ? Sao tui tao không biết ? "Bà" không định gạt mọi người chứ ? Vân Nhi nữa, hồi sáng gặp nó bên phòng thuốc, ta thấy nó nói gì đâu ? Xưa nay, chuyện gì mà lọt qua lẳng kính mắt nai của nó ?

– Trời ạ! Ta gạt nhỏ làm gì hả ? Nếu không sang, mai mốt ta đi lấy chồng luôn, ừ thềm mời mấy bà nữa . Thấy ghét .

Trang Hân hét lên:

– Ấy, đừng nóng thế! Bà lấy chồng, tui tui còn mừng đấy . Chờ đi, ta sẽ sang ngay .

– Nhớ mua ký ổi nghe Hân .

– Chết cũng còn đòi ăn, ta hết tiền rồi .

Cát Tường tủm tỉm cười, khi nghe giọng Trang Hân cầu nhàu trong máy . Nó chỉ rên vậy, chứ lát nữa tới đây nhất định Trang Hân sẽ đem theo những trái ổi xá lị vàng ươm giòn tan cho coi . Cùng phải hảo ăn mà .

Trang Hân tới như lời hẹn, kèm theo 1 bịch xốp đầy những trái cây: bom, táo, sa-pô-chê và có tới 5 trái ổi to tổ trắng .

Quăng bịch trái cây lên bàn học của Cát Tường, Trang Hân ào tới bên bạn, tròn đôi mắt .

– Ôi! Thì ra là sự thật ư ? Té sao đến phải bó bột vậy ? Liệu có gãy không hả ? Chắc bà lại nổi hứng đưa chiếc Wave chứ gì ? Đồ háo thắng!

Nói 1 hơi, Trang Hân lại nhẹ nhẹ sờ sờ vào lớp băng quấn nơi chân Cát Tường rồi lại nói:

– Đau không nhỏ ? Bị lâu chưa ?

Cát Tường xụ mặt:

– Máy hôm rồi, chẳng báo cho đũa nào được . Cũng may chưa chết đấy, chứ không, khi máy bà tới ta chỉ còn cái xác khô .

Trang Hân dịu giọng:

– Trách bạn bè, sao bà không tự trách mình ? Nhà sẵn máy điện thoại, tại sao im re vậy ? Không kêu, không nói ai biết hả ? Chắc tại có chàng chứ gì, nên cần gì bạn bè nữa .

Trời đất! Ai nói mà nhỏ Hân biết hay vậy ? Không lẽ dì Thủy ? Nhưng mấy hôm nay mẹ lo chăm sóc Tường, nên việc trông coi cửa hàng vàng bạc phải cầm đến tay dì Thủy, làm sao dì Thủy rảnh mà đi chơi chứ ?

Cấn môi, Cát Tường nói nhỏ rí:

– Bị người ta đụng phải, bất ngờ quá ta có nhớ gì đâu .

– Ta đoán cảm trật bao giờ, cái tội ra đường khoái tăng ga tìm cảm giác .

– Tầm bậy!

Cát Tường chột hét lên, cắt ngang lời nói rôm rả của Trang Hân .

Trang Hân tròn mắt . Nhỏ này bữa nay sao vậy nhỉ ? Thường khi bị nói trúng tật xấu, nó chỉ nhăn răng cười lấp liếm, hoặc còn ra vẻ ngênh ngang chọc phá thêm . Sao bây giờ nó cũng biết đồ quạu rồi ư ?

Trang Hân giả lả:

– Có gì từ từ nói, không phải thì thôi, chỉ mà nhỏ làm giữ vậy ? Cứ như ta đồ tội nhỏ không bằng .

Nhận ra sự vô lý của mình, Cát Tường đành lấp liếm:

– Ta đang đau, còn bị nhỏ kết tội tào lao, ai không quạu ?

- Vậy kể đi .

Trang Hân thản nhiên đưa miếng ổi vô miệng cắn giòn tan .

Cát Tường do dự:

- Là ... ta bị người ta đá nhằm trúng chân, bị nứt xương .

- Ôi trời! Kể nào to gan thế ? Lại có bàn chân nặng hơn đao búa, đá què giò nhỏ ? Tại sao hả ?

Cát Tường ngán ngẩm:

- Lỗi cũng tại ta trước, cái tính chết tiệt ngang bướng không chịu ai ngoài đất trời . Anh ta đã bị tật nguyên còn bị ta kích chạm tự ái .

Trang Hân kinh ngạc:

- Ta nghe lầm không Tường ? Là 1 gã đàn ông ?

Cát Tường gật gù:

- Hắn là con trai 1 người bạn của ba mẹ tao .

Cát Tường chậm rãi kể toàn bộ câu chuyện cho Trang Hân nghe .

Báo hại Trang Hân càng nghe càng ngớ ngẩn .

Chuyện gì lạ vậy trời ? Đã gây thương tích cho Cát Tường, anh ta lại đòi kết hôn với nó . Trang Hân không thể tin đâu, nếu câu chuyện do ai đó kể lại . Cát Tường thì không . Tính nó xưa giờ tuy đùa nghịch lếu láo, nhưng những chuyện can hệ đến công việc, đến cả đời người chẳng bao giờ nó đem ra đùa cả .

Vậy thì rõ ràng lời kể của nó là thật! Và nó đã nhận lời cầu hôn của anh chàng mù ấy .

Cát Tường tả anh ta rất đẹp trai, phong độ lại giàu có . Muốn đẹp giàu cỡ nào thì trước mắt anh ta đang bị mù, biết y học có trả lại cho anh ta ánh sáng được hay không ? Vậy mà Cát Tường lại chấp nhận sống cuộc đời bên anh ta là sao ?

Bứt rứt với hàng chục câu hỏi trong đầu, Trang Hân gất lên:

- Ê! Rồi đầu óc bà cũng chập mạch hay sao hả ? Tự nhiên không yêu, không quen lại nhận lời đính hôn . Điên!

Cát Tường cười như mếu:

- Ta cũng chỉ vì muốn cứu sống 1 cuộc đời thôi .

- Tốt quá hén! Tốt đến nỗi điên, mới đem đầu trao vào vòng tay 1 gã đàn ông mù lòa, thô tục . - Trang Hân chì chiết - Hay là bà cũng bắt đầu "khoái thêm cái hơi tiền lạnh giá của nhà hắn ?"

Cát Tường khổ sở:

- Trang Hân! Thật ra, ta cũng không tốt đẹp gì đâu . Nhìn ba anh, ta thấy tội cho ông ấy . Già rồi mà vẫn không thôi lo toan, giành giật để lo kiếm thêm tiền lo cho hậu vận mai sau cho hắn, lỡ bác ấy chết đi hắn còn có tiền bạc để sống . Trong khi hắn có tiền, có sức, có tài, tại sao hắn trút gánh nặng lên vai ba hắn . Nghĩ thế, ta đã chộc tức hắn,

để cuối cùng ta thắng hẳn, song bị kèm theo điều kiện chết tiệt ấy .

Trang Hân thở dài:

- Nhỏ vừa nói tuần sau anh ta bay qua Pháp à ?
- Chính xác là 12 giờ 15 phút, ngày thứ tư tuần sau .
- Vậy còn lời đính ước ?
- Ba mẹ ta đã đồng ý, thứ bảy này gia đình Lâm Thành tổ chức lễ đính hôn . Thôi thì ta cũng đành liều 1 lần vậy .

Trang Hân bật lên:

- Trời phật ơi! Hạnh phúc tương lai cả 1 đời người, nhỏ tính nhẹ như cơn gió thoảng bay qua cửa sổ ư ?
- Chỉ là lễ đính ước thôi mà, có cần phải quan trọng vậy không ? Trái đất này mỗi ngày có hàng ngàn con người xé giấy hôn thú, hủy bỏ lời ước hẹn . Thêm ta trượt trong guồng máy ấy cũng chẳng hề hấn gì đâu .

Trang Hân định mắng Cát Tường 1 trận cho bỏ tức . Không thể tin nó lại phớt mặc cuộc đời như thế .

Nhìn nét mặt buồn lặng mênh mang, ánh mắt đen như sâu thẳm thăm thẳm của Cát Tường đang hút vào khung cửa sổ nhỏ, thả trên đám mây trắng giữa nền trời xanh, Trang Hân lại không thể mở lời . Rõ ràng Cát Tường đang buồn lắm đó . Nhưng chuyện đã đến nước này ...

Kéo vai Cát Tường, giọng Hân chùng xuống:

- Cát Tường ơi! Ta thương nhỏ quá .

Cát Tường cười như mếu:

- Ta không cần nhỏ xót thương ta . Ta chỉ cần tình bạn của chúng ta mãi mãi đừng bỏ rơi nhau . Mai nay, cuộc đời ta thật sự cần đến nhỏ đấy .
- Ta hứa .

Những miếng ổi cắn trên đầu răng vẫn giòn tan, vẫn the cay vị đắng nồng của muối ớt . Cát Tường tin rằng cô đã quyết định đúng, tuy có vội vàng đấy .

"Lâm Thành! Tại sao tôi phải nhận lời anh ? Đặt cuộc đời vào một trái tim khá lạnh như anh ? Bởi anh đã lạnh lùng từ chối mọi lời cầu xin, những giọt nước mắt của cha anh, của em gái để mãi hồ đồ ôm hận rửa hờn mối tình chẳng ra gì của Thùy Liên . Tôi không khuất phục tính khí anh đâu . Đã muốn lấy tôi thì phải nhận luôn những khiếm khuyết động trời của tôi nữa chớ đấy và đừng ân hận nha, đức lang quân "yêu gấu" tương lai" .

Tình Hồng Mong Manh

Chương 3

Tin Cát Tường làm lễ đính hôn y như trái bom nổ giữa bầu trời học đường khoa TH4, trường du lịch ngoại thương . Chứ không ư ? Cát Tường nổi tiếng học rất giỏi cả 3 ngoại ngữ, Anh, Hoa, Nhật, đáng người đáng mặt thi người mẫu, duy có khuôn mặt hơi bị không xinh lắm, ấy là không đẹp trong trường thôi . Bởi là trường đào tạo thông dịch viên và hướng dẫn viên du lịch, nên con gái trường này đến 99,9% là hoa khôi cả . Tính Cát Tường vui vẻ, thích làm việc thiện nên cả khoa chẳng ai còn lại gì cô . Duy nhất chuyện Cát Tường có bạn trai thì chưa hề ai nghe hoặc nhìn thấy bao giờ .

Lúc nào Tường cũng đi chung với Trang Hân và Vân Nhi - cô bạn bên trường Y - và khoái ngồi ăn hàng, hay bên lến e then, vân vê tà áo đi theo một chàng đi vô quán cà phê nhạc .

Vậy mà dùng một cái, Cát Tường có người trao nhẫn đính hôn, bảo sao mọi người yên tâm học chứ .

Xuân Hoàng đột phá Trang Hân đầu tiên, khi thấy Hân từ văn phòng ban giám hiệu nhà trường về lớp:

- Trang Hân! Mấy hôm nay sao không thấy Cát Tường đi học ?

Trang Hân hơi nhú mày . Cô ngạc nhiên khi có người hỏi thăm đến Tường, người ấy lại nhằm anh chàng lớp phó khá điển trai .

- Nó bệnh . Sao ông hỏi thăm nó đột xuất vậy ? Tương tự người ta rồi à ?

Xuân Hoàng gỡ tóc:

- Ai dám! Tại không thấy Tường đi học, lại nghe mấy đứa đồn ...

- Đồn gì ?

- Thì ... chuyện Cát Tường sắp lấy chồng ấy mà .

Trang Hân bặm môi:

- Ai đồn vậy ?

- Nhưng có không ?

- Có thì sao ? Còn không thì ông định ngỏ lời với nó hả ?

Lại đưa tay lên tóc gỡ, Xuân Hoàng cười:

- Tôi không dám đâu . Nhưng tội co 1 người mây hôm nay cứ ngẩn ngơ . Hân à! Phải đúng chuyện ấy không ?

Thản nhiên, Hân gật đầu:

- Sáng mai người ta trao nhẫn đính hôn cho Cát Tường . Điều ấy cũng bình thường thôi mà .

- Trời đất! Nhận nhẫn nghĩa là nhận cả cuộc đời người ta . Hân cho

bình thường ư ?

– Chỉ mới là đính hôn, chưa phải đám cưới . Ai dám trước mai kia một nọ, không có sự thay đổi chứ, nhất là Cát Tường đâu muốn như vậy .

"Chết tiệt cái miệng lắm điều ." Trang Hân tự rửa thầm mình và đưa tay lên bịt miệng nhưng không kịp nữa .

Xuân Hoàng cau mày:

– Như lời Hân, thì Cát Tường và người đó không yêu nhau ?

– Ủm!

"Lại ngốc nữa" . Trang Hân vội lấp liếm:

– Thời đại này, yêu ít mới hạnh phúc lâu dài đó bạn .

Xuân Hoàng bật cười:

– Hân khéo đùa .

– Tôi nói thiệt chứ bộ . "Ông" không nghe câu "thương nhau lắm cần nhau đau" hả .

Nghe Trang Hân ví von, Hoàng bật cười:

– Hân đi xa đề rồi . Hỏi thiệt nghe . Vậy Cát Tường thường ngày tính thẳng thắn lắm mà, sao tự nhiên lại đồng ý lấy người không yêu ?

Trang Hân trợn mắt:

– Ai nói với ông Cát Tường lấy chồng ? Chỉ nói bậy .

– Chứ lẽ đính hôn Trang Hân vừa nói ...

Trang Hân phẩy tay cong môi:

– Ông nhiều chuyện giống tên Đồng Văn, phải không ? Về nói Đồng Văn, nếu thật sự thích Cát Tường, hẳn vẫn còn cơ hội đấy .

Xuân Hoàng bật kêu:

– Còn cơ hội ư ? Hân không đùa chứ ?

– Tin hay không tùy mấy người .

Dứt lời, Trang Hân xăm xăm bước đi . Được vài bước, cô ngoái lại hăm he:

– Nè! Vài bữa hết đau chân, Cát Tường đi học, tôi cấm ông nhiều chuyện như vừa rồi đó nha .

Buổi trưa, tan học, Trang Hân chạy xe thẳng về nhà Cát Tường .

Khi cô đến, cùng lúc gia đình ông Lâm Đại cũng vừa xuống xe .

Thấy Trang Hân, Cát Tường mừng phát khóc:

– Ta ngỡ nhỏ quên ta rồi .

Trang Hân cười cười:

– Làm sao ta quên ngày trọng đại này của nhỏ chứ .

Nheo mắt, Hân kêu:

– Hôm nay Tường đẹp ghê nời . Mẹ làm tóc cho Tường hả ?

– Là dì Thủy . Ta muốn đơn giản được rồi, vậy mà không ai chịu, cứ

bắt ta phải ăn mặc thế này . Giống cô dâu quá . Cô dâu bị bó bột chân, chắc duy nhất ta lại khác người .

Giọng Cát Tường buồn tênh, nhẹ hẫng . Trang Hân vội vã thay bộ đồ đang mặc bằng chiếc đầm vàng thật sang trọng cô đem theo .

Vừa xong thì Bảo Tuấn léo nhéo gọi ngoài cửa:

- Chị Ba ơi! Xuống dưới phòng khách đi, mọi người đang chờ chị đấy .

Cát Tường ỉu xiu:

- Chị sẽ xuống ngay .
- Cần em giúp không ?
- Khỏi . Có chị Hân đây rồi .

Nhìn lại mình trong gương lần chót, Cát Tường chậm rãi đứng lên theo tay dìu của Trang Hân . Cũng may vết đau đã tạm ổn, chỉ còn khó chịu bởi lớp bột cứng ngắc .

Trang Hân chép miệng:

- Còn đau nhiều không Tường ?
- Hết rồi .
- Hết, sao "bà" không tháo quách lớp bột ra, để làm chi cho vướng víu .
- Bác sĩ không cho, sợ vết nứt chưa ổn định .

Bảo Tuấn lại hỏi:

- Chị Ba xuống nhà đi, họ đến đủ cả rồi .

Trang Hân chậm chậm dìu Cát Tường xuống lầu . Chỉ là lễ đính hôn, nhưng ông Lâm Đại cũng mời đủ anh em dòng tộc nhà ông .

Cát Tường nhăn nhó:

- Sao đông thế hả Hân ?

Định trả lời Cát Tường rằng Hân không biết, song chưa kịp hở môi, bà Bảo Lộc đã đi tới đón con gái . Cầm tay Cát Tường, bà cười tươi như hoa:

- Lại đây với mẹ, con gái .

Trang Hân nhón nhác đưa mắt nhìn, cô nhận ra ngay "chú rể" . Anh chàng mặc nguyên bộ đồ veston màu cà phê sữa, cà vạt nghiêm chỉnh, đã thế còn cài cả 1 bông hồng trắng nơi cà vạt nữa .

Công nhận chàng đẹp trai ngoài sự tưởng tượng của Trang Hân . Nếu không có cặp kiếng đen nơi mắt, không biết Thành có chịu ngỏ lời cầu hôn nhỏ Tường không nhỉ ?

Buổi lễ diễn ra thật long trọng . Lâm Thành mỉm cười, khẽ đeo nhẫn đính hôn vào tay Cát Tường .

Trời ạ! Nụ cười của hắn mới quyến rũ làm sao . Dù cười, nét mặt Thành vẫn có cái gì đó lạnh lạnh, khinh bạc . Cát Tường sẽ khổ vì gã

đàn ông này! Nhất định linh cảm của Hân là đúng . Lý do thì Trang Hân chưa nghĩ ra . Gần cuối buổi tiệc .

Cát Tường nghe mệt mỏi, cô tìm cách đứng lên rời khỏi bàn tiệc . Cố gắng không làm phiền ai, Cát Tường chậm chậm đi ra phía vườn hoa nhỏ bên hiên nhà . Thả người lên ghế xích đu đông đưa vất vẻo, Tường thấy tâm hồn thật nhẹ nhõm .

Đưa tay đặt 1 cánh hoa phượng bay lạc rơi trên ghế, Cát Tường khẽ thở dài . Sắp đến hè rồi ư ? Hèn chi mấy hôm nay nằm nhà, Tường vẫn nghe tiếng ve sầu kêu ra cả góc phố .

Người ta thường cười hỏi vào mùa thu . Còn cô, cô khác mọi người hơn, lễ đính hôn nhằm vào ngày rằm, tháng hạ!

Tuổi học trò chưa qua, sao cô đã vội trói buộc đời mình ?

Ngắn ngo ngắn chiếc nhẫn nạm hạt kim cương màu đỏ thật xinh, nằm trên ngón tay, Cát Tường khẽ thở dài . Chỉ 1 chiếc nhẫn nhỏ xíu này thôi, đã đủ sức trói buộc cô trong đạo lý làm người con hiếu đạo .

Tường ơi! Tiếc không, tuổi đôi mươi chưa 1 lần hé mở trái tim, chưa biết đến hương "yêu" ngọt ngào hay đắng chát ? Không . Cát Tường chẳng hối tiếc, vì biết trước sau gì cô cũng được biết hương tình hạnh phúc . Lâm Thành! Mong sao hôm nay và mãi mãi anh đừng bao giờ quên lời ước hẹn hôm nay .

– Phải Tường không ?

Đang chìm trong suy tư, Cát Tường chẳng hề nghe thấy bước chân ai đang bước vội về phía cô . Giọng nói thật ấm . Cát Tường khẽ cười:

– Anh Thành! Sao không ở trong ấy ? Coi chừng mọi người đi kiếm đấy .

Chẳng hiểu sao, Cát Tường lại nói được 1 câu thật dịu dàng, thật ấm, pha chút đùa tếu như thế .

Cô thấy nét mặt Lâm Thành bừng sáng:

– Mọi người quên chúng ta rồi . Họ đang sôi nổi bàn tán về 1 biến động kinh tế .

Cát Tường dịu giọng:

– Biến động kinh tế ư ? Anh nói rõ cho Tường nghe được không ? Anh ngồi xuống đây đi, cạnh Tường nè . Không té đâu, anh đừng ngại .

Theo tay Cát Tường kéo, Lâm Thành ngồi lên ghế xích đu thật dễ dàng . Nếu không biết trước, Cát Tường cũng chẳng tin Thành bị mù đâu .

– Cà phê đang sệt giá kinh khủng . Ông nội anh có 1 nhà máy cà phê ở Cao Nguyên và cả đồn điền hàng chục mẫu cà phê và tiêu . Mọi

năm, gia đình anh sau vụ thu hoạch là số doanh thu tăng hàng tỉ đồng, nhưng năm nay thì thua to .

– Có chuyện ấy thật sao ?

– Giá cả phê tuột thấp đang làm điêu đầu người sản xuất . Anh không biết đùa những chuyện như thế .

Cát Tường góp chuyện:

– Vậy mà Tường nghĩ, thị trường kinh doanh tự lên hoặc xuống giá hàng để công ty này nuốt công ty kia, ngờ đâu gây khốn khó cho cả người làm ra sản phẩm hàng hóa .

Lâm Thành trầm tĩnh:

– Không thể đổ lỗi cho giới kinh doanh được . Hàng của ta chủ yếu phải có nguồn ra, nhất là hàng xuất khẩu, tùy thuộc thị trường đối ngoại biến động giá cả, mà ảnh hưởng đến mức thu nhập của người trong nước .

Cát Tường chép môi:

– Thì ra thế .

Câu chuyện rơi vào im lặng 1 lúc thật lâu . Bất chợt, Lâm Thành háng giọng:

– Em không giận tôi chứ ?

– Về việc gì ?

– Việc tôi làm đau đớn thể xác em, và bây giờ lại áp đặt em vào trái tim tôi .

Không nghĩ Thành sẽ nói thẳng như thế, Cát Tường hơi bị bất ngờ . Cô cắn môi, cười nhẹ - cử chỉ này khiến Cát Tường thật dễ thương, tiếc nỗi Lâm Thành không nhìn thấy:

– Anh miễn cho Tường câu trả lời, được không ?

– Nhưng tôi muốn biết em đang ghét tôi, hay ...

Cát Tường cắt ngang lời Thành:

– Không có chuyện giận ghét gì đâu, anh hãy vui vẻ yên tâm đi chữa bệnh . Tường không làm việc gì mà không suy nghĩ kỹ .

– Vậy ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, thỉnh thoảng sang chơi thăm ba tôi nhé .

Lâm Thành chưa từng nói với ai những câu chân tình mang tính cách gia đình ấy . Anh cũng không nghĩ mình lại nói được những lời dạn dò tỉ mỉ với Cát Tường .

Cát Tường gật đầu - lại theo cảm tính .

– Tôi lớn rồi, lại học Y khoa nên biết tự chăm sóc sức khỏe mình, anh hãy nghĩ đến bản thân của mình kìa . Quên nữa, gia đình có ai đi với anh không ?

Lâm Thành thở dài:

– Đúng ra tôi không nên gây ra nỗi đau cho em, thì có lẽ chuyển đi này ba tôi đã nhờ em chăm sóc tôi rồi . Bây giờ thì tôi phải tự lo cho bản thân mình thôi .

Cát Tường lo lắng:

– Nghĩa là anh đi sang Pháp 1 mình à ?

– Đành vậy chứ biết sao ? Ba tôi còn công việc, thêm nỗi ổng cũng già rồi, càng không phải là mẹ để biết cách chăm sóc cho tôi . Còn Mẫn Khanh, nó đang thi học kỳ .

– Hay để Tường bàn lại với gia đình, Tường có nhờ bạn nó học chung ngành Y, hoàn cảnh gia đình khó khăn, vừa phải học, vừa phải tự kiếm tiền đóng học phí, tiền ăn tiền nhà, tháng này tụi tôi được nghỉ để đi thực tập tại các bệnh viện . Theo anh, coi như Vân Nhi nó đi thực tập vậy, anh nghĩ có được không ?

Lâm Thành chưa trả lời thì tiếng Trang Hân đã nheo nhéo gọi bên tai:

– Cát Tường! Nhỏ trốn đâu rồi hả ? Cả ông Thành nữa, tự nhiên biến hết đi đâu vậy ?

Cát Tường cong môi:

– Trang Hân là bạn thân nhất của Tường đây . Nó học chung trường, bên du lịch, hay nhiều chuyện 1 chút nhưng rất nhiệt tình với bạn bè . Anh vào nhà trước đi, kẻo nó thấy lại hét lên nữa .

Lâm Thành hơi cau mày:

– Cứ để cô ấy thấy có sao đâu .

– Nhưng tôi chưa muốn nhờ Hân hỏi đủ thứ chuyện . Anh không vô thì tôi xin vô trước vậy, xin lỗi nha .

Dứt câu, không cần biết phản ứng của Lâm Thành, Cát Tường nhún người lấy đà bước xuống đất . Chân đau, xích đu không thể dừng, suýt hất cô ngã .

o O o

Bà Bảo Lộc nhăn trán:

– Con nói điều ấy, hoàn toàn thấy thanh thản tâm can chứ ?

Cát Tường nhướn miệng cười:

– Mẹ cũng biết con quý và thương Vân Nhi thế nào, bây giờ có việc cho nó làm, con lại e dè hay sao ?

– Ý mẹ muốn nhắc con Vân Nhi dịu dàng khéo léo, đoan trang hơn con, mẹ sợ những ngày cận kề chăm sóc Lâm Thành, 2 đứa nó sẽ nảy sinh tình cảm khác ...

Cát Tường cười ngất:

– Đúng là mẹ muôn đời cứ nghĩ chuyện gì đâu không . Nếu đúng thế, con cũng chẳng oán trách Vân Nhi, bởi con luôn muốn nó hạnh phúc sung sướng . Mẹ không thấy cuộc sống của nó đã quá gian nan, khổ

cực hay sao ?

Bà Bảo Lộc gắt lên:

– Con bé này hay nhỉ! Chuyện chồng con của mình, sao cứ ơ hờ như thế . Mẹ cho con biết, thằng Thành mà sáng mắt lại, nó không hơn chán vạn đàn ông khác ư ? Lúc ấy, sợ rằng con lo giữ không kịp nữa .

Vẫn cười vô tư, Cát Tường cong môi:

– Con không hề tiếc . Lễ đính hôn chỉ do con muốn Thành lo chữa bệnh, và bác Đại không còn mang trong lòng nỗi khổ tâm, trầm uất . Thành không yêu con, sau này và mãi mãi, anh ta chỉ muốn chứng tỏ sự ngạo mạn của mình quyền hành độc đoán . Phận làm vợ dù yêu hay căm giận, con vẫn phải phục tùng anh ta . Con đâu ngờ đến nỗi làm con rồi cho Thành giết .

Bà Bảo Lộc sững sờ:

– Nghĩa là con đang đóng kịch ?

Cát Tường gật đầu .

Bà Bảo Lộc thẳng thốt:

– Tại sao con lại nghĩ ra điều ấy ? Cha mẹ là người lớn, ông Lâm Đại là người tiếng tăm danh vọng, 1 lời nói nặng tội non cao, con nghĩ chúng ta để con thoái thác ư .

Cát Tường tỉnh bơ:

– Con đâu cần phải thoái thác . Mai này khỏi bệnh, Lâm Thành sẽ tự nhận ra sai lầm hôm nay của anh ta . Người như Thành, con gái đẹp bu quanh không thiếu . Riêng con, con không muốn trở thành con thiêu thân trong cuộc đời Thành . Con cũng không muốn anh ta được đắc ý, cho là đã dứt bỏ được lời hôn ước, nên con muốn Vân Nhi thế chỗ của con . Nó đẹp, nó đủ sức giữ được trái tim Thành .

– Trời đất! Cháu điên vừa thôi Tường! Không ai đem hạnh phúc của mình dâng cho kẻ khác . Thành không phải mẫu người hợp với Vân Nhi .

Giọng Lệ Thủy chột xen ngang .

Cát Tường quay ra, cô có vẻ phật ý trước sự có mặt của bà dì xinh đẹp, kiêu ngạo này . Tự nhiên Tường nói ngang .

– Vân Nhi không hợp ? Chả lẽ dì hợp ông ấy ?

Bà Bảo Lộc trừng mắt:

– Cát Tường!

Lệ Thủy cười nhếch môi:

– Chị để Cát Tường nói hết ý mình đi . Cháu không thấy ngoài cái mã đẹp trai, Lâm Thành còn cả 1 sản nghiệp đồ sộ à ? Cháu không ham ư ? Cuộc đời này được bao nhiêu người không ham tiền tài địa

vị ? Sẽ không phải 1, mà là trăm cô gái đẹp sẵn sàng quỳ dưới chân cậu ta, cháu đừng tưởng . Chiếc nhẫn đính hôn chưa đủ sức trói chân Lâm Thành . Chỉ Thủy Liên mới khờ khạo bỏ tình yêu của mình . Nói cho cùng, cô ta bỏ Thành để lấy 1 kẻ giàu hơn đó cháu .

Cát Tường bắt mắt:

– Vậy cháu cũng nói thật, nếu dì rảnh dì nên qua Pháp 1 lần, biết đâu cơ hội chẳng đến với dì . Còn không, cháu sẽ thừa với ông Đại cho Vân Nhi đi .

– Rất tiếc Tường ạ . Dì không biết chăm sóc người bệnh . Nếu muốn, dì cũng còn thời gian để thử phận kia mà .

Bà Bảo Lộc giậm chân:

– Lệ Thủy! Em biết mình là thế nào của Cát Tường không ? Sao cứ muốn ăn thua với nó ?

Quay sang Cát Tường, bà hạ giọng:

– Còn con nữa, ngủ sớm cho khỏe chuyện này để ngày mai tính . Còn 3 ngày nữa Lâm Thành mới đi mà .

Cát Tường vẫn âm ức:

– Mẹ! Theo con, không cần bàn cãi nữa . Nếu dì Thủy muốn, con nhất định nói với ba anh Thành đăng ký cho dì đi .

Bà Bảo Lộc cười cười:

– Mọi việc đã được người ta tính cả rồi . Hơn nữa, Lệ Thủy đi, ở nhà cậu Tài Minh bỏ cho ai chứ ? Dì Út chỉ muốn chọc giận con chút thôi, dè đâu con gái mẹ cũng dữ ghê .

Cát Tường không lạ gì ông Tài Minh, 1 thương gia người Hoa gốc Quảng Tây, bởi ông ta chính là khách hàng quen của ba mẹ cô . Chẳng lẽ dì Thủy hết người để lấy, lại muốn cặp với ông già đã cháu chắt đầy đàn đó ? Và mẹ nữa, mẹ cũng đồng ý mối quan hệ so le này ư ? Hay cũng bởi ông Tài Minh quá giàu ? Trời ơi! Cuộc sống đúng là không hiểu nổi nữa . Chán ghê!

Đau đầu quá, Cát Tường cố dỗ giấc ngủ bằng cuộn phim hoạt hình "Hồ lô biến" thật vui nhộn .

Ông Lâm Đại không ngờ lại đồng ý sự giới thiệu của Cát Tường .

Mừng quá, ngay sau đó, Cát Tường đi nhờ Bảo Tuấn:

– Nhóc làm ơn chạy xe qua ký túc xá trường đại học Y được, nhắn chị Vân Nhi sang đây gấp nghe .

Bảo Tuấn mè nheo:

– Thù lao bao nhiêu chị Ba ?

– 2 vé ca nhạc ở rạp Rex, đủ chưa ?

Bảo Tuấn hét to:

– Chị Ba luôn tuyệt vời . Mẫn Khanh thích ca nhạc nhất . Không như

anh Hai, lúc nào cũng keo kiết với em út .

Bảo Trung lừng lững bước vô:

– Mấy đứa em mình đúng là quý thật, xúm nhau nói xấu anh Hai nó .

Bảo Tuấn nghênh mặt:

– Không dám đâu ạ . Anh Hai có gì xấu đâu mà sợ .

– Không xấu, nhưng chắc chắn là không bằng người ta, nên bị em út nói lên .

Cát Tường cong môi:

– Anh Hai đúng là chúa đa nghi . Sự thật, cậu út đang so sánh tính nết của anh chị nó thôi mà . Tuấn còn không đi mau giùm .

Bảo Tuấn cười:

– Đùa chút thôi, anh Hai đừng buồn . Dù gì, tụi em cũng nhất cử nhất động dưới quyền huynh trưởng . Anh Hai ở lại nói chuyện với chị Ba cho vui . Em đi nghe .

Bảo Trung hét nhỏ:

– Khoan đã!

Bảo Tuấn nhìn Trung .

– Gì vậy anh Hai ?

Cát Tường thì rên rĩ:

– Anh Hai ơi! Làm ơn để thằng nhóc đi giùm em, kéo lờ hết công việc của em bây giờ .

Bảo Trung nhếch môi:

– Đến chỗ Vân Nhi hả ? Để anh đi cho . Tiện đường, anh ghé nhà Hồng Oanh . Tội tình chi, nhỏ mất 2 chiếc vé xem ca nhạc chớ .

Bảo Tuấn la lên:

– Anh Hai chơi xấu nghe . Chị đừng thềm tin anh . Thường ngày, bà Oanh đã hằm hè chị Nhi, bây giờ biết anh Hai đến chỗ chị Nhi, có nước bà Oanh néo cho bầm người . Miệng bà ấy mà la lên, chị chịu không xiết đâu .

Dứt lời, Bảo Tuấn chạy vụt ra cửa, mặc kệ Bảo Trung la ới ới phía sau . Đấm tay lên bàn học, Bảo Trung cau có:

– Cát Tường! Em nhờ thằng nhóc đến gặp Vân Nhi làm chi vậy ?

Hôm nay, cô ấy vào bệnh viện cả ngày .

Cát Tường ngạc nhiên:

– Anh Hai! Anh gặp Vân Nhi à ?

– Đâu có .

– Vậy sao anh biết việc nó làm ?

Bảo Trung nói lấp liếm:

– Ờ, thì hôm qua vô tình anh đến bệnh viện thăm 1 người bệnh . Vừa lúc Vân Nhi chạy xe ra, anh hỏi thăm, ngờ cô ấy được ưu tiên ngoại

lệ, em ở nhà nghỉ, còn cổ được đi làm . Nhưng Vân Nhi nói, cô ấy đến đó làm công việc của 1 điều dưỡng viên .

Cát Tường thở dài:

– Vân Nhi hoàn toàn phải tự lo lắng kinh tế để học hành, ăn uống và sinh hoạt, chắc nó làm việc kiếm tiền ngoài giờ .

Bảo Trung chặc lưỡi:

– Vân Nhi cũng nói với anh như thế . Cổ không nói, chắc anh vẫn nghĩ cô ấy chắc được hưởng chế độ đặc biệt, dè đâu cô bé có cuộc sống vất vả quá .

Cát Tường ngạc nhiên:

– Tụi em chơi với nhau cả 3 năm rồi, bây giờ anh mới biết điều ấy à ?

Bảo Trung gật đầu:

– Nhìn bề ngoài Vân Nhi, ai dám nói cô bé nghèo chứ ? Mà em tìm cổ làm gì mà gấp vậy ?

Chưa vội trả lời anh trai, Cát Tường dụi mắt nhìn anh chăm chú . Cô mang cảm giác như anh Hai của cô hôm nay có điều gì đó là lạ, điều gì thì cô chịu thua chưa thể đoán ra, Bảo Trung vốn kiêu ngạo, hơi phách lối 1 chút, cũng không thể trách được, khi anh là con trai của 1 ông giám đốc công ty vàng bạc đá quý . Bảo Trung giàu có, đẹp trai, người yêu cũng đẹp tựa hoa hồng, nên anh khó khăn hơn người chút chút cũng không sao .

Chính em út mình, Bảo Trung còn lẩn lướt kia mà . Thấy Cát Tường nhìn mình không nói gì, Bảo Trung sốt ruột:

– Bộ mặt anh Hai mới đi thẩm mỹ viện về hay sao mà em nhìn muốn tróc da mặt, gầy sọm mũi vậy hả ?

Cát Tường cười toe:

– Ấy! Là do anh nói đó nghe .

– Nhỏ vòng vo quá . Trả lời cho anh biết chuyện Vân Nhi đi .

– Cũng đơn giản thôi, có gì đáng để anh quan tâm . Bà Oanh dữ thấy mờ, Vân Nhi đâu phải đối thủ cho bà ấy trong trận .

– Đẹp Hồng Oanh sang 1 bên đi, nhỏ đừng hạ thấp giá trị anh trai của mình . Chưa cưới hỏi chưa là gì của nhau cả, con trai tụi anh được quyền lựa chọn .

Cát Tường chu môi, tinh quái:

– Nói thế, anh Hai không sợ bà Oanh thiệt, và muốn cặp bồ nhỏ bạn em à ? Anh Hai nên nhớ, Vân Nhi cũng làm em, anh chỉ được chọn 1, là nó hoặc là bà Oanh . Còn anh lém phém khiến nó khổ hả, em không ngán anh đâu .

Bảo Trung cười tỉnh:

– Yên tâm đi nhỏ . Hơn nữa, anh đã nói gì ngoài việc quan tâm tới bạn em đâu .

– Được rồi . Thanh minh nhiều không tốt đâu . Vân Nhi chuẩn bị qua Pháp để phụ chăm sóc Lâm Thành .

Bảo Trung trợn mắt:

– Nhỏ nói gì ? Vân Nhi đi theo thằng Thành, làm đầy tớ cho nó sai vặt, bưng bô, đổ nước cho nó . Em cũng độc chiêu đấy nhỉ .

Cát Tường giận dữ:

– Anh ăn nói hết kẻ vô học . Anh biết gì về nó, về hoàn cảnh của nó mà nói nhăng nói cuội chứ .

– Gì thì gì, cô ấy sắp trở thành bác sĩ, không lý do gì em lại hạ thấp cổ, đưa cô ấy đi làm người hộ lý . Có phải em ganh ghét với cô không ?

Cát Tường uất ức:

– Anh nói bậy . Em thương nó không hết, có chuyện gì để ghen ghét chứ . Đi qua Pháp lần này, giá chót khi về nó cũng còn năm sáu triệu . 1 năm xách xe chạy rong, giặt ba thứ đồ dơ trong bệnh viện, liệu nó có được ngàn ấy không ? Còn chưa kể nó thông minh, sẽ học hỏi được những kinh nghiệm thực tế . Em muốn thời gian nó qua đây, coi như chuyển đi thực tập ở nước ngoài, nhất là Pháp, là nơi đào tạo những bác sĩ giỏi . Có tiền đi du lịch, du học được, chứ mơ đến tập sự ở bệnh viện lớn thì còn khuya nha . Thời gian chăm sóc Thành không nhiều, bởi anh ta hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ khi nào mổ mắt mới cần thôi . Anh đã không hiểu, còn nói ầu . Tức thật!

Nghe Cát Tường tuôn ra 1 hơi, Bảo Trung mới ngờ ngàng .

Thì ra đầu óc nhỏ em anh tính toán cũng hơn máy vi tính nữa .

Anh chỉ còn hơi ngán Lâm Thành . Cát Tường không biết hấn, chứ anh đã từng học chung, từng đụng độ nhau trên tình trường, anh không lạ gì tính Thành nữa .

Con người Thành toát ra đầy vẻ quyến rũ cho phái nữ . Hồng Oanh không vì nhường Thùy Liên, cô bé đã thành vợ của hấn từ lâu . Oanh yêu anh, vẫn âm thầm tiếc nuối Thành . Mãi sau này Thành mù lòa, Oanh mới thật sự yêu anh, cũng không ngờ Thùy Liên phụ tình Thành giữa cơn hốt hắng tạt nguyên . Cô ta sợ suốt đời phải đi bên 1 người mù, nên dù tiếc đứt ruột gia tài kếch xù của ông Đại, Thùy Liên vẫn quay đi .

Bây giờ, nhỏ em cứng đầu bướng bỉnh của anh lại tự trói buộc mình vào Thành . Liệu y học đủ khả năng trả sáng đôi mắt lại cho Thành ? Và khi trở về với đời thường, Thành có quên những cuộc tình hờ vay mượn của các cô gái ham vỏ vinh hoa, để yên phận làm người

chồng tốt ?

Hay anh ta vẫn "ngựa quen đường cũ", để rồi Cát Tường sẽ mãi khổ

Vì con bé quá tin tưởng bạn bè, chân thật quá khi để cô bạn xinh xắn dịu dàng của nó đi chung với Lâm Thành!

Cát Tường cong môi:

- Anh Hai! Khai thật đi . Phải anh cũng cảm nhỏ Vân Nhi không ?

Đàn ông các anh sao tham lam quá vậy ?

Bảo Trung cười giả lả:

- Dễ thương như Vân Nhi, ai lại không cảm thấy rung động chứ .

Nhưng em yên tâm, anh không lộn xộn đâu .

- Vậy thì được . Em không thích bà Oanh ghen ầu . Mà em thì không thể bỏ bạn để bênh tất cả tính nết Hồng Oanh, anh đừng phiền nha .

Bây giờ em muốn ăn 1 chút, anh Hai tham gia không ?

Bảo Trung phì cười:

- Anh không quen ăn vặt . Thôi, "bai" nha . Vân Nhi có đến, nhớ nói cô ấy là anh gửi lời chúc may mắn .

Cát Tường gật đầu .

Đàn ông đều thích làm quen tùm lum như anh Hai cô thật à ?

Còn Lâm Thành, sau này khỏi mắt, anh ta cũng tham lam, yêu hết người này đến người khác ? Cô phải nghĩ sao nhỉ ? Ôi trời! Nước đến đâu, bèo trôi tới đó, suy nghĩ chi cho cực .

o O o

Cầm tay bạn, Cát Tường cười cười:

- Rất mong mày "ăn cắp" được những mảnh khoe tình anh trong ngành . Hứa chứ, Vân Nhi ?

Vân Nhi tròn mắt:

- Eo ôi! Tự nhiên lại xúi người ta đi "ăn trộm" . Kinh dị!

- Ăn trộm kinh nghiệm kiến thức để về chữa bệnh cho đời . Ta đâu xúi nhỏ ăn cắp tiền bạc tình yêu mà rên .

Vân Nhi rụt vai:

- Sao "bà" không biểu tui kiêm thêm chức tổng quản luôn .

- Chi vậy ?

- Thì quản luôn giùm "bà" trái tim của đứa lang quân .

Cát Tường tỉnh bơ:

- Được vậy ta cũng mừng . Và còn dành cho nhỏ 1 món quà đặc biệt để tạ lễ nữa, chịu không ?

Vân Nhi cong môi:

- Hồng dám chịu đâu . Bạn bè, không bảo vệ giùm nhau thì thôi, ai còn ăn cướp tình yêu của bạn . Ta thà ở giá, không bao giờ làm

chuyện bất nhân tâm .

– Thế Nhị chịu làm chị Hai ta không ?

Vân Nhi trợn mắt:

– Bà coi chừng hết răng ăn cơm . Anh Hai bà chỉ có 1, ông Trung có bồ xinh tuyệt vời . Đừng xúi ta tầm bậy .

– Ai biết trước con tim ngỗ nghịch của mình sẽ rung động trước ai . Nhỏ quên câu "tốt gỗ hơn tốt nước sơn" sao ? Biết đâu chừng anh Hai ta thích nhỏ thì sao ?

– Thích và yêu, để trở thành lứa đôi còn cả khoảng cách dài . Nhưng ta nói bà đừng giận, ta không hề thích làm chị Hai bà đâu .

Cát Tường nhếch môi:

– Lý do ?

– "Giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng" . Là bạn thân của nhau thích hơn . Mà thôi, ta không thích đề tài này chút nào . Nói đi, bà muốn tôi chăm sóc ông Thành thế nào ?

Ngắn người 1 lúc trước câu hỏi của Vân Nhi, rồi Cát Tường cười rữ:

– Trời đất! Nhỏ làm như Lâm Thành còn bé xù, phải cần bảo mẫu .

Vân Nhi cười khì:

– Khỉ à! ý ta muốn hỏi bà về chế độ ăn uống, ngủ, chơi của anh Thành kia .

Cát Tường bình thản:

– Ta không biết gì đâu . Bởi thực tế ta đã kịp biết Thành thích gì trong sinh hoạt cuộc sống . Nhỏ cứ tùy cơ ứng biến . Mong sao Thành không làm nhỏ khổ sở, bực bội là được . Vì theo cảm nhận của ta, hấn cũng phách lối lắm đấy .

Vân Nhi ỉu xiu:

– Ngặt nổi, ta cần tiền để phụ dì ta chữa bệnh cho nhỏ em, mà ông Đại thì trả lương quá cao . Dù Thành khó khăn cỡ nào, ta cũng ráng chịu đựng .

Cát Tường thở dài:

– Nhi buồn ta không ?

– Không hề . Ngược lại, ta phải cảm ơn nhỏ nữa . Với số tiền này, nhỏ em ta có khả năng được chạy chữa kịp thời . 1 năm dạy kèm, giặt đồ, ta cũng chỉ kiếm được phân nửa số tiền ông Đại trả .

– Dù sao, ta cũng bứt rứt .

Vân Nhi muốn nói rằng, Cát Tường không có gì phải dằn vặt cả .

Chuyến đi này hoàn toàn có lợi cho cô về chuyên môn và tiền bạc .

Đúng ra, cô phải cảm ơn Tường nữa .

Vân Nhi chưa nói được lời nào, cánh cửa phòng bị đẩy nhẹ .

Bảo Trung từ tốn hỏi:

– Anh không làm phiền 2 cô chứ ?

Cát Tường bấu môi:

– Đã vô rồi thì anh cứ vào đi . Chứ tụi em đang tâm sự chuyện "đàn bà con gái", anh đến tắt không đúng lúc đâu .

Vân Nhi vui vẻ:

– Hôm nay anh Trung không đi làm sao ?

Bảo Trung cười:

– Việc của anh, do anh tự định liệu giờ giấc . Vội lại, nghe nhỏ Tường nói, ngày một em bay qua Pháp cùng với Lâm Thành đúng không ?

Vân Nhi chớp mắt:

– Dạ . Có gì không anh Trung ?

Bảo Trung lắc đầu:

– Cũng không có gì đâu . Nghĩ em chưa từng đi xa như thế bao giờ, anh muốn được dặn dò em vài điều .

Cát Tường chun mũi:

– Phải anh không anh Hai ? Sao hôm nay bỗng dưng tốt với bạn em vậy ? Trong sáng, thiện chí hay có ý đồ ?

Vân Nhi sợ Bảo Trung phật ý, vội gắt đùa Cát Tường:

– Kia, Cát Tường! Anh Hai coi ta như nhỏ, nên muốn dặn dò đó thôi . Chưa gì nhỏ đã khiến anh Hai buồn lòng .

Cát Tường rùn vai:

– Ta đùa thôi . Anh Hai ta vốn quý nhỏ . Sợ Lâm Thành hiếp đáp nhỏ, anh muốn căn dặn nhỏ vài bí quyết để thu phục anh chàng Thành đó . Ta đói bụng quá, 2 anh em nói chuyện nha, để ta chạy xuống bếp lục, coi còn gì ăn đỡ không ?

Miệng nói, chân Cát Tường bước nhanh ra cửa, nhưng vẫn kịp kín đáo ném cho ông anh 1 cái nháy mắt tinh quái .

Vân Nhi vô tư:

– Anh Trung sắp làm đám hỏi chưa ? Đừng để thua nhỏ Tường chớ .

Bảo Trung ý nhị:

– Anh cũng muốn lắm, nhưng chưa tìm được nửa kia của mình . Nhi giúp anh nha .

Vân Nhi tròn mắt:

– Em hông dám đâu . Còn chị Hồng Oanh, anh định cất vào ngăn tim nào đây mà xúi em giúp vậy .

– Anh không có ý định cưới Oanh .

– Tại sao ? Chị Oanh xinh đẹp, giỏi giang như thế còn chưa vừa mắt anh, thì có nước bạn bè tụi em rút đài hết .

Bảo Trung bình thản:

– Hồng Oanh sắc sảo quá, mẹ anh không ưa . Sợ sau này cưới nhau, cổ thau tóm quyền hành, bà muốn anh cưới 1 cô gái hiền hậu cỡ em .

Vân Nhi kinh ngạc:

– Em ?

Chỉ tay vào ngực mình, Nhi nhìn Bảo Trung chăm chăm .

Bảo Trung gật đầu .

Vân Nhi lắc mạnh đầu:

– Tha cho em đi, anh Trung . Em vừa nghèo vừa xấu, vụng về nhất hạng, tận bây giờ gần, 24 tuổi, chưa hề dám nghĩ, dám mơ đến 1 người đàn ông cho riêng mình .

– Tại em quá mặc cảm đấy thôi . Nghề nghiệp của em mấy ai sánh kịp .

– Vấn đề không chỉ là mặc cảm, còn nhiều khía cạnh cuộc sống bủa vây . Anh chưa 1 ngày sống thiếu cơm thiếu nước, không cả ánh điện, anh không hiểu hết nỗi khổ của cái nghèo tui em đâu .

Bảo Trung chột cằm bàn tay Vân Nhi, ánh mắt nhìn cô thật đầm thắm:

– Vậy từ giờ anh xin được chia sẻ cùng em những khó khăn, buồn vui đời người nhé .

Vân Nhi bất giác nhìn vào mắt Trung . Chỉ 1 thoáng, cô đã vội cúi đầu, trái tim vốn cam phận của cô bỗng đập loạn cả lên .

Trời ạ! Chưa hề có ai nhìn cô bằng ánh mắt ấy . Cô không phải nhà phân tích tâm lý học, lại khá dốt văn nên không thể giải đáp được ánh mắt Bảo Trung lúc này .

Vân Nhi chỉ biết chắc chắn 1 điều, Bảo Trung không phải coi cô là em gái giống Cát Tường nữa . Cô từng thấy anh nhìn Hồng Oanh bằng ánh mắt đó . Say đắm, si mê đầy lửa đỏ .

Bảo Trung lại hỏi:

– Sao Nhi ? Em không từ chối chứ ?

Vân Nhi cắn môi:

– Em không muốn có điều thay đổi nào trong chúng ta, muốn được mãi là bạn của Cát Tường, là em gái của anh như 4 năm nay . Hãy hiểu cho em .

Bảo Trung mạnh mẽ:

– Bạn Cát Tường thì được, là em gái anh nữa thì anh không chịu đâu .

Vân Nhi bướng bỉnh:

– Không chịu tùy anh . Em không muốn chị Oanh coi thường . Dù gì, em với chị ấy cũng là chị em bạn dì của nhau, dẫu đã xa, nhưng giọt

máu đào hơn ao nước lã anh ạ . Giờ thì xin phép anh, em phải về .

Bảo Trung nhăn nhó:

– Vân Nhi! Những điều anh nói cùng em nãy giờ thật sự là tình cảm chân thật của anh . Anh không muốn em đi Pháp với Thành chút nào .

Vân Nhi khó chịu:

– Anh lo sợ giùm cho Cát Tường à ? Và nghĩ em sẽ giành giật Thành ? Em hèn hạ cỡ đó ư ?

Bảo Trung sượng người:

– Kia Nhi! Em hiểu lầm ý anh rồi . Anh đâu nói thế .

Vân Nhi cao giọng:

– Vậy tại sao anh không muốn tôi đi Pháp ?

– Đơn giản vì tương lai em sắp là 1 bác sĩ, em không nên hạ thấp giá trị của mình .

– Ý anh muốn ám chỉ việc tôi nhận lời chăm sóc Thành ?

Bảo Trung gật đầu:

– Lâm Thành là tên con trai khinh người hơn của, nó sẽ sai khiến đây dọa em .

Vân Nhi chua chát:

– Dưới bất cứ hình thức nào, rửa chén, giặt drap hay dạy kèm cũng là người làm thuê, bản chất xám của mình . Điều đáng nói ở đây, chất xám ấy bán ra cho ai, được nhiều hay ít tiền . Vì tiền tôi chấp nhận tất cả, ngoại trừ ăn cắp và bán xác thân mình .

Bảo Trung ân cần:

– Anh có thể giúp em, nếu em đồng ý .

Vân Nhi nhếch mũi:

– Tôi cần tiền, càng nhiều càng tốt, để lo phụ di tôi chữa bệnh cho nhỏ em, để tôi tồn tại và học tập, nhưng phải là tiền do tôi bỏ sức ra để đánh đổi . Rất cảm ơn anh đã có lòng tốt nghĩ đến tôi, nhưng tôi không dám nhận đâu . Thôi nha .

Bảo Trung kêu lên:

– Vân Nhi!

– Đừng để những gì bao năm nay Nhi kính trọng anh phải mất đi .

Nhi là Nhi, Lâm Thành cũng chỉ như anh thôi, nhất là anh ta là chồng sắp cưới của Cát Tường . Nhi sẽ cố gắng để giúp anh thoát bệnh tật, chỉ thế thôi .

Dứt lời, Vân Nhi dứt khoát bỏ đi .

Bảo Trung đứng lặng nhìn theo bóng cô mảnh mai đồ dài theo ánh nắng cuối chiều hắt vội trên hành lang . Chẳng rõ Cát Tường có linh cảm gì không ? Còn anh, anh cứ mang hoài nỗi ám ảnh về 1 chuyện

gì đó sẽ xảy ra cho Nhi, cho em gái anh . Nhưng điều đó ra sao thì anh chưa thể nghĩ ra .

Vân Nhi! Tại sao anh lại không đến với em sớm hơn ?

o O o

Vân Nhi đi được 2 ngày, tối nay Cát Tường đang ngồi chơi đàn thì nghe Bảo Tuấn réo inh ỏi dưới nhà:

– Chị Ba ơi! Có điện thoại của chị .

Cát Tường rời phím đàn, đi về phía cầu thang, lầu bầu:

– Chỉ là điện thoại thôi, làm gì mà ca6.u la réo ầm ĩ lên thế . Y như cháy nhà .

Bảo Tuấn cười khi:

– Không kêu ầm lên, làm sao chị nghe .

– Vậy sao không lịch sự lên hẳn trên phòng . Con trai gì mà miệng mồm hết loa phóng thanh .

Bảo Tuấn xụ mặt, dọa dẫm:

– Em chưa thấy ai vô ơn như chị . Biết thế, em không thềm gọi chị nữa . Đại 1 lần đã đủ . Chị cứ chờ đi .

Cát Tường vội cười xòa:

– Đó, con trai chị mà dễ tự ái, dễ giận quá va6.y . Chị Ba nói đùa thôi . Công em, chị Ba chưa 1 lần xù . Nói đi, điện thoại của ai rồi chị sẽ bao em .

Bảo Tuấn lừng khừng:

– Lại 1 tô phở đặc biệt, hay 1 chiếc vé ca nhạc chứ gì . Lần này em không cần thù lao nữa . Chị vào nghe là biết chứ gì .

Cát Tường còn định nói với em trai thì chuông điện thoại lại đổ dồn .

Cô cầm ống nghe lên tay, nhẹ giọng:

– Alô, Cát Tường đây .

Giọng nói thật ầm vang lên từ xa, cô vẫn nghe rõ ràng:

– Anh đây, Cát Tường . Không làm phiền em chứ ?

Cát Tường mỉm cười:

– Dạ không . Anh khỏe chứ Thành ?

Lâm Thành đều giọng:

– Nói chung là tốt, theo lời dặn bác sĩ . Cô Nhi đã gọi điện cho em chưa ?

– Sang đến nơi là nó phôn cho em liền . Anh không phiền hà gì Vân Nhi chứ ?

Lâm Thành cười nhỏ:

– Anh phải cảm ơn em và cổ mới đúng . Vân Nhi tuy mới xuất ngoại lần đầu, nhưng cô ấy tỏ ra nhanh nhẹ, tháo vát lắm .

Cát Tường ân cần:

– Anh cố gắng làm theo mọi chỉ dẫn của bác sĩ, để sớm lành bệnh nha .

– Anh hứa .

– Vậy thì em yên tâm rồi .

Nói xong câu đó, Cát Tường chợt im re, vì cô chẳng biết phải nói điều gì với anh nữa .

Lâm Thành trầm giọng:

– Cát Tường! Em còn cầm máy không ?

– Dạ còn .

– Những ngày này em làm gì hả Tường ?

Cát Tường mỉm cười:

– Thì đi học . Em học cả ngày, không có thời gian rảnh nhiều đâu .

– Coi chừng học nhiều quá bị loạn chữ đấy .

Nghe Thành nói, Cát Tường bật cười vô tư:

– Học như em mà nhầm nhò gì . Em còn thích học cao hơn, lấy bằng tiến sĩ đấy .

– Em tham quá . Con gái học như em đủ rồi . Phụ nữ học cao, quyền lớn, sẽ khó lấy chồng đó .

Cát Tường cười giòn tan:

– Ôi Trời! Tường còn mong đừng ai để ý đến Tường . Khổ nỗi, Tường bị anh thắt 1 nút dây rồi còn gì .

Lâm Thành thở dài:

– Mới chỉ 1 nút thắt, Tường vẫn được tự do tháo bỏ đấy . Nhưng có gì hãy đợi anh về đã nghe .

Trời ạ! Giọng Thành nói thật trầm, nghe buồn làm sao ấy, cứ y như anh và cô là 2 kẻ yêu nhau thật, và bây giờ đang chịu xa cách ngàn trùng nhớ nhung .

Cát Tường nghĩ thầm . Rồi không chờ Thành nói tiếp, cô đặt trả ống nghe vào máy . Tường đứng thờ người ra suy nghĩ . Cô chưa yêu, chẳng hề biết khi yêu nhau người ta phải làm gì .

Nếu giống như phim tình cảm cô vẫn xem thì kỳ chết được .

Yêu nhau thì được rồi, sao cứ phải hôn nhau nhỉ ? Mà nụ hôn ấy nó như thế nào, sao người đời cứ mãi khát khao ? Như vừa rồi nè, chắc chắn nếu cô và Thành yêu nhau thật sự, hẳn câu chuyện qua điện thoại phải ngọt ngào hơn, tình cảm hơn . Nghĩ vậy, chứ ngọt ngào ra sao, cô cũng chịu thua luôn .

Còn đang ngẩn ngơ bên máy thì Trang Hân vội vã đi vào . Nhìn thấy Cát Tường, Trang Hân thở phào:

– Đang lo "bà" không ở nhà thì nguy .

Cát Tường nhú mày:

– Chuyện gì vậy Hân ? Sao bữa nay ăn mặc đẹp quá trời vậy ?

Trang Hân cười cười:

– Bình thường như mọi ngày thôi, bà chỉ giỏi chọc phá tôi . Nè, lên chuẩn bị "ma-qui-dê" sắc đẹp rồi đi với Hân .

– Đi đâu mới được ?

Trang Hân từ tốn:

– Ra sân bay đón ông chú Hân . Ông về đến Thái Lan, mới phôn báo tin đón ông . Nhà Hân, ba mẹ hôm nay đi Bến Tre hết, duy nhất có mình Hân nên phải rủ Tường đấy . Đừng từ chối nha .

Cát Tường cong môi:

– Có trời may ra mới từ chối được mà . Đi thì đi chứ . Nhưng nói trước nha, tối nay ta trực đấy, không tham gia những tiết mục "râu ria" của nó được đâu nha .

Trang Hân mừng rỡ:

– Bà đi cùng ta ra sân bay là quá tốt rồi . Đến những nơi ấy, ta hoàn toàn không khoái chút nào, nhất là cứ bị những anh tài taxi, cò mồi đeo bám hỏi han, ớn chết được!

Thấy Cát Tường ăn mặc như đi dự tiệc, Bảo Tuấn vọt miệng:

– Chị có "độ" sộp hả ?

Cát Tường phì cười:

– Độ gì . Em nhớ, lát nữa mẹ về, thưa lại giùm chị, chị đi với chị Hân lên sân bay đón người nhà .

Bảo Tuấn chép miệng:

– Thì cũng có lộc vậy . Đón khách về, không lẽ chị Hân không mời chị được bữa cơm nhà hàng .

Cát Tường lắc đầu:

– Ông nhỏ này đúng là đầu óc chất đầy sự ăn uống . Yên trí đi . Nếu được chị Hân mời, nhất định mỗi món chị Ba sẽ chừa cậu út .

Bảo Tuấn khịt mũi:

– Chị coi em như con Milu không bằng . Sinh viên đại học Kinh tế năm thứ 2 rồi, hạ giá trị của em út, sẽ bắt lợi về sau cho chị đấy .

Trang Hân vừa kéo tay Cát Tường, vừa cười:

– Được rồi đó Tuấn . Hờ chút hờ đe dọa chị Ba mình . Nên nhớ, Mẫn Khanh sau này còn dưới quyền chị Ba em đó . Nhưng yên tâm đi, nếu có quà ngoại quốc, chị không quên Tuấn đâu . Bai nha .

Cát Tường chợt hỏi:

– Đi bằng xe máy hả ?

– Không . Ra ngoài, tụi mình đón taxi, được chứ .

Cát Tường gật đầu:

– Nhỏ cũng biết việc đấy .

Cả 2 cùng cười khúc khích .

Đến phòng đợi sân bay Tân Sơn Nhất thì chuyến bay Cali- Băng Cốc - Việt Nam cũng vừa đáp xuống phi đạo .

Trang Hân vui vẻ:

- May quá! Tội mình đến kịp giờ, khỏi mất công chờ đợi .

Cát Tường ngóng nhìn những người khác ăn mặc sang trọng đang đẩy những chiếc vali xe ra khỏi phòng làm thủ tục nhập cảnh . Cô thắc thỏm:

- Nè Hân! Ông chú của nhỏ về 1 mình hay sao ?

Trang Hân gật đầu:

- Chú Út của ta chưa có vợ, không về 1 mình thì về chung ai đây ?

Nhìn xoáy vào Cát Tường, Trang Hân bỗng tủm tỉm cười, phán 1 câu vô thường vô phạt:

- Nếu "bà" không nhận nhẫn của ông Thành, ta dám kêu bà bằng thím quá . Nhất định chú Út ta khi nhìn thấy bà sẽ tiếc hùi hụi cho coi .

Cát Tường ré lên:

- Con khỉ! Làm như ta có giá lắm vậy . Nên nhớ, trái tim ta vẫn còn bỏ ngỏ đấy . Đính hôn chứ chưa phải là thành hôn đâu .

- Dù sao, ta cũng không thể làm buồn lòng anh Thành . Đối trá người đang bệnh tật là tội lỗi đấy nhỏ . Kìa, chú Út ta ra rồi, người đẩy xe hành lý màu đen đấy .

Tình Hồng Mong Manh

Chương 4

Trang Hân rồi rít gọi to:

- Chú Út! Cháu ở đây nè .

Người đàn ông ngừng đẩy xe hành lý, nhìn về phía tiếng gọi .

Nhận ra Trang Hân, chú Út vội vã kéo xe về nơi cô đang đứng .

- Ba mẹ cháu đâu Hân ?

Giọng chú Út thật trầm . Trang Hân nhí nhảnh:

- Thay mặt những người lớn, cháu ra đón, chú không vui vẻ sao ?

Chú Út cười cười:

- Tất nhiên niềm vui sẽ nhân lên, khi chú được gặp tất cả . Nói đi nào, kéo chú lo chết mất . Ba mẹ cháu rất mong chú trở về kia mà .

Trang Hân dẫu môi:

– Đơn giản là ba má cháu về thăm ngoại vì bà ngoại bệnh . Ba má cháu không hề biết chú về, cũng là do cháu thôi . Bù lại, cháu đi chung nhỏ bạn đón chú cũng được vậy .

Kéo tay Cát Tường, Trang Hân lém lỉnh:

– Chú Út ta đây, nhỏ coi tướng tá có bắt xác được con gái thành phố không ? Tên chú ấy là Triệu Sơn . Còn bạn cháu tên Cát Tường, học chung cháu ngành Ngoại thương, kiêm thêm chức bác sĩ tương lai . 2 người làm quen đi .

Cát Tường nhỏ nhẹ:

– Chào chú .

Trang Hân lấp lửng:

– Ủ . Đâu được . Phải gọi là anh . Chú Út ta mới 29 tuổi, vừa đủ tuổi làm anh nhỏ đây .

Cát Tường cãi:

– Biết vậy . Nhưng ta chơi với nhỏ, chú của bạn cũng là chú của mình . Nói năng lộn xộn không phép tắc, sẽ bị coi là láo lếu, hiểu không .

Triệu Sơn bật cười chiatay:

– Hân hạnh được làm quen cô bé . Rất cảm ơn Tường đã đi đón tôi . Thôi nào, hân! Ăn thua tình cảm con người, chớ một câu gọi không nhằm nhò gì đâu .

Trang Hân vớt vát:

– Tại chú chưa biết anh Hai nhỏ Tường cũng cỡ tuổi chú thôi . Vai vế gia đình phải chịu, chứ không dây mơ rễ má gì, gọi "chú" nghe kỳ thí mò .

Cát Tường cười cười:

– Bà kỳ thì có . Chú Út chưa đề nghị ta "đừng gọi anh bằng chú", sao bà nhiều chuyện vậy .

"Ôi trời! một cô gái có cá tính đây, nhất là nghịch ngợm, lém lỉnh phải biết".

Triệu Sơn thích thú nghĩ bụng . Anh khẽ liếc Cát Tường một cái thật tinh tú, rồi giả lả:

– Thôi nào, còn chưa chịu về nhà sao Hân . Chú Út khát nước khô họng rồi .

Tưởng thật, Cát Tường đề nghị:

– Ngoài kia, có quán giải khát, chúng ta vô đó uống nước rồi hãy về .

Trang Hân cũng gật:

– Phải đó . Chú Út nếu không ngại uống nước quán xá thì ghé chút cho biết hương vị "quán bụi bình dân" quê hương .

Triệu Sơn xua tay:

– Không phải chú ngại ngần . Bởi trước sau gì chú cháu mình cũng dắt nhau đi quây trong các quán hàng ở thành phố . Cháu quên đã từng rủ rê chú Út trong những lá thư hay sao ? Bây giờ chú muốn về nhà, muốn được tắm rửa nghỉ ngơi ở nhà . Bộ đồ của chú bắt đầu lên men rồi .

Cát Tường phì cười, giả bộ hít hít:

– Chú nói ra, Tường mới dám nói, nãy giờ cứ nghe mùi thum thum, hôi hôi nhưng không biết lý do . Thôi, về mau Hân ơi, kéo chú Út của nhỏ bị thiên hạ lên án đó .

Cát Tường bùm miệng cười, cô chạy nhanh về bãi đậu xe .

Triệu Sơn tùm tùm:

– Cháu có cô bạn dễ thương thiệt . Liệu chú Út đủ bản lĩnh chinh phục cô bé đó không ?

Trang Hân cong môi:

– Nhìn nó dễ thương, chứ thiệt ra thương được nó không dễ đâu . Cháu chỉ nhắc chú Cát Tường là hoa đã có chủ .

Triệu Sơn thoáng buồn:

– Nghĩa là Tường đã có người yêu .

– Cũng gần như vậy .

– Cháu nói nghiêm chỉnh chú nghe coi Hân, đừng lơ lửng con cá vàng làm chú nhói tim .

Trang Hân thản nhiên:

– Cháu nói nghiêm túc đấy . Cát Tường thật ra chưa yêu ai, nhưng nó lại bị ràng buộc rồi . Tốt nhất chú đừng để trái tim đi lạc nữa .

Thành phố không thiếu gì hoa đẹp để chú chọn đâu .

– Nhưng ...

– Không nhưng nhị gì hết . Cháu không tin chú bị "sét" đánh đâu .

Chuyện gì, hạ hời chúng ta bàn . Cát Tường nghe được, nó rửa cháu chết đấy .

Triệu Sơn thở dài . Nhìn khuôn mặt tươi cười của Cát Tường đang rạng rỡ trong nắng trưa gắt bỏng, anh nghe trái tim mình đập lung tung thiên cả .

Điều này, từ khi biết dần thân vào cuộc đời, tiếp xúc với hàng trăm cô gái, anh chưa một lần cảm nhận .

Vậy là sao nhỉ ? Là đúng như Trang Hân nói: Anh bị sét ái tình đánh trúng trái tim!

Nhất định phải hỏi Trang Hân thôi . Là bạn thân của Cát Tường, chắc chắn cô cháu gái của anh sẽ giúp anh .

Cám ơn chuyến về Việt Nam lần này .

o O o

Ngước mắt nhìn căn biệt thự theo kiểu cao ốc hình xoáy tròn ốc, cao đến năm tầng, Lệ Thủy vẻ ngần ngại . Cô không ngờ nhà Trang Hân lại giàu có cỡ này, càng không ngờ Triệu Sơn là chú của con bé lí lắc, ăn hàng một cây số, bệnh nhỏ Tường muôn thuở . Hôm qua, vô tình gặp Triệu Sơn trong siêu thị Lan Anh, Lệ Thủy đã ngỡ ngàng khi chính Triệu Sơn gọi cô .

Bây giờ theo lời mời của Triệu Sơn, cô quyết định đến thăm anh . Phải vào thôi . Trái tim Lệ Thủy lên tiếng . Bao năm chờ đợi Sơn còn gì . Tất cả cũng chỉ tại lần ấy, Thủy cãi lại Sơn, một hai cử đến sân tập người mẫu . Triệu Sơn không chịu, anh không muốn suốt ngày người yêu của anh cận kề quần riu bên người đàn ông khác . Ngày ấy, vì ánh sáng hào quang chói quá khiến Lệ Thủy chỉ còn yêu bản thân cô . Yêu Sơn, nhưng cô lại yêu sàn diễn, yêu tiếng vang của cô hơn .

Một đêm mưa gió, Triệu Sơn đến đón Lệ Thủy anh chứng kiến cảnh gã đạo diễn đang sẵn đón cô . Hai người đã cãi nhau một trận tời bời . Kết cuộc, 3 ngày Thủy làm reo nằm nhà, cương quyết không chịu gặp hoặc nghe điện thoại của Sơn, không cho Sơn cơ hội giải thích . Chiều tối ngày thứ Ba, mẹ Cát Tường - bà Bảo Lộc đưa cho Thủy một lá thư của Triệu Sơn .

Vẫn giận anh, Thủy không thèm bóc thư . Nhưng nỗi nhớ anh trong cô chợt nổi lên cồn cào, day dứt, cô có linh cảm rằng mình sẽ mất Sơn thật .

Cuống quýt bóc thư ra, Thủy chết sững, những dòng chữ nhảy múa trước mắt cô như ngàn bông hoa lửa .

Vứt thư, Lệ Thủy lao khỏi phòng trong bộ đồ mặc nhà sơ sài nhất .

Lần đầu tiên Thủy không dùng phấn son khi ra đường .

Cô kêu xe chạy đến phi trường . Đã trễ! Chuyến bay đem theo Triệu Sơn của cô đã cất cánh trước đó năm phút .

– Ủa, dì Thủy! Sao hôm nay có nhã hứng tới thăm Hân vậy ? Ôi! Hay nhỏ Tường bị sao ?

Đang thả hồn nhớ về kỷ ức xưa, Lệ Thủy giật mình khi nghe giọng nói trong vắt vút lên . Trang Hân đây . Chỉ có con bé mới gọi cô như thế, cùng với Cát Tường .

Lệ Thủy nhìn lên, bối rối:

– Trang Hân! Không ngờ cháu có căn nhà đẹp quá .

– Mời dì vào . Dì nói trật rồi . Cháu còn phải ngửa tay xin tiền ba mẹ xài, làm gì có phước xây cho mình căn nhà này chứ . Của ba mẹ cháu thôi .

Lệ Thủy càng ngần ngại hơn trước một phòng khách vừa rộng vừa

sang . Dù đã đi không ít nơi, nhưng cô chưa hề bước vào nhà ai đẹp như thế .

– Dì dùng nước đi . Nước trái vải, mẹ cháu mua ngoài Hà Nội về đây .

Trang Hân vui vẻ đặt ly nước trước mặt Lệ Thủy, hỏi:

– Cát Tường làm sao hả dì ?

Lệ Thủy cười gượng:

– Nó đâu có sao . Dì đến đây, mới biết nhà này của cháu .

– Chẳng lẽ dì muốn tìm ai trong hẻm ?

Lệ Thủy cắn môi:

– Triệu Sơn là chú của Hân à ?

Trang Hân tròn mắt:

– Sao dì biết ? Đừng nói với cháu 2 người quen nhau từ trước nha .

Lệ Thủy từ tốn:

– Đó là sự thật .

– Nghĩa là hôm nay dì tới thăm chú Út cháu ?

– Chính xác hơn là Triệu Sơn mời dì đến dùng bữa cơm gia đình .

– Ghê nha! Bao lâu nay 2 người đã khéo cất kín trái tim mình thật .

Để cháu kêu chú Út xuống .

Trang Hân nhảy thoăn thoắt lên lầu . Tới phòng Triệu Sơn, cô giả bộ nhái giọng khác:

– Chú Sơn ơi! Xuống nhà ngay, có khách quý đây .

Triệu Sơn gầm gừ:

– Đừng đóng kịch nữa nhóc ơi, chú biết tổng cháu là Trang Hân .

Cười khanh khách Trang Hân nhún nhảy bước vào phòng:

– Nhưng có khách thật đấy .

Triệu Sơn nhìn cháu:

– Chú vừa về nước, đã gặp bạn bè đâu, đừng xiếc chú nhóc ạ .

– Cháu xiếc chú cháu được gì ?

– Nói đi, ai nào ?

– Một người đẹp .

Nhìn Trang Hân, Triệu Sơn biết cô cháu không nói xạo .

Anh nhíu mày:

– Người đẹp ? Chú chưa quen ai ngoài cô bạn thân của cháu, mà cô bé ấy thì không thể đến thăm chú .

Trang Hân dài giọng:

– Chú đóng kịch khéo ghê, đến cháu còn bị bắt ngờ . Chú quên những ngày chú còn là sinh viên, chính cháu chứ không ai khác đã trăm lần tòng phạm, bao che cho chú đi chơi với bạn gái . Kể ra ngày ấy chú cũng chịu chi cho cháu bao nhiêu là đồ đẹp . Giá như bây giờ

được trở lại, cháu sẽ ra giá mỗi cuộc bao che không dưới 1 trăm đó .

– Ấy à! Nhóc dài dòng quá, nếu có khách thật, nãy giờ chắc cũng bỏ về hoặc rình hết đồ đạc nhà cháu quá .

Trang Hân hốt hoảng:

– Tại chú cả đấy, cứ hỏi lung tung, chắc dì ấy về mất tiêu, xuống mau đi .

Chú Triệu Sơn dùng dằng .

– Nhóc mới gọi dì ấy, chắc là bạn của ông bà nội ngoại à ?

Trang Hân giậm chân:

– Hôm nay chú nói hơi bị nhiều đấy, cứ xuống dưới rồi biết thôi . Mau đi .

Dứt lời, Trang Hân quay gót bỏ ra ngoài . Triệu Sơn giơ tay lắc đầu:

– Con nhỏ này thiệt hết nói, gần 24 tuổi rồi mà làm như con nít .

Quay lại lườm ông chú, Hân dài giọng:

– Chú nhớ lộn rồi, năm nay cháu mới hai mươi hai . Cháu sợ già lắm, chưa gì chú đã cộng thêm cho cháu hai mươi tháng, chán ghê .

Triệu Sơn dừng lại khi còn cách phòng khách hai bậc thang . Nhận ra khách chính là Lệ Thủy, anh chạy ào xuống vui vẻ:

– Lệ Thủy! Không ngờ là em . Chờ anh nãy giờ chắc là giận anh lắm phải không ? Anh xin lỗi nghe .

Lệ Thủy tươi cười:

– Anh Sơn có căn nhà đẹp thật, cả phòng khách nữa, nó cuốn hút tầm nhìn của em, khiến em quên thời gian phải chờ đợi .

Triệu Sơn cười:

– Em uống gì để anh kêu người nhà làm . Căn nhà này của anh chị anh, anh chỉ tá túc .

Lệ Thủy từ tốn:

– Em uống gì cũng được .

Triệu Sơn chưa kịp rung chuông gọi chị giúp việc, Trang Hân đã mau mắn bưng khay nước, líu lo:

– Chú Út dùng trà đường, cam vắt dành cho dì Thủy, cháu nghĩ mình đã đoán đúng sở thích của dì .

Lệ Thủy cười tủm tỉm:

– Cám ơn Trang Hân .

Triệu Sơn ngẩn ngơ:

– Hai người quen nhau à ?

Trang Hân tỉnh bơ:

– Vậy sao ? Thì ra chúng ta đều người nhà cả . Lần sau dì đến, rủ Cát Tường đi cho vui .

Lệ Thủy thoáng nhăn mặt:

– Cát Tường ít đi khỏi nhà, nó bây giờ học hành là trên hết . Sắp thi Y khoa năm thứ ba, con bé lo rạc người .

Lệ Thủy nhìn Sơn đăm đăm:

– Anh quen Cát Tường lâu chưa ?

Nhột nhạt trước ánh mắt Lệ Thủy, Triệu Sơn cười giả lả:

– Cô bé chơi chung Trang Hân, hôm rồi ra sân bay đón anh nên biết, chỉ vậy thôi . Em uống nước đi .

Lệ Thủy liếc Sơn:

– Cảm anh được lộn xộn . Không biết thì thôi, biết rõ thân phận tụi em, anh không nên thay ngôi đổi thứ, em không tha cho anh đâu .

– Trời ạ! Em nói hết giọng bà Hoạn Thư . Chả lẽ em không tin anh, không tin cả cháu mình ?

– Cát Tường thì em tin, chứ còn đàn ông các anh có trời mới tin nổi . Em chờ anh bao năm, không phải chờ ngày hội ngộ phũ phàng đâu .

Triệu Sơn lắc đầu:

– Phụ nữ thật khó tính . Nếu anh có thay đổi, anh đâu mời em đến đây . Nào, cười lên cô bé, rồi anh chở đi ăn .

Lệ Thủy ngạc nhiên:

– Ủa! Sao hôm qua anh mời em đến dùng bữa cơm gia đình ?

– Rất tiếc, sáng sớm nay ba mẹ nhỏ Hân có chuyện gấp phải đi Vũng Tàu . Trang Hân ghét vào bếp số một, anh càng vụng về hơn, nên phải mời em dùng cơm ở nhà hàng .

– Cả Trang Hân à ?

– Nếu em thích .

Lệ Thủy muốn nói "Không" . Chả ai đi chơi với bồ lại có "rờ-moọc" đi theo cả . Khổ nỗi, nói như thế Triệu Sơn sẽ coi thường cô, cả Trang Hân nữa . Trước nay con bé không mấy ưa cô, bây giờ muốn trở thành người thân của Hân, điều tất yếu là phải biết "xoay theo chiều gió" . Lệ Thủy cười cười:

– Lâu lâu được anh bao một bữa, thêm Trang Hân chắc vui đấy .

– Cám ơn lòng tốt của dì Thủy . Hẹn dịp khác, cháu nhất định quây chú và dì tới bến . Hôm nay cháu có hẹn rồi, không muốn làm kỳ đà cản mũi đâu .

Trang Hân thò đầu vô nói luôn một hơi . Triệu Sơn kêu lên:

– Nhóc này cứ như quỷ, vừa nói đến là xuất hiện . Ê! Hẹn chàng phải không ?

Trang Hân cong môi:

– Học sinh mà, là quỷ lẽ đương nhiên thôi . Hân hẹn Cát Tường .

Nghe nhỏ cháu nói thế, tự nhiên Triệu Sơn hết muốn đi cùng Thủy .

Phải chi đừng có cô, nhất định anh sẽ đi theo Trang Hân . Chết tiệt

trái tim anh, từ buổi gặp cô bé Tường, lúc nào cũng ngẩn ngơ .
Thêm ông trời khéo vẽ chuyện . Tại sao Lệ Thủy không là người
ngoài ? Anh từng yêu Lệ Thủy say đắm, từng những đêm khao khát
có cô trong vòng tay . Giờ gặp lại, bà dì đã đẹp lại thêm cô cháu gái
ngông nghênh, có nụ cười bóp nát trái tim anh . Làm sao chứ ?

o O o

Hút một hơi dài nước dừa vô miệng, đã khát rồi, Hân mới đẩy trái
dừa xiêm qua một bên:

– Ê, Cát Tường! Nhỏ biết dì Lệ Thủy bắt bồ với ai không ?

Cát Tường ngậm ống hút lơ đãng:

– Bạn trai dì Thủy nhiều không nhớ hết, ta chịu . Nhưng nhỏ đột
nhiên quan tâm tới dì Thủy là sao ?

– Tại ... thấy dì Thủy nhỏ cũng lớn tuổi rồi, nhưng chưa chịu lấy
chồng, ta thắc mắc chút thôi .

Cát Tường chậm rãi:

– Nghề của dì Thủy, nhìn qua đầy rực rỡ hào quang, sau mỗi lần sô
diễn, tiền dì ấy hốt được không ít và cũng chẳng thiếu những gã đàn
ông háo sắc bám quanh, bọn họ cũng khát thèm bã vinh quang .

Nhưng để tìm được cho riêng mình một hạnh phúc, 1 tình yêu đích
thực, tao thấy bao năm rồi dì Thủy vẫn cô đơn . Mà đã thấy điều gì
hả Hân ?

Tự nhiên giọng Cát Tường trầm lắng, không còn tính cách vui vẻ,
thân mật .

Trang Hân cười cười:

– Ta vừa biết được một bí mật của dì Thủy của "bà" ...

Tíc ... tíc ...

Tiếng máy điện thoại di động kêu vang, cắt câu nói của Trang Hân
nửa chừng . Cát Tường đưa máy lên:

– Alo . Cát Tường đây .

Nét mặt Cát Tường rạng rỡ khi nghe người đầu máy nói gì đó .

– Vân Nhi! Ta lo quá . Bác sĩ vừa mổ xong à ?

Phía đầu máy bên kia, tiếng Vân Nhi nhỏ xíu:

– Ủ . Thành chưa tỉnh, vì trước khi mổ bác sĩ đã gây mê . Vừa rồi, ta
nghe anh ấy mới gọi tên nhỏ đấy .

– Bác sĩ nói sao hả Nhi ?

– Họ bảo mắt anh ấy sẽ sáng lại thôi, vì vòng niêm mạc bị va chạm,
khiến đo6.ng đến đồng tử gây kéo màng, khoảng 2 tuần là tháo băng

.

Cát Tường đưa tay lên chặn ngực:

– Vậy à! Cầu mong ông trời giúp anh .

- Trời ạ! Phải bà không Tường ? Bác sĩ tương lai, có hẳn 1 kiến thức khoa học đầy ắp, lại mong trời đất phù hộ .

- Mẹ ta thường nói: "Con người ta sống trong trời đất phải được hưởng mọi khí lành của trời đất thì mới âm dương hòa hợp, tâm hồn thanh thản". Nhỏ đã đi được đâu chứ ?

Tiếng Vân Nhi cười trong máy:

- Kể ra đức "lang quân" của bà cũng không đến nỗi khắc nghiệt với ta . Hôm qua, anh Thành cho ta ra phố cả buổi chiều đấy . Lang thang một mình nơi xứ lạ cũng buồn thấy mồ, đi chán không biết làm gì, không có ai hướng dẫn, ta đành quay về, ghé vô trung tâm sách báo . Ở đây quả là tuyệt vời của trí thức đó Tường, sách nhiều vô kể, toàn thứ hay, mà ở nước mình có tiền cũng không tìm được . Nếu không vì phận sự, ta dám đọc sách đến khuya luôn đó .

Cát Tường lắc đầu:

- Bà lúc nào cũng thích tìm tòi . Ta mong sao chuyển đi này, bà thu được những điều hay nhất của ngành Y .

- Cám ơn Tường .

- Nói với anh Thành, gia đình vẫn bình thường nha . Ta rất mong cho anh trở lại với cuộc sống bình thường .

Vân Nhi cười nhỏ:

- Anh Thành cũng hỏi thăm về bà rất nhiều . Mong cho cuộc tình không định của bà hạnh phúc .

- Cám ơn . Nếu không còn gì, bà nên nghỉ 1 chút đi . Ngày mai chắc chắn bà sẽ gặp nhiều sự cố đấy .

Rồi không để Vân Nhi kịp thắc mắc, Cát Tường bấm nút tắt máy .

Trang Hân tò mò:

- Vân Nhi gọi về à ? Xa như thế, sao máy di động bắt được ?

- Qua đường bưu điện không gian trung chuyển .

- Nó nói gì về Thành không ?

- Thành vừa mổ xong . Vân Nhi nói ca mổ rất tốt .

Trang Hân thở phào:

- Chúc mừng bà .

- Sao không chúc thành, lại chúc ta ?

- Đơn giản vì Thành khỏi bệnh, sẽ là người đàn ông hoàn hảo nhất cả về nhân dáng lẫn công danh tiền bạc . "Bà" sẽ làm đám cưới cùng Thành không còn chút mặc cảm, đúng không ?

Cát Tường cắn môi:

- Biết ta không mặc cảm ư ? Ta không chê Thành, ngược lại anh sẽ cho ta niềm kiêu hãnh tự hào khi được sánh bước trong vòng tay anh ấy . Ta chỉ e hạnh phúc không đến với ta .

Trang Hân gất lên:

- Lại nói nhảm .
- Sự thật cả thôi . Con người không thể sống bằng khí trời, song cũng không thể hạnh phúc giữa bạc vàng, địa vị mà trái tim họ vẫn nguội lạnh, đứng đưng .
- Ý bà muốn nói bà và ông Thanh không yêu nhau chứ gì ? Ngày xưa ba mẹ đặt đâu con ngồi đấy, về nhà chồng mới biết mặt chú rể, sao vẫn bạc đầu răng long .
- Xưa khác, nay khác . Ngày trước tiền bạc cũng quý đấy, nhưng phẩm chất con người vẫn được đưa lên hàng đầu . Còn bây giờ tiền bạc đủ đầy, nhưng không thể mua được trái tim .
- Khiếp! Bà triết lý ghê, đã thế sao còn nhận lời người ta ?
- Vì không muốn một cuộc đời bị bỏ đi .
- Bà mâu thuẫn chết được!

Cát Tường nhếch môi:

- Dù gì ta cũng chấp nhận Thành . Tính ta xưa nay không ưa thay đổi . Đừng nhắc nữa, chuyện gì đến khắc đến .

Cô bỗng cười cười:

- Kể tiếp chuyện dì Thủy đi nhỏ .
- Hai nhỏ này bỏ học, ở nhà nói xấu dì, phải không ?

Lệ Thủy từ ngoài đi vô tươi cười .

Trang Hân nhận xét:

- Công nhận dì Thủy đẹp thiệt, lại biết cách trang phục, tụi cháu e già hơn cả dì .

Lệ Thủy được khen thích quá:

- Nghề nghiệp cả thôi, chứ nhiều khi dì cũng thấy nặng nề, khó chịu với những thứ này lắm .

Cát Tường nhìn dì:

- Cháu nghĩ dì nói không thật rồi . Ở nhà, cháu vẫn thấy dì trang điểm bực bội thấy mồ .

Lệ Thủy gượng gạo:

- Cháu nên thông cảm cho dì mới phải . Ở nhà nhưng khách thì đến tìm bắt tử, dì không thể xuề xòa được .

- Nhưng không phải son, dì sẽ cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn .

Này nhé, gắn lông mi giả, chớp mắt cũng không dám chớp mắt mạnh, ra đường gặp gió lớn cũng sợ rớt, ăn uống thì sợ lem son, khổ kinh khủng . Tất cả đều do dì tự tạo ra nỗi hổ quẹn thuộc của dì thôi .

Lệ Thủy phì cười:

- Cháu chỉ nói thêm là giỏi . Lông mi dì tự nhiên đã dài và cong rồi, ngu sao gắn mi giả chứ ?

Cát Tường vẫn nói:

- Cháu ví dụ thôi . Nhưng dì cũng có khối tật .
- Đàn ông bây giờ lấy vợ, họ thích vợ tự biết làm đẹp . Thành không nằm ngoài quỹ đạo ấy đâu, 1 chút phấn, 1 nét chì nơi mắt, đủ thay đổi dáng dấp cháu . Khi đến dự 1 buổi tiệc cùng chồng sau này, cháu sẽ thấy lời dì không hề sai .
- Thành mà thích thế, cháu sẽ dẫn anh đến đoàn cải lương tìm vợ luôn . Phải chi dạo ấy dì chấp nhận ...

Lệ Thủy nháy lên:

- Ăn nói bậy nữa . Dì có người yêu rồi . Nếu không, cháu sức mấy chiếm được Thành . Nói thật, ngày Thành chưa bị mù, dì cũng được cậu ta ái mộ đó .

Cát Tường chưng hửng:

- Dì từng quen anh Thành ?
- Chứ sao . Một người mẫu nổi tiếng như dì, thì chuyện lọt vào mắt các nhà doanh nghiệp trẻ là điều dễ hiểu thôi .

Trang Hân xen vô:

- Dì Thủy! Bây giờ dì còn thích anh Thành không ?

Lệ Thủy không đắn đo:

- Thành là mẫu người đàn ông tuyệt vời đấy . Nhưng dì không còn quan tâm đến anh ta nữa . Dì có người yêu rồi .

Cát Tường sầm mặt:

- Cháu không ngờ dì lại nghĩ thế .
- Chuyện nhỏ thôi mà . Thành chưa bị ràng buộc, yêu ai là quyền của anh ta .
- Cháu không nói khác . Nhưng dì thì phải nói khác đi, đừng để thiêng hạ có cơ eo xèo . Cháu không muốn vì một gã đàn ông, dưới bất cứ khía cạnh nào, danh giá dì cháu mình sẽ bị bôi lem .

Lệ Thủy nhăn mặt:

- O! Con nhỏ này, nói những câu gì đâu không ? Đời này phải biết đạp lên dư luận để tồn tại đó cháu .
- Đâu phải chuyện gì cũng có thể đạp . Thôi, dì trông nhà giùm, cháu ra ngoài một chút . Sáng giờ cháu chưa ăn uống gì cả, đói muốn xỉu .

Đi Hân .

Lệ Thủy xụ mặt:

- Tưởng về nhà có cơm, dè đâu lại bị coi nhà . Biết vậy, hồi nãy đi ăn tiệm cho xong, chán ghê.

Cát Tường chót chét:

- Nếu dì muốn, cháu sẽ mua cho dì hộp xôi, thứ dì thích nhất ấy, nghe dì .

Lệ Thủy rên rỉ:

– Trời nắng chảy mỡ, nuốt xôi giờ này chắc kèm luôn mấy lon Coca-Cola, tốn kém quá .

Trang Hân tỉnh tỉnh:

– Để cháu gọi điện thoại, kêu người nhà đem cho dì tô xúp gà, mẹ hầm cho ăn để ôn thi, cháu nhường cho dì .

Cô bé miệng nói, đầu ngoái lại, nháy mắt với Lệ Thủy đầy tinh quái .

Cái nháy mắt của Trang Hân như ngầm nói: "Dì đợi đấy, cháu sẽ nhờ chú Út đem đồ ăn cho dì" . Chú Út ở đây chính là Triệu Sơn!

o O o

Vừa dắt xe ra khỏi cổng trường, Cát Tường đã nhăn tít vầng trán khi cô tình nhìn sang bên kia đường, cô thấy Triệu Sơn đang đứng cạnh chiếc xe Dream mới cấu .

Ngoái lại sau, cô nhón nhác gọi:

– Trang Hân! Chú Út nhỏ đi rước kìa .

Trang Hân tùm tùm:

– Đâu ?

Cát Tường đề máy xe:

– Vẽ chuyện! Có xe còn bày đặt đón đưa, nhỏ muốn khoe ông chú Việt kiều hả ? Ta về nha .

Trang Hân kéo vội xe Tường, cuống quýt:

– Khỉ ạ! Nhỏ quên lời hẹn trưa nay bỏ cơm, đi ăn mì hoành thánh vịt tiềm Chợ Lớn à ?

Cát Tường cong môi:

– Quên cái mốc xì! Hồi sáng, vì chưa bụng đói để ăn được nhiều, ta đã không ăn đĩa mì xào của mẹ, Năm tiết học đói muốn xỉu . Bây giờ nhỏ có ông chú tới rước, ta đi chi nữa ?

Trang Hân nói nhỏ:

– Chắc hôm nay thứ bảy, chú Út muốn mời tụi mình đi ăn . Tường à! Dù sao cũng là chú tao, được ăn không tốn tiền, thôi thì bà dẹp bộ mặt hình sự ấy giùm ta .

Rồi không chờ Cát Tường đồng ý hay không, Trang Hân vắn tay .

Như chỉ có chờ thế Triệu Sơn chạy xe sang, giọng anh hồ hởi:

– Chào Tường . Không ngờ nhìn hai cô ôm cặp lại nhí hơn cả nữ sinh trung học .

Cát Tường hất mặt tự kiêu .

– Điều ấy không cần chú Út khen đâu, tụi cháu được khối người khen như thế . - Miệng cô dẹo quẹo khi gọi Triệu Sơn bằng chú .

Triệu Sơn thoáng nhăn mặt:

– Anh muốn mời Tường ăn trưa .

– Ăn thì Tường không từ chối bao giờ, nhất là lúc này nhưng chú phải chần chỉnh lại câu gọi luôn cả mời Trang Hân .

– Tường đồng ý là được gì anh ... Ờ thì chú Út cũng chiều . Hân là cháu nó hay mè nheo số 1, không cho cô nhóc đó đi chung, có nước trời sập .

Trang Hân che miệng cười:

– Khiếp! Chưa gì đã nói xấu cháu mình . Tạm tha cho chú bạn này . Bây giờ, chúng ta mau kiếm nơi nào ăn thôi, tội cháu đói hoa cả mắt rồi .

Triệu Sơn dẫn 2 cô bé đến 1 tiệm ăn nằm trên đường Hùng Vương . Tiệm ăn tuy nhỏ nhưng rất đông khách . Phải vất vả lắm, anh mới tìm được chiếc bàn trống .

Trang Hân cau mày:

– Chú keo ghê, nơi ngồi đây chật thấy mồ .

Cát Tường hét nhỏ:

– Làm ơn hạ bớt âm thanh giùm . Nơi nào chật chội, đông khách, nơi ấy chắc món ăn ngon .

Triệu Sơn tủm tỉm:

– Cát Tường nhận xét đúng đấy . Dù chú Út mới về, nhưng quán này đã nổi tiếng mấy chục năm nay . Bây giờ 2 cô ăn gì ?

Trang Hân bẻm mép:

– Được ngày chú bao, phải ăn cho đã, cháu ăn mì vịt tiềm .

Triệu Sơn gật đầu:

– Cháu ăn 2 tô, chú cũng chiều . Còn Cát Tường ?

Cát Tường cắn môi, nói nhỏ:

– Tường ăn mì hoành thánh, ít mì thôi .

Gọi món ăn xong, Triệu Sơn đẩy chiếc khăn giấy về phía Tường .

– Nhỏ lau mặt đi cho mát .

Trang Hân ré lên:

– Chú thiên vị nghe . Sao không mời cháu ?

Triệu Sơn thần nhiên:

– Ở đây chú và cháu là thân thích, coi như một nhà, phải biết ân cần đãi khách . Hân thì nhất định tự nhiên hơn Tường rồi, đúng không ? Định cong môi lên cãi, nhưng Cát Tường chìa chiếc khăn lạnh vào tay Hân:

– Nhiều chuyện, khăn cả đĩa đó, lau hết đi cho hạ hỏa .

Trang Hân cười toe:

– Chưa gì hai người đã hòa về nhau ăn hiếp Hân .

– Quỉ ạ! Nói bậy ta bẻ răng đấy .

Nguyt bạn một cái thật dài, Cát Tường hất mặt, chà mạnh khăn lên

cổ . Những thứ họ gọi được bưng ra .

Văn Trang Hân lạnh nhạt:

– Ấy da! Chưa ăn ngủi mùi đã thấy thèm rồi .

Dứt câu, Hân thản nhiên gấp mì ăn . Vừa ăn, cô vừa xuýt xoa .

Cát Tường cười trêu:

– Từ từ ăn, kéo phởng lười .

– Ngon tuyệt! Quả là không hổ danh chú Út của ta, cái gì cũng nhất .

Cát Tường muốn cười to trước câu nói của Hân, nhưng nghĩ đến

Triệu Sơn đang ngồi kế bên háo hức, cô đành im re .

Nhưng đúng là không thể chê, cô không dám tự xưng là đi nhiều ăn đủ, song quả là cô chưa từng được ăn những viên hoành thánh ngon như ở đây .

Vô tình Cát Tường ăn hết tô mì thật nhanh, nếu không chột nhìn Triệu Sơn, dám cô bưng tô lên húp hết nước dùng quá, nước ngọt không thể chê .

Trang Hân nháy mắt:

– No chưa Tường, ngon không ?

Cát Tường buột miệng:

– Ngon tuyệt vời .

Trang Hân rủ rê:

– Ăn thêm nữa nghe ?

Cái đầu tính gặt rồi nhớ nhanh mình đi ăn ké, con gái phải từ tốn, một tô đủ rồi .

Cát Tường cười cười:

– Ta ăn đủ rồi . Nếu còn đói, Hân ăn nữa đi, tô này ta bao .

Trang Hân chột chết:

– Ai lại ăn như thế 1 mình, để bà có lý do bôi bác à ?

Triệu Sơn cười cười:

– Cháu cứ ăn no đi, chú và Tường uống nước cũng được .

Trang Hân chột ôm bụng:

– Ớ, cháu đau bụng quá, lẽ nào bị ngộ độc .

Cát Tường lo lắng:

– Chết rồi! Nhỏ để ta bắt mạch xem sao ? Đau nhiều phải đi bác sĩ đây .

Trang Hân xoa tay nhăn nhó:

– Đau bụng thôi mà, đừng ép ta uống thuốc .

Hân cúi xuống thì thầm điều gì đó vào tai Cát Tường . Cát Tường thoáng liếc qua Triệu Sơn, miệng ừ hử, nhưng rõ ràng cô không hề lo lắng mà đang ráng nhịn cười .

– Chú Út à! Cháu ra ngoài kia một chút nhen, chú không được phá

Cát Tường đó .

Cát Tường gất lên:

– Còn ở đó mà dạn, thân mình không lo . Nói nhiều, nó túa ra có nước chết .

Trang Hân nháy mắt với Triệu Sơn, trước lúc ôm bụng ra cửa .

Vô tình Tường không hề biết âm mưu quỷ quái của nhỏ bạn . Cô đang quay mặt nín cười, vì câu nói nhỏ Hân vừa bỏ nhỏ vào tai: "Tao đau bụng muốn đi đại tiện, giờ phải làm sao ?". Trời ơi! Chưa ai như nó bao giờ .

Cũng may không phải đi với bồ, thêm nữa là chú ruột nó, nếu nó đi một mình thì chẳng biết sao nhỉ ? Đúng là quê .

– Tường uống nước đi .

Cát Tường nhỏ nhẹ:

– Tường không có thói quen dùng nước ngọt, sau khi ăn đồ mặn . Lỡ gọi rồi, chú Sơn uống giùm Tường đi .

Triệu Sơn nhìn cô:

– Nghe nhỏ Hân nói ngoài việc học Ngoại thương, Tường còn học bên Y nữa à ?

Cát Tường nhả nhận:

– Tường thích học thêm cho biết . Nhiều khi đứng trước một người thân bị bệnh, mà không biết họ mắc bệnh gì, Tường xốn xang lắm .

– Học nhiều thế, làm sao Tường đủ thời gian ?

Cát Tường từ tốn:

– Thời gian có hay không đều do bản thân mình biết sắp đặt . Hơn nữa, học đại học khác phổ thông, nếu mình có nghị lực, mình có thể học 1 lúc 2 trường .

– Nói vậy, Cát Tường chắc siêng học và học giỏi lắm .

– Tường chỉ ăn học thôi, ba mẹ không bắt phải làm bất cứ việc nhà nào . So với nhiều bạn, vừa học vừa làm thêm thì Tường vẫn học thua xa họ, nhưng cũng không đến nỗi khiến ba mẹ buồn .

– Suốt ngày học, thời gian nào Tường đi chơi với bạn thân ?

Một câu hỏi gai góc của ông chú nhỏ Hân đây . Triệu Sơn muốn gì, khi hỏi cô câu hỏi này ?

Cát Tường ngược mắt nhìn Sơn vô tư:

– Thì chú thấy rồi đấy, học ra học, khi nào thích, Tường và Trang Hân rủ nhau đi ăn hàng, đi bơi, cả hát karaoke nữa, quây khỏi chê luôn, học trò mà .

Triệu Sơn nhìn lại Tường bằng ánh mắt dịu dàng .

– Tôi muốn hỏi ngoài nhỏ Hân ra Tường không đi chơi với bạn khác à ? Bạn trai chẳng hạn .

Cát Tường rùn vai:

– Nhóm của trường có năm đứa, hai học Ngoại thương, Một nhỏ là bác sĩ tương lai, một tên con trai học Kiến trúc, còn một tên học Quản trị kinh doanh, đều chuẩn bị thi ra trường năm nay . Lúc nào muốn thì phone một cú, vậy là đi chơi trọn ngày, thân trong tình bạn thôi .

– Cát Tường! Thế ...

Ôi trời! Chắc Sơn muốn nói rằng quý cô, mến cô đây .

Tổ tình trên bàn ăn đầy tô dưa, cộng rau này ư ? Kỳ quá, lại nhanh nữa, thời gian mới một tuần thôi mà .

Không được . Cô chưa yêu ai, vẫn trong trắng con tim, tất cả vẫn đáng giá ngàn vàng, không lẽ nào để ông chú nhỏ Hân thốt lời yêu ở chốn này .

– Chú Sơn à! Sao nhỏ Hân đi lâu quá vậy ? Hay chúng ta ra ngoài kiếm nó đi .

Đang định tìm lời nói cho xuôi tai, cho Cát Tường khỏi bất mãn, Triệu Sơn chợt chững hững khi nghe cô lên tiếng .

Miệng nói vừa xong thì Cát Tường đã đứng lên rồi . Cho đáng đời cái tật lẩn chần muôn thuở của anh . Vội vã, Triệu Sơn nói:

– Trang Hân đi công chuyện cho mẹ, đâu như thu tiền hụi ở bên Bình Chánh . Nó lấy chìa khóa xe Tường rồi .

Cát Tường ngơ ngác:

– Chúa ơi! Nhỏ này thiệt quá đáng, đi cũng không thêm nói .

Làu bàu một hồi cô đành ngồi trở xuống ghế . Cô không ngốc đến nỗi không nhận ra mưu đồ của chú cháu Trang Hân .

Cát Tường tức lắm, song đành chịu . Triệu Sơn tự nguyện rửa mình . Ngày thường bạn bè anh thường gọi anh là con kết đồ, sao bây giờ chẳng nói gì được vậy trời .

Cát Tường chợt cười:

– Chú Sơn về lần này, tính lập nghiệp trên quê hương, hay đi tiếp ?

– Cũng tùy Tường ạ . Mục đích là về tìm cơ sở đối tác trên lãnh vực kinh doanh hàng điện tử . Sau nữa, ông ba nhỏ Hân cần nhằn nhức óc quá rồi, chuyện từng này tuổi mà chưa chịu lấy vợ .

Cát Tường thần nhiên:

– Đẹp trai cỡ chú, lại có mác Việt kiều, lo gì không lấy được vợ .

Triệu Sơn lấp lửng:

– Quan niệm của Tường về những người bỏ đất nước đi tìm "miền đất hứa" thế nào ? Tường ghét họ không ?

Cát Tường chậm rãi:

– Thú thật, Tường thích "trâu ta ăn cỏ đồng ta hơn" . Vì thế, Tường

đã chọn cho mình 1 người bạn trai ở đây . Tường không đủ tư cách phán xét ai cả, đơn giản vì mỗi người đều có hoàn cảnh riêng .

Tường chỉ không chấp nhận ai đó bị "Việt kiều hóa" quá .

– Chú Sơn có nằm trong danh sách bị Tường không ưa đó không ?

Cát Tường tỉnh bơ:

– Chú là người nhà, Tường không nhận xét đâu .

– Nghĩa là chú ngoại lệ ?

– Điều ấy còn tùy thuộc vào tư cách của chú sống ở đây .

Tường thở dài .

– Có lẽ Tường phải về thôi, trưa quá rồi . Về trễ, mẹ Tường cần nhàn, mệt lắm .

Triệu Sơn vờ chép miệng:

– Nhỏ này đi đâu mất tiêu rồi kìa, để tôi đưa Tường về .

Từ chối khéo, Tường nhỏ nhẹ:

– Mẹ Tường khó tính lắm, nhất là bây giờ Tường đi có chốn có nơi, bạn bè quen cũ đượ cho qua, chứ lạ như chú, mất công bị tra hỏi phiền phức .

Triệu Sơn buột miệng:

– Tôi không là khách lạ của gia đình Tường đâu . Không tin tôi, cứ về Tường sẽ biết .

Nhưng Cát Tường chẳng dại đi chung với Triệu Sơn, vừa phiền phức, vừa phải bị đau ... tim . Chí ít cũng như thế .

Cát Tường vô tư vẫy xe Honda ôm, cô nhoẻn cười thật tươi:

– Cháu về ghen chú Út .

Trời ạ! Đã buồn lại buồn thêm, bởi cách gọi của cô cứ cách xa vời vợi .

o O o

Đang ngêu ngao hát bài "Đôi mắt", Cát Tường bỗng nghe Bảo Tuấn gọi oang oang .

– Chị Ba! Đại dương xa cách gọi điện về, xuống mau .

– Thằng em quỷ quái! Cả chị ruột nó cũng không tha chọc ghẹo .

1 lần Thành gọi điện về, chẳng rõ sao 10 lần đủ chục, đều nhằm lúc Bảo Tuấn nhắc máy . Cát Tường luôn bị cậu em ma mãnh moi túi .

– Anh Thành hay Vân Nhi gọi ?

Bảo Tuấn lém lỉnh:

– Hình như cả 2 .

Cát Tường quơ tay:

– Bẻm mép ít thôi, chẳng ai gọi điện chung 1 lúc được cả .

Bảo Tuấn vô tình:

– Biết đâu là ngoại lệ, bởi chị Nhi chăm sóc anh Thành, họ có thể gọi

chung .

– Nói nhiều quá, đưa máy đây .

Cát Tường hắng giọng:

– Alô! Tường đây . Ai gọi cho Tường vậy ?

Tiếng Lâm Thành rất nhẹ:

– Là tôi . Em đang làm gì vậy Tường ?

Cát Tường cười cười:

– Đang ăn vụng bánh ngọt của mẹ, suýt chết nghẹn vì cú gọi điện của anh . Anh khỏe không ?

– Cảm ơn em . Tình hình của tôi ổn cả, còn 2 ngày nữa tháo băng .

Cát Tường dịu lời:

– Mừng cho anh .

– Tôi khao khát được nhìn thấy em đầu tiên . Cát Tường! Em sang đây nhé .

Cát Tường lắc đầu:

– Đạo này bài vở ngập đầu, Tường được phân công vào tua trực ở bệnh viện, không đi đâu được .

Lâm Thành thở dài:

– Vậy mà suốt đêm tôi mong trời mau sáng, để gọi điện về cho em và được nghe em chấp nhận .

Cát Tường bứt rứt:

– Tường kẹt thật mà, anh cũng không nên buồn, trước sau gì chúng ta cũng ở chung nhau . Lúc ấy chỉ sợ anh không chịu đựng được tôi thôi, bởi thật ra tôi không lạ gì với anh đâu . Khi nhận ra người quen cũ, anh đừng khó chịu nha .

Lâm Thành hoang mang:

– Không lý nào em là người 1 thời đâu . Sau này nhìn thấy tôi, anh sẽ nhận ra ngay thôi .

Chợt Thành thở dài:

– Tường này! Em cho tôi biết được không ? Lý do gì đã khiến em nhận lời cầu hôn của tôi .

– Khó trả lời quá .

– Em thương hại tôi là kẻ tật nguyên mù lòa phải không ? Quá khứ của tôi, em không khinh bỉ, sợ hãi ư ?

Cát Tường nhăn nhó:

– Hôm nay tự nhiên anh hỏi những điều đó để làm gì ?

– Muốn biết để tôi nhìn lại mình .

Cát Tường cao giọng:

– Vậy anh nghe cho rõ nha . Nếu khinh, tôi không dễ chấp nhận anh đâu . Tôi là kẻ sáng mắt, tôi nhìn thấy anh hiện tại cũng quá khứ, tôi

chưa biết sợ bất kỳ 1 ai khác ngoài ba mẹ của tôi . Tôi nhận lời để anh tin ở cuộc đời anh dám rũ bỏ những chán ngất buồn phiền mà chữa bệnh . Anh quên tôi là bác sĩ ư ?

Lâm Thành xúc động:

– Cảm ơn em đã nói thật . Bây giờ tôi xin em 1 điều, em không từ chối chứ ?

– Nếu trong khả năng tôi .

– Tôi muốn được nghe em hát bài hát về tình yêu lứa đôi, em không từ chối chứ ?

Không ngờ thành lại đề nghị như thế, Cát Tường thoáng bối rối vì bất ngờ .

– Em không chiều tôi được ư ?

Giọng Lâm Thành sưng buồn da diết .

– Lẽ ra anh nên đề nghị Vân Nhi, cô ấy có giọng ca tuyệt vời lắm .

– Ai ca hay kệ họ, tôi muốn nghe chính em hát cơ, nha Tường ?

Lời cuối cùng, Lâm Thành như thềm thì, dù cách xa hàng vạn cây số đường bay, Cát Tường vẫn nghe máu nóng dồn lên mặt cô, cứ như anh đang đứng thật gần bên cô . Đó có phải lời tỏ tình kín đáo nhất của 2 trái tim chưa đồng cảm không ? Tường chịu thôi .

Cô khẽ gật đầu (y như anh ở trước mặt cô).

– Tôi hát dở lắm, nghe chói tai anh nghe đừng cười nghe ...

...Em yêu anh trong phút giây,

Khi anh nhìn em trong bờ ngõ .

Em không sao nói lời chi

Quên đi khắc thời gian

Lửa tình yêu trong đôi mắt em ...

Lâm Thành thì thầm:

– Bài "Đôi mắt", nhạc của Vũ Quang Trọng lời thơ của Phi Tuyết Ba, phải không em ?

Không ngờ Thành biết rất rõ bài hát này, Cát Tường ngớ người:

– Anh ... không thích à ?

– Không . Em hát tiếp đi, trọn bài nghe Tường .

Cô cắn môi và lại ngân vào máy:

...Đời mưa gió em có nơi bình yên . Giữa 1 trời hạnh phúc quá lớn lao

Ước được cầm tù trong đôi mắt nâu . Em nhận ra anh .

Em yêu anh trong phút giây . Khi anh nhìn em . Em đã mãi mãi thuộc về anh .

Chưa ai nhìn em như anh đã nhìn em

Và tìm anh chìm trong đôi mắt anh ...

Em nhận ra anh . Người cho em bao nỗi nhớ trong tim, suốt cuộc đời em mong có anh .

Nỗi ưu phiền ta trong đôi mắt nâu .

Em nhận ra anh ...

– Cát Tường! Cám ơn em đã cho anh niềm tin và hy vọng . Mai này trở về, những buổi tối ta sẽ ở bên nhau và anh được nghe em hát . Giọng Lâm Thành xúc động thật sự . Cát Tường cũng đang nôn nao làm sao ấy, cô vội vàng:

– Đến giờ tôi đến bệnh viện rồi . Chúc anh chiến thắng bệnh tật, cho tôi gửi lời thăm Vân Nhi .

Dứt lời, cô cúp máy . Đưa tay hất mái tóc ra sau, cô chợt bối rối trước ánh mắt tinh quái của Bảo Tuấn và nụ cười nửa vờ của dì Thủy .

– Chúa ơi! Vậy mà mẹ cứ lo con gái của mẹ cứng như đá, lạnh như băng . Tiếc ghê! Nãy giờ mẹ có ở nhà chắc mẹ mừng phải biết .

Bảo Tuấn cười vàng:

– Công nhận chị Ba tình ghê, em chưa hề thấy ai hát cho người yêu nghe kiểu chị .

Dì Thủy thì hỏi:

– Thành đề nghị phải không ?

Cát Tường gật đầu .

– Sao không là bài khác ?

– Cháu cũng chẳng biết tại sao mình lại hát bài này cho thành nghe, cứ như từ đâu đó lẩn khuất 1 sự xui khiến . Đúng ra, ở hoàn cảnh cháu và Thành, người ca bài này phải là con trai .

– Không sao đâu . Hôm nay cháu đã làm được kỳ diệu nhất của trái tim rồi .

– Dì nói gì, cháu không hiểu .

– Dì muốn nói, trái tim cháu đã có tần số yêu rồi .

Cát Tường đỏ mặt:

– Ừ . Dì lại vào hùa với nhóc Tuấn chọc cháu .

Bảo Tuấn kênh mặt:

– Người ta chỉ nói giùm chị sự thật . Chị yêu rồi đấy bà chị ngoan cố ạ .

Dứt lời, Bảo Tuấn cười phá lên và bỏ chạy lên lầu . Lệ Thủy cũng tủm tỉm cười mãi .

Cát Tường lạ lẫm:

– Yêu là thế hả ? Cháu không tin .

Vừa lúc đó tiếng Trang Hân nheo nhéo ngoài cổng .

Cát Tường chạy ra:

- Chiều nay nhỏ không đến lớp hả ?
- Định đến rủ bà đi bơi đây . Trời đất gì hầm để sợ muốn chảy mỡ ra . Bà có rảnh không ?
- Bây giờ thì được, tối nay ta mới phải trực . Đi bơi ở đâu ?
- Phan Đình Phùng cho gần .

- Vậy chờ ta 1 lát .

Không đầy 10 phút sau, Cát Tường đã nhảy từng bậc thang lầu xuống phòng khách .

Trang Hân liếc bạn:

- Ông trời thật chẳng công bằng . Bà ăn đâu có ít, sao cứ dáng vóc mảnh mai như người mẫu, mặc kiểu áo quần nào cũng bắt mắt chết người . Còn ta thì thật chán .

Cát Tường le lưỡi:

- Bà còn muốn đẹp cỡ nào nữa mới bằng lòng ? Dân du lịch mà xấu, có nước bà khỏi theo ngành luôn .

Trang Hân vẫn phân bì:

- Là giữa ta với bà đây, hiểu chưa . Rõ ràng bà có bí quyết, bạn bè gì mà không chịu nói cho ta biết .

Cát Tường cười ngật nghẻo:

- Phải mà không Hân ? Tao mà có bí quyết gì . Ngoài việc chúm đầu vào học và chịu tập thể dục mỗi ngày, còn tất cả những gì ăn được, tao có chê bao giờ .

Trang Hân cũng cười:

- Ôi! Vậy thì đúng rồi . Tao nhát tập thể dục nhất đời, mới bảnh mắt đã tập . Với tao "ăn nhất, ngủ nhì để thành tiên mập".

Cả 2 cười ngật nghẻo .

Buổi chiều, hồ bơi đông không tưởng . Vất vả lắm mới mua được vé, Trang Hân thở dài:

- Biết thế, lúc này tao với mày đi luôn Thủ Đức .

Cát Tường lắc đầu:

- Chưa gì đã nản, không biết nay mai ra trường, bị phân đi "tua" với 1 ông khách hắc ám nhất, mày sẽ thế nào nữa .

Trang Hân tỉnh bơ:

- Đủ sức thì theo, còn không ở nhà thu hụi cho mẹ rồi lấy chồng .
- Quỷ sứ! Vậy cũng nói . Nếu xác định thế, mày học làm gì ?
- Không học, ở nhà càng buồn . Hơn nữa, thời buổi này, dù có lấy chồng cũng nên tạo cho mình chút kiêu hãnh trong mắt người ta .

Cát Tường lắc đầu:

- Nhỏ tính toán hơn ta nghĩ .

Trang Hân vuốt nước nhìn Tường:

- Ông Thành có tin cho bà không ?

Cát Tường nhớ đến buổi nói chuyện lúc trưa, cô cười:

- Vừa gọi xong vài phút thì nhỏ đến đó .

Trang Hân tò mò:

- Thế 2 "ông bà" nói gì với nhau ?

- Theo nhỏ, tội tao nói gì ?

- Chịu . Nếu 2 người yêu nhau từ trước, ta đảm bảo đoán không trật đâu . Chắc là nói chuyện "trời mây non nước" .

- Mọi lần thì vậy, nhưng hôm nay có khác 1 chút .

Trang Hân khoái ra mặt:

- Khác thế nào ? Đừng kể với ta là ông Thành tán mày nhé .

Cát Tường gắt lên:

- Sắp cưới đến nơi còn tán gì nữa ? Tò mò quá nổi nếp nhăn rồi đó .

Lên trên bờ, ta kể cho nghe .

2 trái dừa xiêm được cho ống hút vào và cả 2 cô gái cùng mút thật nhanh .

- Đã ghê!

- Có lẽ tội mình nên về Cần Thơ sống cho hợp .

- Sài Gòn bộ thiếu ừa cho bà uống hay sao ? Thôi, kể ta nghe đi .

Trang Hân hỏi .

Cát Tường chậm rãi kể lại cuộc nói chuyện giữa cô và Thành, cô không hề thêm bớt 1 chi tiết . Nghe xong, Trang Hân le lưỡi .

- Đúng là kỳ diệu .

Cát Tường không hiểu .

- Gì mà kỳ diệu ?

- Còn không ư ? Tao chưa nghe ai hát qua máy điện thoại bao giờ, lại xa ời là xa, không biết ông thành nghe được không nữa ?

Cát Tường buột miệng:

- Anh ấy khen ta hát hay . Giọng mèo hen của ta mà cũng có người khen .

- Đơn giản vì Thành yêu mày, mà khi đã yêu, mọi khiếm khuyết đều đẹp hết, biết không ?

- Dì Thủy cũng nói thế .

Trang Hân cười:

- Vậy là mày không còn lo nữa . Sắp về nhà Thành, mày dự định gì chưa ?

Cát Tường lắc đầu:

- Tao không bao giờ nuôi trước 1 tham vọng, chuyện gì đến tự nó đến hay hơn .

- Thế Thành có biết mày đã từng ...

– Nguyên rủa anh ta chứ gì ? Chưa biết thì rồi cũng biết . Tao không hiểu khi nhận ra tao, Thành thế nào ?

– Thì ôm vào lòng mà nựng: Thì ra là em, cô gái bướng bỉnh của tôi . Tất cả, tạo hóa đã sắp đặt hạnh phúc giùm chúng ta .

Cát Tường phì cười:

– Làm như rành rẽ lắm . 1 mảnh tình duyên với đời chưa tìm được, mà ở đó bẻm mép .

Trang Hân cãi:

– Tivi bây giờ chiếu đầy phim tình cảm kiểu này .

Cát Tường im lặng . Cô ngó xuống những ngón tay rất đẹp của mình, thế mà đã 1 lần cong lên định đánh Thành đấy . Bâng quơ mỉm cười, Cát Tường nghĩ đến Thành . Anh là mẫu đàn ông thành đạt và hào hoa số 1, liệu mai này, cô có giữ được anh không nhỉ ?

Con người chẳng ai nói trước được số phận của mình, thôi thì hãy chờ đợi ngày anh trở lại . Chút kiêu hãnh ngồi trong đôi mắt đẹp của cô .

Khi sáng mắt, mắt anh có màu gì ? Màu đen giống Mẫn Khanh, hay là màu nâu, sẽ cầm tù suốt đời trái tim cô . Lâm Thành! Tôi chợt muốn đến cháy lòng được bay sang đó, được là người đầu tiên soi trong ánh mắt anh . Ngốc! Chưa bao giờ mình ngốc thế, chối cho đã vào để bây giờ lại muốn bay đi không kịp nữa rồi . Hãy chờ ngày Thành trở về . Có đúng cô đang nôn nao nhớ anh không ? Và đó là tình yêu ư ? Hả Cát Tường ?

Tình Hồng Mong Manh

Chương 5

Vừa dắt xe vào đến sân, Cát Tường đã được Bảo Tuấn thông báo:

– Chị Ba! Anh Thành về rồi đấy .

Cát Tường dựng chống xe, nhướng mắt:

– Mẫn Khanh kể em nghe, phải không ? Con bé có nói hôm nào anh về không ?

Bảo Tuấn nghiêm trang:

– Chị không biết thật à ? Anh Thành về chuyến bay hồi khuya rồi kia mà .

Cát Tường cắn môi:

– Về chuyến bay hồi khuya ư ?

- Em cũng đang thắc mắc, tại sao việc anh Thành về nước lại phải giấu chị ? Chả chị Nhi nữa, sao không điện báo để chị rõ ? Có khi nào khi sáng mắt lại, anh ta bắt đầu thấy hối tiếc đã cầu hôn vội vàng 1 người con gái xa lạ như chị không ?

Nghe em trai hỏi, tự nhiên Cát Tường thấy tự ái dâng cao . Lòng người khó lường được . Dù không yêu Thành, không một lần nghĩ lấy anh, nhưng vật đính hôn còn hiện hữu trên tay, Cát Tường vẫn thấy mình bị Lâm Thành coi thường . Hất mái tóc ra sau, Cát Tường khô khốc:

- Em đừng suy luận làm gì . Chuyện đâu còn có đó, anh ta không thể tránh né chị mãi, bác Đại cũng không phải là người thất tín .

- Nhưng không nói ra ám ức lắm .

- Hãy lo bảo vệ cô gái kiêu hãnh của em kìa . Em định đi đâu à ?

Bảo Tuấn lắc đầu:

- Thấy trưa rồi mà chị chưa về, em nghĩ: Hay ông Đại đến trường báo tin rước chị . Em định sang đó .

- Giờ còn muốn đi không ?

- Không . Em muốn hai chị em cùng ăn cơm .

- Không ngờ ông trời đã định sẵn duyên phận cho tôi . Đừng từ chối anh nữa nha Tường . Bướng bỉnh cỡ em phải có anh một bên, mới tài sắc vẹn toàn đó .

Cát Tường hậm hực:

- Sao anh không cầu hôn Vân Nhi ?

- Vì cô ấy không thể thay được em . Anh chẳng thích mình cưới người vợ quá hiền thực đâu . Sẽ chán ngắt, nếu suốt ngày cuộc sống lứa đôi cứ êm ả .

- Lý luận còm! Người ta muốn bình yên đầm ấm, chỉ riêng anh thích cãi cọ . - Hất mặt cô cong môi - Nếu cố tình đám cưới thì tôi sẽ quậy phá anh từng giờ đấy . Lúc ấy, đừng đánh lại tôi, tôi không hiền đâu .

- Nghĩa là em đồng ý ?

Cát Tường ngoa ngoắt:

- Đồng ý cái gì chứ ?

- Thì đám cưới của chúng ta . Em đâu đến nỗi khó chịu như Vân Nhi nói . Nào, để anh dẫn vô nói cho ba mẹ mừng .

Cát Tường lạnhh tanh:

- Vân Nhi nói tôi à ? Kể thử coi .

Lâm Thành tự rửa mình: "Ngu kinh dị! Tự nhiên lại nói đến Vân Nhi" . Nhưng anh đã có khối kinh nghiệm về chuyện này . Tươi cười, anh lẻo mép:

- Thì Vân Nhi khen em tốt bụng, học giỏi, nhưng cũng rất khắt khe,

khó tính .

– Cám ơn lời nói tốt của bạn bè . Hỏi thật nhé, chuyến đi vừa rồi, anh cho Vân Nhi được bao nhiêu ?

Lâm Thành thôi cười:

– Ngoài lương như em đã biết, gần ngày về, cô ấy nhận được điện, báo tin đưa em cần tái khám để phẫu thuật . Tôi cho cô ấy thêm 1 ngàn đô .

– Chỉ vậy thôi thì anh thật là trù m sò, khi đem cuộc đời nó bán vào một kẻ nào đó, nó còn được gấp đôi . Một ngàn đô thì thấm gì chứ, khi chi phí cuộc giải phẫu của em nó đến năm mươi triệu .

Lâm Thành chới với:

– Em đừng nghĩ tôi luôn là kẻ mua tình yêu đàn bà, dù sao Vân Nhi cũng là bạn em .

– Tin bạn mất bỏ! Chuyện thường tình ở đời thôi . Tôi không ghét bỏ gì Vân Nhi, rất muốn sau này nó có một cuộc sống khá hơn những ngày qua . Nếu anh thương nó thì nên cưới nó hơn là tôi .

– Tôi không cưới ai khác ngoài em .

Lâm Thành dứt khoát .

Thu hết can đảm, Tường nhìn vào mắt Thành . Anh cũng đang nhìn cô đắm đắm rất thật .

Trái tim cô lại nhoi nhoi buốt . Lẽ nào cô cũng bắt đầu thích anh ?

o O o

Ngày cưới cũng được quyết định nhanh chóng, đến mức Trang Hân phải thốt lên:

– Mà không thấy như thế là vội vàng lắm hả ?

– Có chứ!

– Vậy sao không đợi thêm ít lâu nữa ? Thời gian ấy, mà sẽ tìm hiểu hẳn kỹ hơn .

– Trước sau gì cũng vậy thôi, tao không tránh được Thành đâu . Vì anh ta đã bằng cách chết tiệt nào đó, thuyết phục được Cha, để Cha rao ngày cưới rồi .

– Bên đạo nhiều thứ trói buộc quá .

Cát Tường lơ đãng:

– Ủ .

– Mà gặp Vân Nhi chưa ?

– Chưa hề . Chỉ một lần vô tình gặp nhau trong ca trực cấp cứu, đang gấp nên không nói được gì .

Trang Hân cau mày:

– Đạo này, nó đi làm bằng xe máy, ăn mặc "mô-đen" lắm . Mà chắc chưa có bộ đồ nào xịn như nó .

Cát Tường thản nhiên:

– Vậy hả ?

– Mà sao thế ? - Hân hét toáng lên - Mà nên thực tế chút đi . Ông Thành đẹp trai giàu có, sẵn có tính ba lẳng nhăng, mà lấy ông ta, nội chuyện thức chờ hân ta đi đêm về hôm đủ chết .

– Mặc chi chờ . Tao không quan tâm chuyện của Thành, nếu anh ta làm mất tự do của tao .

Trang Hân chì chiết:

– Tao không thấy ai điên như mày . Bây giờ chưa ràng buộc, mày nói ngon lành lắm . Đến lúc vô tình thấy 1 con mắt xanh môi đỏ, ăn mặc trên hở dưới lửng lơ eo chổng mày, khi ấy sợ mày tăng xông máu bất tử .

Cát Tường xua tay:

– Thôi, đừng nói nữa . Mọi chuyện không còn cách thay đổi đâu . Bây giờ mày chở tao đi đến tiệm áo cưới nha .

Trang Hân thở dài:

– Sao lại là tao, mà không là Thành ?

Cát Tường tỉnh bơ:

– Sáng nay, anh ta có chuyện phải đưa Vân Nhi về dưới quê .

– Trời đất! Mà đúng là khùng mất

(Mất 2 trang)

– Chị Ba! Đừng buồn nha, mọi chuyện rồi sẽ quen tất cả thôi .

– Cám ơn em . Từ nay, không có chị một bên để nhóc vùi vãnh, dành ăn nữa đâu . Một mình tha hồ ăn nhiều, nhưng nhớ chăm sóc ba mẹ quan tâm đến ba mẹ mỗi ngày . Còn nữa, yêu ít đi 1 chút, để học cho tốt nghe .

Cát Tường cầm tay em trai, dằn dò . Hình như cảm giác chút nữa đây, một mình bên người đàn ông của mình trong căn phòng xa lạ, khiến Cát Tường nôn nao muốn khóc ghê đi .

Nhưng hồi sáng mẹ và bà ngoại nói: "Đừng khóc chứ con . Cả đời người, chỉ duy nhất một ngày vui . Hạnh phúc phải vui cho trọn vẹn, khóc là xui xẻo lắm, biết không ?"

Dù bướng bỉnh, Cát Tường cũng chỉ là cô gái nhỏ đa cảm, buồn thật nhiều, chứ vui sao nổi mà vui .

Trang Hân nói nhỏ:

– Chúc nhỏ đêm hợp hôn nồng thắm, hạnh phúc . Ta về .

– Cám ơn nhỏ đã đến với ta . Từ nay, chẳng còn những buổi trưa chiều cúp tiết, đạp xe đi lang thang ăn hàng nữa đâu .

– Bây giờ nhỏ bắt đầu nhận ra điều đó rồi hả ?

Cát Tường cười:

– Ta sẽ cố gắng để không bị khép mình vào khuôn khổ chật hẹp của gia đình, nhất định vẫn phải hồn nhiên như xưa .

Bảo Tuấn quay sang Lâm Thành:

– Tụi em về nhà nha anh . Anh hãy bỏ qua những gì không phải của chị em . Dù sao, tất cả đến với chị ấy đều quá bất ngờ .

Lâm Thành siết tay Bảo Tuấn:

– Hy vọng 1 ngày nào thật gần, chú em sẽ trở thành người một nhà với anh . Chú yên tâm, tôi vốn rất quý phụ nữ , vợ tôi phải là tuyệt đối của riêng tôi .

Bảo Tuấn và Trang Hân đi khuất vào dòng xe cộ buổi tối mùa thu trong xanh . Thở dài, Cát Tường quay gót trở lại .

Lâm Thành chủ động khoác tay cô:

– Em mệt nhiều không ?

Cát Tường dầm dể buồn:

– Mệt! Nếu biết anh ưa hình thức thế, tôi để kệ anh một mình .

Nghe cô nói, anh suýt bật cười . Nhưng nét mặt buồn hiu của cô, khiến anh nao lòng .

Dù sao, cô cũng đang lo lắng . Bởi anh lấy cô, chẳng hề có những ngày hai đứa say đắm mộng mơ . Chẳng một lần anh được ôm cô trong vòng tay, nói chi một nụ hôn nồng .

Tất cả đều phải nhẹ nhàng, nâng niu như kẻ lần đầu nói tiếng yêu, để cho cô đừng mặc cảm sợ hãi .

Ông Đại đứng đón hai người nơi phòng khách đã được dọn dẹp như cũ . Ông nở nụ cười tươi rói, thỏa nguyện:

– Thành à! Con dẫn Cát Tường về phòng nghỉ ngơi . Cả ngày nay, chắc vợ con mệt xuôi rồi .

Lời ông thật ấm, ân cần như 1 người mẹ hiền, chăm lo cho con .

Lâm Thành cười vui:

– Ba đừng lo . Con biết mình phải làm gì mà . Ba cũng mệt rồi, ba nên nghỉ sớm đi ạ .

Cát Tường cũng cảm động:

– Ba! Con cảm ơn . Đúng là con mệt muốn đứt hơi luôn . Nhưng nghỉ ngơi 1 chút, con sẽ khỏe lại thôi . Ba chẳng nên lo lắng quá mà ảnh hưởng đến sức khỏe . Con cảm ơn ba đã cho con ngày vui này .

Cô nói thật chân tình .

– Vậy thì ba yên tâm rồi . Ba đi nghỉ trước nha .

Đứt lời, ông Đại chậm chạp đi lên cầu thang . Đến khúc quanh vòm cầu thang, ông chợt ngừng bước, nói vọng xuống:

– Thành à! Nhớ cho con bé ăn chút gì hãy ngủ nha . Cả ngày nay, nó không ăn gì đấy .

Cát Tường cắn môi:

- Ba anh thật tuyệt vời, chu đáo .
- Từ rất lâu rồi, ba cũng chính là mẹ, nên lúc nào ba cũng lo lắng cho anh từ điều nhỏ nhất .

Anh chột hạ giọng:

- Em lên phòng thay đồ, tắm rửa trước đi, để anh xuống bếp, hâm lại vài món đồ cho em ăn .

Cát Tường hình mũi:

- Anh biết Tường thích món gì chứ . Cứ để đó, khi nào đói, Tường tự lo lấy .

- Không được đâu . Một ngày nay, em ăn duy nhất miến xào vị mẹ đưa, miến xào bằng đầu ngón tay và một ly nước cam nhỏ Hân làm cho, em sẽ xỉu mất . Mà đêm tân hôn, phải chăm sóc cho một căn bệnh không nên có thì chẳng vui gì đâu . Thế nhé .

Cát Tường ngăn người khi Thành lấp lửng:

- Lát nữa em sẽ được thưởng thức món ăn em thích nhất .

Anh cời cà vạt đưa cho cô một cách tự nhiên, y như giữa 2 người đã thân thiết tự bao giờ .

Xoay bước, anh vừa đi vừa huýt sáo 1 bản nhạc vui nhộn, mà cô rất thích nghe ngao, bài "Tóc em đuôi gà" .

Nhỏ Hân và dì Thủy đã trăm lần ví von: "Vì nhiệm bài ca, nên tóc mày cũng vênh lên hết cái đuôi gà" .

Cô chỉ cười, chứ không bao giờ cãi . Dù biết mình đã quá tuổi cột tóc hồn nhiên, cô vẫn thích để tóc dài quá bờ vai, và cột nhổng lên đỉnh đầu .

Đẩy cửa bước vào phòng, Cát Tường tròn mắt . Một căn phòng quá tuyệt vời, thoảng mùi thơm của hoa hồng .

Cô đã nhìn thấy lọ hoa hồng thật lớn, cỡ hơn 20 bông, toàn hồng nhung đỏ thắm, được đặt nơi chiếc bàn tròn bằng mica-vernish màu hồng .

Tự nhiên, Cát Tường bước thật nhẹ, cô đi vào phía trong . Sau tấm ri đô bằng voan là chiếc giường cưới . Chăn nệm, mùng mền đều toát vẻ dịu dàng quyến rũ của màu hồng phấn .

Thành đã biết cô thích nhất gam màu này . Chiếc tủ áo thật to, kiếng trong suốt, treo đầy quần áo các loại của cô và của anh . Ngay trên tường, phía chân giường, treo tấm hình hai bé gái và trai thật bụ bẫm đang ôm trong tay con búp bê và quả bóng vàng .

Cảm giác thật lạ từ đâu len nhẹ vào tâm trí Tường, khiến cô thấy Thành quả không tệ .

Tắm rửa thay đồ xong, Cát Tường nghe nhẹ hẫng cả người . Chiếc

đằm ngủ mong manh cho cô cảm giác dễ chịu, sau một ngày chịu đựng hàng chục kiểu vấy rườm rà nhất .

Thành vẫn chưa trở lại . Cát Tường nghe bụng đói kinh khủng . Tủ lạnh chẳng có gì ngoài nước giải khát, vài trái táo, cam nho . Đang đói, ăn những thứ này vào chắc là không dễ chịu .

Nhưng bao tử cô nó reo âm ỉ, lộp bộp rồi .

Vậy là không chút đắn đo, Cát Tường lôi chùm nho nhín mọng, to tròn ra bàn ngồi ăn lép nhép .

Chưa đầy 5 phút, cô đã giải quyết xong chùm nho . Uống thêm ly nước lọc, cô rón rén đến bên giường .

Nệm phẳng phiu, thơm thiệt thơm, cô leo lên trước . Chẳng biết có sao không ấy nhỉ ? Che miệng ngáp và thầm nghĩ .

Cuối cùng, không thể chờ Thành thêm nữa, cô nhanh chóng leo lên giường, nằm sát vào phía trong tường rồi chìm vào giấc ngủ .

o O o

Khệ nệ, bụng khay đồ ăn bốc hơi nghi ngút lên hết mấy chục bậc thang, Lâm Thành thở hào hển . Có nhúng tay làm, mới hiểu rõ sự vất vả cực nhọc của những người nội trợ .

Chờ cho nhịp thở trở lại điều hòa . Lâm Thành mới cất tiếng gọi:

– Cát Tường! Mở cửa giùm anh mau .

Gọi và chờ, nhưng chẳng nghe tiếng cô vợ trẻ ừ hử .

Quái nhỉ! Không lẽ cô ấy vẫn đang tắm ? Nghĩ vậy, anh khẽ đưa chân đẩy cánh cửa, cũng may là Cát Tường không đóng cửa phòng .

Lâm Thành rồn rảng:

– Xong chưa em . Tắm lâu quá coi chừng cảm lạnh đó . Nhanh ra coi anh đem gì lên cho em ăn nè .

Vẫn lặng ngắt . Lâm Thành nhíu mày, anh quyết định phải mở cửa phòng tắm xem sao . Dù biết cô sẽ đổ quạu, sẽ mắng té tát anh là bất lịch sự, là "lợi dụng", hay trăm ngàn câu nặng nề, anh cũng phải mở cửa thôi .

Lỡ cô bị ngộp nước trong bồn, hay trượt chân té thì sao .

Lâm Thành dáo dạt nhìn . Bồn tắm còn đầy nhóc nước, thoảng mùi dầu thơm rất nhẹ của Pháp . Nhưng ... Cát Tường thì không thấy đâu .

Thôi chết rồi! Nghĩ việc từ chiều đến giờ cô bận tiếp khách và cái việc tưởng chừng đơn giản thường tình nhất thì ... cô lại phải ráng nhịn .

Nghĩ thế, mặt mũi nóng bừng lên, anh lại bước ra ngoài .

Bất chợt, anh nhìn lên móc áo . Chiếc đầm vàng rất xinh anh mua tận bên Pháp về cho cô, cho đêm tân hôn giữa anh và cô đã không còn trên móc .

Vậy là Cát Tường đã tắm xong .

Trở ra bàn tìm gói thuốc, anh mời lửa và lại chờ đợi . Ngán ngẩm nhìn khay đồ ăn đang nguội dần, nhất là món súp cua, mẹ vợ anh đã rỉ tai mách nhỏ cho anh biết .

"Cát Tường thích ăn súp cua nhất . Hoặc cua, hoặc ghẹ luộc chấm muối tiêu . Bữa cơm thường ngày, thì con bé thích nhất món canh chua cá bông lau, cá bống kho tộ . Ăn sáng thì khoái phở Hà Nội . Ăn tối thích mì hoành thánh vịt . Trái cây thì ngoài ổi, xoài, sơ ri chấm muối ớt ra, nó rất thích ăn bưởi . Loại bưởi có cơm màu hồng" .

Một cơn gió chợt nổi lên phía ngoài trời, gió đập vào cánh cửa sổ thật mạnh . Lâm Thành dập tắt điếu thuốc, anh bắt đầu sốt ruột .

Không còn kiên nhẫn nữa, anh thu hết can đảm trở vào phòng tắm, đưa tay gõ lên cánh cửa thật mạnh, miệng gọi:

– Cát Tường ơi!

Tiếng gọi chỉ mình anh nghe . Anh thử đẩy cửa phòng vệ sinh . Cánh cửa bật mở, anh vội nhắm tịt mắt, trần người chờ cơn giận của cô vợ vốn "dữ dằn" với riêng anh .

Lâu thiệt lâu cũng chẳng thấy gì, anh đánh liều mở mắt .

"Ồi chà! Có ai đâu chứ".

Thế này thì nguy rồi! Chả lẽ Cát Tường lừa cho anh xuống lầu, rồi cô ấy đã bỏ về nhà ?

Cuống lên, Lâm Thành vội chạy tới máy điện thoại . Anh phải gọi về nhà Tường thôi . Sẽ náo loạn cả lên, chứ không phải bình thường đâu . Rồi ngày mai, mọi người sẽ đồn ầm lên: "Cô dâu mất tích trong đêm tân hôn".

Quai hàm Thành bạnh ra, anh giận điên người .

Cát Tường quả thật quá quắt . Cô ta nghĩ được anh chiều chuộng rồi đồng đánh hay sao ?

Vừa nhận được 2 số, mắt Thành chợt chạm vào tấm ri đô, bị gió thổi bay lất phất .

Nhờ vậy, anh phát hiện ra Cát Tường đang nằm chèo queo ngủ trên giường . Buông máy, anh chạy đến giường định bụng sẽ mắng cho cô vài câu cho bõ tức .

Tựa lưng vào tường, anh đứng sững nhìn Tường . Chiếc gối ôm cô ôm chặt cứng một nửa vào lòng, một nửa quất trong chân .

Trong giấc ngủ mệt mỏi, say sưa, hình như cô vẫn đề phòng anh .

Bởi dáng cô nằm co quắp, nhìn thật tội .

Đưa tay đóng lại cánh cửa sổ, Lâm Thành thở dài đánh thượt .

Nhịn đói mà ngủ, chẳng biết cô ấy có sao không nhỉ .

Nhưng anh không nỡ đánh thức cô . Ngủ ngon thế kia, chắc cô mệt

mỏi lắm . Thôi thì đành mất công toi một quá trình lao động phục vụ vợ của anh . Đây chiếc lồng bàn lên mâm, anh nghe bụng mình sôi sùng sục .

Anh đâu hơn gì cô, suốt ngày hỏi han cảm ơn khách, uống vào bụng hàng chục ly nước ngọt, bia lon . Bây giờ anh cũng đói kinh khủng .

Giá được ăn một chút cơm nguội cũng ngon .

Nghĩ thì thế, anh vẫn nuốt nước bọt quay về giường nằm .

Ngày đầu tiên, anh không muốn Cát Tường có ấn tượng xấu về anh .

Thà nhịn! Đặt lưng xuống giường, anh nghe 36 cái xương sườn trong người kêu răng rắc . Mùi nước hoa thoang thoảng bay lên, khiến anh quên tất cả .

Duỗi thẳng tay chân, chỉ thoáng chốc anh đã ngủ ngon lành mê mết, còn say hơn cả cô vợ nhỏ .

Hình như khi bụng đói thì người ta cũng chẳng dễ dầu gì ngủ trọn giấc, Cát Tường chính là kẻ đang chịu cực hình đó . Trong giấc ngủ, Cát Tường mơ thấy dì Út cho cô một chiếc bánh bao nóng hổi . Đang cười hết cỡ, để lấy lòng dì thì chiếc bánh bao bị Bảo Tuấn chop mất . Bánh bao dì Thủy mua luôn ngon tuyệt, nên cô không thể nhường cho cậu em Út láu ăn được, nhất là nó cũng có phần mà, nên Tường đã cố đuổi theo Bảo Tuấn để đòi bánh . Dè đâu đụng nhằm anh Hai, suýt té cả 2 anh em . Bảo Trung hét lớn, máng em gái đĩnh đoảng . Vậy là hết đuổi Bảo Tuấn, vậy là tỉnh ngủ luôn .

Duỗi người, quay nhìn lên trần nhà Cát Tường cuống quýt, khi nhớ lại mình đang ở trong phòng của Lâm Thành .

Lạy chúa! Cô đúng là đoảng vị . Chẳng biết Thành đâu nhỉ ?

Bật người dậy thật êm, cô giật nảy mình, khi thấy Thành nằm sát sạt một bên cô .

Định buông lời mắng Thành, cô kịp nhớ ra vai trò của mình hiện tại, cô đã là vợ Thành . Vợ mới cưới phải hiền thực, ngoan ngoãn, có đâu lại chửi chồng chứ .

Dè dặt, rón rén như con mèo rình chuột, cô rời khỏi giường xuống đất, ngồi bó gối suy nghĩ .

Ọc ... ọc ...

Có tiếng sôi ọc cọc từ nơi bụng Thành . Chúa ạ! Thì ra anh cũng không hơn gì cô . Nhịn đói đi ngủ, đã thế còn không tắm rửa thay đồ .

Chả lẽ anh luôn ở dơ hay sao ? Cô sợ nhất trên đời là ở bẩn . Hồi rình à .

Ngán ngẩm, Cát Tường đứng dậy, định ra ghế xô-pha nằm ngủ cho khỏi bị ám ảnh .

Nhưng mà ... bụng của cô cũng bắt đầu sôi lên từng chập .

Thở dài, cô tới tủ lạnh . Chắc là phải uống đại lon nước ngọt cầm hơi cho xong .

Cát Tường bồng ôm bụng . Từng cơn đau trào lên, đau dữ dội, khiến cô sợ toát mồ hôi . Là bác sĩ, nhưng cô cũng không thể đoán ra ngay căn bệnh của mình .

Ôm bụng ngồi bệt trở lại nền nhà, Cát Tường bất giác nhìn Lâm Thành . Quần áo anh vẫn đang hoang, nghĩa là cô chưa bị anh làm ầu .

Hay cô đau ruột thừa ?

Cuống lên, Tường loạng choạng đứng dậy . Phải tự mình đến bệnh viện thôi .

Không may, chân cô đá nhằm chiếc ghế, khiến cô ngã lăn cù .

Lâm Thành bật dậy . Không còn Cát Tường kể bên . Ánh điện ngủ chỉ lờ mờ, nhưng anh vừa vén bức ri-đô, đã nhận ra Cát Tường đang nằm dưới đất . Hình như cô đang rên rỉ .

Nghĩ nhanh trong đầu, Lâm Thành vội phóng đến bên cô:

- Em sao thế Tường ?

Cát Tường như chỉ chờ được ai đó hỏi thăm, để được than vãn, cô thều thào:

- Tôi đau bụng quá, không biết sao nữa .

Lâm Thành vọt miệng:

- Chắc tại em đói đấy .

Định cãi anh: "Người gì đáng ghét, toàn nghĩ xấu về cô" . Nhưng cơn đau khác lại ập đến, đau ời là đau, đến nỗi Tường cuống quýt ôm bụng chạy vào toa-lét . Cô lờ mờ đoán ra căn bệnh của mình . Đúng là tại những trái nho chết tiệt rồi!

Lâm Thành kéo tay cô:

- Em đi đâu chứ, để anh đưa tới bác sĩ .

Cát Tường hét lên:

- Tôi không là bác sĩ à . Bỏ ra mau, kéo tôi ... - Cô không nói được hết câu, vì thấy dị hợm quá .

- Em đau bụng vì ... - Lâm Thành cũng im luôn, nhìn cô cuống quýt chạy vào toa-lét .

Phải đến 15 phút sau, Cát Tường mới ngáp ngừng đi ra .

Hết đau rồi, cô mới thấy mắc cỡ . Chúa ơi! Đêm tân hôn gì mà lạ đời, để duy nhất có mình cô mắc phải .

Lâm Thành lo lắng, khi thấy cô mặt mũi buồn hiu:

- Bớt đau không Tường ?

- Hơi hơi .

- Để anh lấy thuốc em uống nha .

Cát Tường lau bầu:

– Bụng đói, uống thuốc vào để say chết à . Cũng tại anh cả thôi .

Lâm Thành không hiểu:

– Sao lại tại tôi ? Tôi đem thức ăn lên, em đã ngủ . Tôi không dám đánh thức em .

Cát Tường lườm anh:

– Chứ không phải anh đi lâu lắc à . Nhà lạ, không ngủ, anh bảo tôi phải làm gì chứ .

– Lẽ ra em mở ti vi coi, chờ tôi . Chứ ngủ nhịn đói, có ngày em chết xỉu luôn đấy . Bây giờ còn đau bụng nữa không ?

Thoáng đỏ mặt, nhưng nhờ không bật đèn, Cát Tường nói tỉnh:

– Khỏi rồi . Chắc tại trúng gió thật .

Cô lại ngáp dài, nhưng mắt thì chẳng buồn ngủ chút nào .

Chép miệng, cô đánh liều:

– Thế đồ ăn anh đem lên đâu rồi ?

Chỉ tay vào khay đồ ăn, Lâm Thành do dự:

– Đó kìa . Nhường nguội ngắt lạnh tanh cả rồi, em lại vừa đau bụng ...

Cát Tường ngắt lời Thành:

– Không sao đâu . Ăn no mà chết cũng còn hơn đói mà .

Dứt lời, cô tới bên bàn . Giở lồng bàn lên, mắt cô sáng rỡ:

– Chúa ơi! Toàn là món ăn ngon cả . Giá nóng thì tuyệt lắm đấy .

Cô dùng muỗng xúc 1 muỗng gỏi ngó sen trộn thịt gà xé phay, cho vô miệng nhai nhồm nhoàm .

Ngoắt tay gọi Thành, cô thần nhiên:

– Anh ăn không ?

Thấy cô tự nhiên quá, Thành cứ ngẩn ra nhìn . Tường chẳng màu mè khách sáo giống các cô gái anh từng quen . Thành đề nghị:

– Em cứ ăn tạm 1 ít trước, tôi hâm lại đồ ăn . Nhanh thôi .

Cát Tường xua tay:

– Vẽ chuyện . Đói thì ăn đại đi, hơi đâu màu mè nữa . Anh không ăn, tôi ăn hết luôn đó, sức tôi ăn không ít đâu .

Lâm Thành chỉ cười . Cuối cùng, anh cũng ngồi xuống ăn với Tường .

Khi đói, ăn thứ gì cũng đều thấy ngon cả . Chuông đồng hồ chậm rãi gõ 24 tiếng .

Cát Tường dùng đũa quệt miệng, cô cười:

– Cám ơn anh đã cho tôi 1 bữa ăn ngon . Nhưng làm ơn cho tôi xin 2 viên Gandinan nữa .

Đưa cho Tường chiếc khăn giấy, Thành nhướng mắt:

– Chi vậy ?

– Thì đề phòng đau bụng nữa . Bởi lúc chờ anh, tôi đói quá, ăn hết chùm nho để có nửa ký nên mới đau bụng . Bây giờ lại ăn lung tung các món, tôi muốn phòng bệnh .

Nghe Tường nói, anh chỉ còn cách lắc đầu chào thua .

o O o

Thấy cô cứ ngồi ngáp dài, Lâm Thành sốt ruột:

– Em vô giường ngủ đi .

Cát Tường che miệng .

– Không .

– Buồn ngủ mà không ngủ, em không bị sao chứ ?

– Anh nghĩ tôi "mát" à . Tôi cũng muốn ngủ chết luôn, nhưng ... ngủ ở đâu đây .

"Lạy chúa! Cô ấy nói gì vậy ? Vừa đánh 1 giấc trên giường, bây giờ còn hỏi" .

Anh nhẹ nhàng:

– Ngủ trên giường chứ đâu . Nào, lên ngủ đi, kẻo mai, mọi người thấy em bơ phờ ngáp vặt, lại nghĩ suốt đêm anh ăn hiếp em .

Cát Tường đồng đánh:

– Thế còn anh ? Tôi không thích ngủ chung với ai đâu .

– Nhưng chúng ta từ nay đã là vợ chồng với nhau .

– Vợ chồng cũng kệ . Người anh không tắm rửa gì, ngủ chung hồi chết được .

Nghe Tường nói, anh nhìn xuống người mình và ngao ngán tự rửa tính đấng trí của mình .

Cười gượng, Thành nói nhỏ:

– Tại lúc này mệt quá, kiếm em cùng đắp, khi thấy em, tôi cũng muốn xỉu luôn . Nghĩ nằm chút cho đỡ mỏi, ai dè ngủ luôn, chớ tôi là chúa ghét kẻ ở dơ .

Cát Tường cong môi:

– Ngụy biện! Người ta nằm giữa giường, có phải cái nắm hay cây kim đâu mà không thấy .

"Cô nhỏ này quả là ngang ngược" . Thành bậm môi nghĩ . Dù sao, có 1 cô vợ cái cọ thể này cũng vui . Còn hơn lấy 1 cô gái kiểu Thùy Liên hay Lệ Thủy, người lúc nào cũng đầy phấn son ỏng ẹo . Chán thí mồ .

Cát Tường chợt nói tỉnh:

– Tôi buồn ngủ lắm rồi . Bây giờ tôi sạch sẽ hơn anh, tôi nằm trên giường . Giường đẹp thế kia, để anh nằm lên hồi lắm . Đêm nay, anh ngủ tạm trên ghế đi nha .

Chúa ơi! Cô nhắc anh mới nhớ đêm nay là đêm tân hôn của mình .

Chiếc giường anh đã tự tay sắp đặt, kể cả làm đẹp và thơm mùi hoa, cũng 1 tay anh lo, bây giờ không được ngủ ư ? Đừng mong nha cô nhóc .

Nghĩ bụng thế, ngoài miệng anh lại nói:

– Sao cũng được .

Như chỉ chờ thế, Cát Tường nhảy tót lên giường . Chưa đầy 5 phút, cô đã lại ngủ say, quên luôn tất cả e dè .

Lâm Thành mỉm cười, huýt sáo nho nhỏ rồi đi vào nhà tắm .

Đang ngủ ngon lành, Cát Tường như thấy có 1 khúc cây đè lên chân mình, cô cố hất ra nhưng không được . Nhướng mắt, cô nhìn xuống .

Thì ra là chân của Lâm Thành, chứ không phải cây gỗ gì .

Tức điên người, thêm nỗi sợ hãi mơ hồ, Cát Tường kêu toáng:

– Anh Thành! bỏ chân xuống mau .

Nghe tiếng Cát Tường la chói lói, Lâm Thành giật mình:

– Lại chuyện gì hả ?

– Chuyện cái đầu anh .

Miệng hỏi, anh đưa tay sờ lên đầu .

– Có gì đâu chứ .

Cát Tường gằn giọng:

– Anh đã làm gì tôi ? Nói đi .

Lâm Thành bực bội:

– Làm gì cô ... là làm cái gì, hả ? Ngủ không lo ngủ, khi không hét ầm lên .

Cát Tường ầm ức:

– Anh đã hứa không ngủ chung, tại sao phải lừa tôi chứ .

Rồi nước mắt cô từ đâu chảy ra, thật nhiều . Chưa nhìn thấy, nên Thành bực bội nạt lại:

– Tôi lừa cô chuyện gì, nói mau ra đi . Tôi rất ghét sự lừa dối . Đừng nghĩ, tôi tử tế với cô rồi làm tới .

Lạy chúa! Chả lẽ cô nói toạc ra ... anh đã ngủ với cô hả ? Nhưng không nói thì tức ghê đi . Đàn ông con trai gì, sao có kẻ sàm sỡ đến thế chứ, tự nhiên ngủ chung giường con gái .

Quên phất rằng mình đã là vợ Thành, đã là vợ thì chuyện ăn chung, ở chung, ngủ chung, đâu có còn ai xử lý giùm nữa, Cát Tường mếu máo:

– Anh nói tôi ngủ trên giường, sao anh còn lên đây . Không phải anh lợi dụng tôi là gì .

Trời hỡi! Anh có nghe làm không ? Cô vợ của anh nói năng gì kỳ quá hà . Vợ chồng không ngủ 1 giường, chả lẽ cứ bắt anh nằm đất!

Định net lại cô, nhưng anh đã nhận ra những giọt nước mắt rơi trên

má cô . Lâm Thành rất sợ nước mắt đàn bà, cứ y như những giọt nước mắt ấy là những ngọn roi sắt vậy, quất vào anh sẽ đau lắm .

Cô gắng giữ bình thần, anh kêu lên:

– Tôi không làm gì em cả . Tôi không thể ngủ trên ghế hoặc dưới đất, bởi muối quá nhiều . Em không thấy như thế là bất nhẫn lắm à .

– Đã thế, sao anh không gọi tôi dậy . Tôi sẽ nhường chỗ cho anh .

– Ai cũng da thịt như nhau . Thêm nữa, chúng ta đã cưới hỏi, có hôn thú, thành vợ chồng trước pháp luật và gia đình bè bạn, việc sống chung là lẽ thường tình của tạo hóa thôi .

Cát Tường nghe Thành nhắc, cô biết mình đã lý sự cùn với anh .

Nhưng cô vẫn cãi ngang:

– Tôi chưa quen với sự có mặt của anh, phải cho tôi thời gian chứ .

Buột miệng Thành gắt:

– Cô không quen, chắc tôi quen ư ? Hôm nay tôi chịu đựng cô hơi bị nhiều rồi . Bây giờ còn quá sớm để làm kinh động mọi người, ngủ tiếp đi .

Dứt lời, Thành tiếp tục nằm xuống ngủ . Cát Tường bướng bỉnh ngồi ngoài bàn, cô nhắm mắt, để đừng nhìn thấy Thành .

Nhà xây tường kín bưng, gắn máy lạnh điều hòa nhiệt độ mà sao muỗi vẫn vo ve bên tai đến bức cả mình .

Cuối cùng, không chịu nổi, cô đành đến bấm môi treo lên giường .

Nằm trở lại chỗ sát vách tường nhắm mắt, cô đếm thăm trong miệng những con số tự nhiên, cố dỗ giấc ngủ chưa tròn đêm .

Giọng Lâm Thành chột vang lên, khi cô vừa mơ màng:

– Không cần phải thủ thế với tôi . Đã là vợ chồng, tôi đủ quyền "yêu em" đấy . Dù rất thích phụ nữ đẹp, tôi cũng không cần em đâu . Khi đến với nhau toàn ép buộc, như 1 sự cưỡng ép em, tôi không ham chút nào . Tôi cho em tự do, đến khi nào em cảm thấy tôi thật sự cần cho em .

Ngừng lại đôi phút, anh lại chất giọng:

– Em có nghe tôi nói không ?

Cát Tường ngán ngẩm:

– Tôi chưa ngủ, cũng không điếc .

– Tự do của em chỉ hạn hẹp trong căn phòng này, khi còn lại tôi và em . Còn trước mặt ba tôi và bạn bè, em phải cố tập nhập vai "vợ hiền, dâu thảo" . Nếu để ba tôi buồn phiền, nghi ngờ, tôi sẽ trị em .

Cát Tường hậm hực:

– Vậy cũng nói . Tự do kiểu tù đầy tra tấn tinh thần, anh thật đáng sợ .

– Tôi không cấm em đi học, quan hệ bạn bè như trước giờ, miễn sao

đừng để thiên hạ đàm tiếu, nói xấu em là đủ .

– Tôi tự biết mình là ai, anh lo cho bản thân anh đi . Xin lỗi, tôi mệt mỏi lắm rồi .

Cát Tường ôm chặt gối vào lòng . Tự dưng cô hết buồn ngủ và cứ nằm trong tư thế ấy, suy nghĩ mãi về số phận của mình .

Tình Hồng Mong Manh

Chương 6

Sau buổi tối đáng ghi nhớ ấy, sáng hôm sau, ông Đại gợi ý cho 2 vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài .

Cát Tường rất muốn từ chối . Nhưng cô kịp khôn ngoan không thốt ra lời, trước nét mặt lạnh băng của Thành .

Lâm Thành cười đáp lời cha:

– Ba ạ! Con muốn đến công ty thay ba điều hành công việc, con đã nghỉ lâu rồi . Bây giờ cuối năm, con chắc công việc nhiều lắm .

Ông Đại hiền từ:

– Công việc làm cả đời con ạ . Còn ngày vui thì chỉ đến một lần trọn vẹn một tuần, mười ngày thôi . Con cứ yên tâm dẫn Cát Tường đi chơi, sau đó về giúp ba cũng được .

Lâm Thành dùng chân đạp nhẹ lên chân Cát Tường, ra hiệu cho cô tham gia ý kiến .

Anh từ tốn:

– Ba ơi! Thương trường những ngày cuối năm luôn cam go, con không muốn ba cực thêm nữa . Con đuối mù, bỏ mặc công việc lên vai ba quá lâu rồi . Bây giờ thì 1 giờ con cũng quý, con không cho phép mình nghỉ ngơi .

Ông Đại vỗ vai con trai:

– Cha con mình sao cũng được . Nhưng con phải nghĩ đến vợ con . Thiên hạ họ sẽ đồn lên, cho là cha con mình keo kiệt, bủn xỉn đến mức không để con đi hưởng tuần trăng mật . Đừng làm ba khó nghĩ, con ạ .

Cát Tường cúi đầu nhỏ nhẹ:

– Thừa ba, không đi bây giờ thì chờ dịp khác . Công việc thư thả, tụi con đi cũng được ba ạ . Đời bây giờ mình sống cho mình thôi ba, nghĩ đến thiên hạ làm chi . Hơn nữa, con cũng đang ôn thi để chuẩn bị cho kịp thi học kỳ, rồi công việc trực ở bệnh viện, con không dám

nhờ ai, bởi con còn là sinh viên . Ba đừng bận tâm nữa nha .

– Còn ba mẹ bên nhà ?

– Con sẽ thưa rõ cho ba mẹ hiểu . Con tin mọi người sẽ thông cảm cho tụi con thôi .

– Ba rất sợ mọi người cho ba là kẻ hà khắc, keo kiệt với con .

Cát Tường cong môi:

– Ba à! Con xin ba đấy, ba đừng nghĩ đến chuyện này nữa . Ba hứa đi ba .

Ông Đại đành gật đầu:

– Được rồi . Hai đứa nói vậy, ba không ép nữa . Nhưng nhớ, khi nào con thi xong, nhất định thực hiện một chuyến đi du lịch bù lại đó nha .

Cát Tường nhoeo cười:

– Gì chứ, được đi chơi không, không tốn tiền, con chẳng từ chối đâu ba .

Lâm Thành hỏi Tường:

– Bây giờ em đến lớp hay sao ?

Cát Tường gật đầu .

Ông Đại gật đầu:

– Ấy da! Không được đâu . Muốn gì đi nữa, bây giờ Thành phải đưa Cát Tường về nhà đã .

Cát Tường ngơ ngác:

– Ba cho con về nhà con ư ?

Ông Đại giải thích:

– Không phải vậy . Phong tục của Việt Nam chúng ta bao đời nay .

Con trai cưới vợ xong, ngày hôm sau phải làm lễ lại mặt nhà vợ .

Lâm Thành thật thà:

– Con đang định hỏi ý kiến ba về chuyện này . Về nhà Cát Tường, con phải đem gì không hả ba .

Cát Tường hốt ngang:

– Về thăm nhà là may mắn cho em rồi, còn quà cáp chi nữa .

Ông Đại cười giòn:

– Thông lệ tập quán mà con . Lại mặt nhà vợ, con mua cặp gà, 1 con trống 1 con mái, gà tơ vàng nha con . Lạng trà, cặp rượu nữa là đủ rồi . Mọi thứ ba đã biểu thím Tư bày lo đủ rồi .

Cát Tường cúi đầu:

– Con cảm ơn ba, ba chu đáo quá .

– Không nên khách sáo với ba chứ con dâu . Muốn trả ơn ba cũng dễ thôi . Bằng giờ sang năm mới, cho ba 1 cục cháu nội là được .

Chúa ơi! Đúng là người già, trăm người y hết nhau, cứ cưới dâu về là đêm trông ngày mong cháu nội . Có biết đâu con cái mình vẫn

chăn gối lạnh lùng . Tránh ánh mắt ông Đại đang nhìn cô thật triu mến, Cát Tường cố đóng tròn vai diễn:

- Con hứa thi xong sẽ sanh cho ba một đứa cháu nội đích tôn .
- Ba không quan niệm trai gái như người ta đâu . Thời buổi này, con gái hiếu để hơn cả con trai . Chỉ cần gia đình hạnh phúc, vui vẻ thôi con .

Lâm Thành cầm tay cha:

- Con hiểu ý ba rồi . Bây giờ con đưa ba về phòng, ba nghỉ thêm ít giờ nữa nha . Cả ngày hôm qua, ba cũng vất vả vì tụi con rồi .
- Ba thấy vui lắm . Trong đời ba bây giờ hoàn toàn mãn nguyện, bởi ba đã làm trọn lời hứa với mẹ con rồi . Các con cứ đi đi . Cho ba gởi lời cáo lỗi ông bà sui nha .

15 phút sau, Lâm Thành đã cùng Cát Tường ra xe .

Nhìn 2 người khoác tay nhau bước lên chiếc Toyota màu đen đời mới, ông Đại nở nụ cười mãn nguyện .

Về nhà, Cát Tường quên phức Lâm Thành . Bỏ anh ngồi tiếp chuyện ba mẹ, cô phóng lên thang lầu đi nhanh về phòng mình .

Gặp dì Thủy đang sửa soạn đến nơi tập diễn, Cát Tường trêu dì:

- Mỗi ngày nhìn dì, cháu càng thêm được chiêm ngưỡng dì đấy . Ra đường, dì phải kiểm vệ sĩ cho mình đi, kéo lại không dứt nổi những cái đuôi bám dai đó dì .

Lệ Thủy nhún vai:

- Dì thấy mình già đi thì có . Bằng chứng là cháu đã có chồng, còn dì vẫn sô lô, nghĩa là dì cháu "xí" chứ không đẹp đâu .
- Cháu nói thiệt chứ bộ .

Lệ Thủy cười giòn:

- Tất nhiên đẹp hơn nhiều người, mới được làm người mẫu chứ .
- Nè, đêm tân hôn có gì lạ không, kể dì nghe coi .

Cát Tường thần nhiên:

- Chuyện vợ chồng, ai kể cho được . Muốn biết, dì lấy chồng đi, sẽ được nếm mùi thôi .

Lệ Thủy phì cười:

- Khiếp! Chồng của cháu đẹp trai cỡ ấy mà cháu ví như 1 món ăn, nếm mới biết mặn ngọt cay đắng .
- Dì tài suy đoán tào lao thì có . Ý cháu muốn nói, dì muốn biết sự kỳ của đêm tân hôn, dì hãy lấy chồng là biết .

Lệ Thủy nheo mắt dụ khị:

- Này Tường! Chắc ... ngỡ ngàng lắm phải không ? Cháu chưa yêu bao giờ, nên tránh sao khỏi sự lo lắng, đúng không ?

Cát Tường lắc đầu:

– Cháu không biết gì hết . Đêm qua cháu ngủ say như chết, Thành cũng vậy . Thoạt đầu hơi lạ nhà, lạ giường chút chút, sau mệt quá, cháu ngủ luôn .

Lệ Thủy trợn mắt:

– Nghĩa là cháu vẫn còn con gái ?

Cát Tường nhăn nhó:

– Mệt dì quá . Không là con gái chẳng lẽ sau đêm ở nhà người ta, cháu hóa thành con trai à ?

– Ôi trời! Con bé này ngốc kinh khủng! Con gái ở đây là còn trinh, là chưa ngủ với đàn ông ấy .

Cát Tường suy nghĩ 1 chút:

– Hồi đêm cháu và Thành ngủ chung giường đấy thôi . Bây giờ cháu vẫn là cháu nè .

Lệ Thủy cười ngặt nghẽo:

– Lạy chúa! Sao cháu tôi ngốc vậy chứ . Sắp làm bác sĩ đến nơi rồi còn không phân biệt được thế nào là còn con gái, thế nào là trở thành đàn bà hay sao ấy ?

Đến lúc này, Cát Tường mới hiểu ra câu hỏi của dì mình . Cô la chối lói:

– Cái dì này! Nói gì đâu không . Cháu và Thành chưa ... chưa đi xa hơn đâu . Thôi, cháu không nói chuyện với dì nữa đâu . Cháu phải vào phòng của cháu đã .

Dứt câu, cô đi nhanh về phía phòng của mình . Cát Tường chuỗi người xuống nệm, cô đưa mắt nhìn quanh . Tất cả vẫn ở nguyên vị trí của nó, như cô đã sắp đặt bao năm nay . Lọ hoa trên bàn vẫn tươi rói 1 bông hồng nhung tuyệt đẹp . Chắc Bảo Tuấn muốn những gì của chị Ba phải được giữ nguyên như cũ . Chỉ có thằng nhóc là quan tâm nhiều đến Tường .

Nghỉ ngơi 1 hồi, Cát Tường ngồi bật dậy mở tủ áo . Đã vội đi phân nửa số đồ cô có, nhưng tủ áo vẫn còn rất nhiều bộ kỷ niệm của cô .

Mỉm cười, Tường rút bộ đồ sọc kẻ mặc nhà, đi nhanh vào phòng tắm .

Ít phút sau, cô đã trẻ trung lí lắc trong bộ đồ rất ư con trai này .

Nằm trở lại giường, cô quyết định ngủ . Đêm qua, tiếng là ngủ chứ có đã nhắm mắt đâu . Hôm nay ngày nghỉ, phải ngủ bù thôi .

Quên phức chuyện Thành dưới nhà, Cát Tường bình thản ngủ, như cô chưa hề bị ràng buộc điều gì .

Bà Bảo Lộc niềm nở:

– Hai đứa ở lại dùng cơm với ba mẹ rồi hãy về nhà .

Lâm Thành gật đầu .

– Dạ, hôm nay con còn nghỉ, sẽ ở lại để Cát Tường vui với gia đình .

Bà Bảo Lộc dò hỏi:

– Con có tính đi đâu chơi chưa ?

Lâm Thành cười gượng:

– Chắc tụi con không đi xa, mẹ ạ .

Bà Lộc ngạc nhiên:

– Sao lại thế con ? Hay ba con bên nhà không được khỏe ? Mẹ có thể cho Bảo Tuấn sang bên chăm sóc ba con chứ ? Gia đình chúng ta danh giá, chúng con không đi hưởng tuần trăng mật, thiên hạ coi thường mình đó con .

Lâm Thành từ tốn:

– Dạ . Hồi sáng ba con định mua vé cho vợ chồng con sang Thụy Sĩ, nhưng tụi con xin ba đừng bày vẽ nữa . Tốn kém không nói, còn công việc của công ty con, mấy tuần nay công việc ngút đầu mẹ ạ . Một năm con trốn lánh mọi người, trút gánh nặng sự nghiệp lên vai cha già bệnh tật của ba con . Nay con đã hoàn toàn đảm đương được công việc, con muốn thay ba con .

Bà Bảo Lộc vẻ không vui:

– Công việc cả đời, chỉ sợ sau này con không có sức lo thôi . Còn đám cưới, tuần trăng mật chỉ 1 lần có trong đời, Cát Tường đã không cân nhắc, so bì khi trao cuộc đời vào con, mẹ nghĩ con đừng để con bé thiệt thòi .

Lâm Thành đành thú thật:

– Chuyện này Cát Tường cũng đồng ý, cô ấy đang ôn thi . Từ từ rồi đi sau .

Bà Bảo Lộc lắc đầu:

– Thiệt tình, mẹ không thấy ai như tụi con, điều kiện có không chịu đi . Người ta ước ao được đi thì không có tiền . Cứ lần lừa mãi, khi có con rồi thì hết đi đâu đấy .

– Mẹ yên tâm . Tụi con còn trẻ, chờ Cát Tường thi cử xong, tụi con mới dám có con mẹ ạ .

– Tụi con bây giờ đúng là sướng, muốn gì được nấy . Ngặt nỗi ba con yếu lắm rồi đó, ông chỉ có vỏ ngoài che mắt thiên hạ, vì bấy lâu con đau ốm, ông phải ráng chèo chống . Bây giờ con yên bề gia thất rồi, con nên sớm có cháu, cho ông mừng . Người già, khi bóng xế về chiều, vàng bạc châu báu cũng không bằng cháu con đầy nhà đâu .

Lâm Thành xúc động:

– Con cảm ơn mẹ . Chuyện này để con bàn lại với Cát Tường .

Bà Bảo Lộc gắt ngang:

– Con bé ấy tính khí ngang bướng, chả rõ sao nó lại chịu lấy chồng .

Đêm qua, mẹ cứ bồn chồn không yên, chỉ sợ con bé gây nên rắc rối .
Thành này! Con phải nhớ đừng quá mềm mỏng với nó nha . "Dạy
con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở ban sơ mới về". Quyền làm
chồng, con phải tận dụng tối đa, nhớ đấy .

Lâm Thành tủm tỉm cười .

Thì ra mẹ vợ anh cũng muốn anh trị cô gái cứng của bà vào khuôn
khổ . Lạ chúa lòng lành . Nếu mẹ anh mà biết chuyện đêm qua của
Cát Tường, không biết bà cười, hay giận cô con gái cứng đầu nữa .

Chị giúp việc đi lên lễ phép:

– Thưa bà, cơm đã xong cả rồi . Cháu mời ông bà và cậu xuống
dùng cơm .

Bà Bảo Lộc gật đầu:

– Chị bày sẵn bàn đi, để tôi lên gọi ba con Tường .

Bước được 1 bước, bà bỗng nhăn trán:

– Ô hay! Nãy giờ con nhỏ này đi đâu vậy kìa ?

Lâm Thành từ tốn:

– Chắc cô ấy trên phòng đó mẹ, để con lên kêu .

Bà Lộc nghiêm giọng:

– Con để nó cho ta . Con xuống phòng ăn trước đi .

Bảo Tuấn cười cười, thông báo:

– Chị Ba ngủ say quá trời luôn, con kêu mấy lần không được .

Bà Lộc kêu lên:

– Ấy dà! Con bé này, đã bảo rồi, không thể không cho nó biết qua
bài học phép tắc lễ nghi .

Lâm Thành vội vã:

– Con xin mẹ đừng rầy Cát Tường . Tại cả ngày qua cố mệt mỏi,
đêm lạ nhà khó ngủ đó thôi . Mẹ cứ để Tường ngủ .

Nghe Thành nói thế, bà Lộc mới thôi không gọi Cát Tường .

Ăn uống xong, Thành xin phép ba mẹ Tường về công ty, chiều ghé
đón vợ, vì Cát Tường còn ngủ . Bà Lộc 1 lần nữa đồng ý .

o O o

Lâm Thành cho xe chạy đến một quán cà phê nằm ở phía ngoại ô
thành phố .

Nhìn bề ngoài, đây đúng là quán cà phê bình dân nhất, nhưng những
người đến đây phần đông là những người sang trọng . Chẳng phải họ
thích quán xinh xắn dễ thương, cũng không phải cà phê ngon, cô chủ
quán khéo miệng có bộ ngực lẳng lơ đâu . Cái họ cần là ở phía sau,
nơi có dãy nhà cao 4 tầng, được phân từng loại phòng, kiểu khách
sạn mini và các cô tiếp viên, cô nào cũng xinh như mộng .

Vừa thấy Lâm Thành, cô chủ quán đã cười tươi rói:

– Chào "hoàng tử của những trái tim" . Anh đi nước ngoài hay sao, mà gần năm nay em không thấy ?

Thành khỏ lấp:

– Tại công việc của anh ở phía Bắc lu bu quá . Thế nào, còn phòng tốt không ?

Cô chủ cười sẵn đón:

– Còn 1 phòng đặc biệt trên lầu 2, để em kêu Ngọc Bích đưa anh lên

.

– Ngọc Bích là ai thế ?

Mắt cô chủ đông đưa:

– À! 1 bông hoa đang ăn khách của quán em . Hôm nay anh hên đấy

.

Lâm Thành búng tay:

– Tôi mượn phòng tiếp bạn, sẽ không để em thiệt đâu . Ngọc Bích tôi cũng muốn đấy . Nhưng hôm nay thì không thể .

Cô chủ quán vớt vát:

– Anh tiếp bạn làm ăn à ?

– Không . Một cô bạn gái thân . Thảo này! Làm ơn cho xe đến địa chỉ này rước cô ấy giùm tôi, tiền boa đây .

Đặt vào tay cô chủ quán tờ 100 đô, Thành quay đi .

– Khi nào cô ấy đến, nhớ dọn cho tôi vài món ăn ngon nhé .

Lâm Thành hài lòng với căn phòng này . Ngả người xuống ghế, anh bấm máy gọi cho Vân Nhi .

– Alô! Vân Nhi hả ? Anh đây .

Tiếng Vân Nhi vang lên:

– Anh gọi từ đâu thế ? Dẫn vợ đi hưởng tuần trăng mật hả anh ?

Thành chặn lời:

– Anh đang ở ... đến với anh ngay nghe .

Vân Nhi lo lắng:

– Xa quá, em lại không rành đường .

– Đừng lo . Em chuẩn bị đi sẽ có xe đến đón em .

Vân Nhi lại ngập ngừng:

– Nhưng Cát Tường ... em không muốn nó ghét em .

Lâm Thành khô khốc:

– Bây giờ anh đang rất cần em, đến hay không, trả lời anh ngay, đừng vì ai và sợ ai hết . Thế nào ?

– Em đến .

– Vậy em sửa soạn ngay, họ đến bây giờ đó .

Thành cúp máy, chậm rãi rít từng hơi thuốc . Anh biết rõ mình đang làm 1 việc chẳng ra gì .

Tâm trạng buồn bã không tên, cứ níu kéo xô đẩy anh .
Tiếng gõ cửa chậm chạp vang lên . Dụi tắt điều thuốc, anh đứng lên mở cửa . Vân Nhi mặc chiếc đầm xẻ lửng quá đầu gối, khoe cặp đùi thon đẹp nuột nà, khiến gã đàn ông nào cũng muốn vuốt ve .
Cô cười bằng cả mắt môi:
– Anh!
– Vào đi em!
Miệng nói, Thành kéo cô vào lòng mình . Cánh cửa khép lại sau lưng anh đã bế thốc cô lên tay, thì thầm .
– Anh nhớ em quá .
Nụ hôn anh quần quýt bờ môi cô tuyệt diệu, ngọt ngào . Nhi quên luôn cảm giác bứt rứt khi đến đây .
Mới ba ngày không gặp anh, cô nhớ anh quay quắt . Đã cố gắng dặn lòng quên anh đi, nhưng cô không làm sao quên được những yêu thương cuồng nhiệt . Cả khi cô trao đời con gái trinh nguyên cho anh, cô vẫn khắc trong tim . Anh như hòa tan vào từng mạch máu của cô, nóng bỏng .
– Anh có vẻ buồn, phờ phạc đấy .
Rời môi anh, cô nhẹ giọng như ru . Thành vẫn ôm cô trong vòng tay, im lặng . Vân Nhi ngược lên:
– Sao vậy anh . Em không nghĩ anh gọi em sớm thế . Mới đêm qua là đêm hợp hôn của anh . Cát Tường thế nào ?
Giọng anh không âm sắc:
– Đừng nhắc đến cô ta ở đây . Với anh, lúc này chỉ có em và duy nhất là em thôi .
– Nhưng em là bạn nó . Đã hứa ...
Lâm Thành nhíu mày:
– Cô ấy gặp em à ? Khi nào ?
Vân Nhi lắc đầu:
– Không gặp bao giờ riêng cả . Tường vẫn như không hề biết gì . Nên em thấy em thật có lỗi với bạn . Không có nó, em không biết anh, nhờ em em không có cơ may chữa bệnh .
– Chuyện chúng ta, chỉ chúng ta biết . Từ đây, căn phòng này sẽ là nơi chúng ta gặp nhau . Em đồng ý không ?
Thở dài, Vân Nhi thú nhận:
– Mặc cảm tội lỗi khiến em day dứt . Nhưng em yêu anh, đơn giản vì anh đã cho em tất cả . Bây giờ anh cưới vợ, vợ anh không ai ngoài nhờ bạn thân của em . Như thế, khác nào em phản bạn . Em khổ quá .
Thành cúi xuống:

– Đừng tự dày dạn mình bằng những mặc cảm . Không cưới được em, anh cũng khổ sở nhiều . Nhưng anh không có quyền cãi lại lời cha anh . Hơn nữa, chính em đã hứa sẽ mãi mãi là người tình của anh .

– Rồi Tường sẽ biết . Tính nó tốt, thẳng thắn, sống vì bạn bè người thân hết lòng, nó sẽ không tha thứ cho em .

– Nếu sợ cô ấy, thì em về đi .

Vân Nhi run lên:

– Không . Em muốn được anh yêu suốt cuộc đời này, dù khổ .

Lâm Thành nghe cô nói, anh thấy mình quả là tham lam . Đã thế, sẽ không chàng ràng đến ai khác, ngoài vợ mình .

Vậy mà, chính anh chứ không ai, những ngày trên đất Pháp, đã quyến rũ Vân Nhi, đã hứa sẽ bảo bọc cô .

Trong lúc ấy, tại nhà, Cát Tường ngủ no mắt sau giấc ngủ thật dài .

Cô lười biếng nhìn lên đồng hồ .

"Chúa ơi! 4 giờ chiều rồi ư ?"

Cát Tường bật dậy, cô luyến tiếc xếp lại mền gối . Nhìn thật kỹ căn phòng như chẳng muốn xa nó nữa, Cát Tường đành đi xuống nhà .

– Ủa, chị Ba! Chị chưa về hả ?

Gặp Bảo Tuấn đang lau chùi mặt đàn piano . Cậu như ngạc nhiên khi thấy chị còn ở nhà .

Cát Tường nhìn em trai:

– Ba mẹ đâu cả rồi Tuấn ?

– Ra cửa hàng chị ạ .

Thấy Cát Tường vẫn ngáp dài, Bảo Tuấn cười cười, lém lỉnh:

– Khiếp! Chị ngủ suốt từ sáng đến giờ vẫn chưa đã mắt à . Chắc tại đêm qua anh chị vui vẻ, thức cả đêm để tìm hiểu về nhau hả ?

Cát Tường lờm em:

– Thằng quỉ! Bữa nay miệng mồm lém lỉnh ghê nhỉ . Được rồi, ngày nào em thêm địa vị bên nhà họ Lâm, em sẽ biết tay chị .

– Lạ chúa! Mẫn Khanh đã khiến em muốn điên đầu . Thêm chị nữa, chắc em hết dám về đó quá .

– Hứ! Mẫn Khanh nó cũng khéo léo và đảm đang . Con gái nhà tử phú mà không đua đòi, đồng đánh, lại công dung ngôn hạnh, em còn đòi hỏi gì nữa .

Chợt nhăn mặt, Cát Tường xít miệng chưa kịp kêu, Bảo Tuấn đã cau mày:

– Chị Ba! Chị sao vậy ?

Cát Tường buông thõng:

– Có gì đâu . Tại chị đói bụng quá . Còn gì ăn không Tuấn ?

Bảo Tuấn cười toe:

– Chị làm em sợ, tưởng chị lại đau bụng như lần trước, ngán thí mỗ .
Hồi trưa, mẹ kêu chị ăn cơm . Nhưng thấy chị ngủ ngon quá, không
ai nổi kêu . Vẫn còn đầy nhóc thức ăn dưới tủ ấy, chắc hơi nguội 1
chút . Có cần em hậm lại không ?

Cát Tường lắc đầu:

– Chị tự lo cho mình được mà . Thế trưa nay anh Thành có ăn cơm
ở nhà mình không ?

– Có đấy . Bây giờ anh ấy nói đến công ty, sẽ quay lại đón chị và
bữa cơm tối .

– Vậy à!

Cát Tường xuống bếp . Đúng như lời Tuấn nói, đồ ăn còn dư quá trời
. Chẳng cần hâm nóng, Cát Tường thản nhiên ngồi ăn . Cô thấy như
hôm nay cô ăn quá nhiều thì phải .

Bảo Tuấn xuống gặp chị:

– Chị Ba trông nhà giùm em nha . Em sang nhà thằng Hưng mượn
mấy cuốn băng tiếng Anh .

– Ủ . Nhưng phải nhanh đó, kéo chiều chưa về, mất công bác Đại
trông . Ngày mai chị cho mấy cuốn băng mới .

Bảo Tuấn bật cười:

– Cám ơn chị nha . Em nhớ mấy hôm còn ở nhà, em năn nỉ gầy lười
chị cũng không cho em mượn . Sao bây giờ chị tốt quá vậy ? Còn
nữa, ai lại gọi cha chồng bằng bác . Mẹ nghe được lại tha hồ nghe ca
cổ .

Cát Tường hét nhỏ:

– Con trai chi nhiều chuyện . Cui chừng nói nhiều quá, chị Ba đổi ý
đấy .

Bảo Tuấn cười vang, chạy ra sân, phút chốc đã nghe tiếng xe máy
nổ giòn giã . Cái thằng, con trai gì mồm miệng cứ tía lia, chẳng bù
cho ông anh chút nào . Ăn xong, Cát Tường trở lên phòng khách, cô
ngồi vào ghế đàn piano và dạo bản nhạc cô ưa thích .

– Tuyệt vời! Không ngờ tận đến hôm nay chị mới được thưởng thức
tài của em .

Giọng nói trong vắt, hơi điệu 1 chút khiến Cát Tường biết ngay ai
đang đứng phía sau mình . Đấy nắp đàn cẩn thận, cô quay lại mỉm
cười .

– Chào chị . Chị đến 1 mình, sao không gọi cửa chị Oanh ?

Câu hỏi của Cát Tường chẳng chút thiện cảm .

Hồng Oanh giả lả:

– Có đến bất ngờ mới được nghe em đàn chứ . Vẫn nghe anh Trung

kể, nhưng chị không tin em đàn siêu vậy đâu .

Cát Tường thần nhiên:

– Cám ơn chị đã khen . Em thấy mình cũng đánh tạp nham lắm, chơi cho biết thôi .

Nịnh "bà cô" tương lai, Hồng Oanh cười:

– Chị khen thiệt tình mà . Em nhiều tài ghê . Hèn chi anh chàng Thành cứ nhất định chọn em làm vợ .

Đẩy ly nước về phía Hồng Oanh, Cát Tường lấp lửng:

– Chị uống nước đi . Chị cũng biết anh Thành hả ?

Hồng Oanh gật đầu:

– Ngày trước, khi chưa quen anh Hai em, chị và Thùy Liên chơi thân lắm . Chị quen anh Thành trong dịp sinh nhật ba chị . Hôm ấy, Thành đưa ba ảnh đến dự sinh nhật . Chị kết Thành từ đó . Vốn kiêu hãnh, chị khoe và ca ngợi Thành với Thùy Liên khiến Thùy Liên choáng ngợp trước vẻ hào hoa của Thành . Rồi không rõ từ đâu, họ đã đến với nhau, gạt chị ra ngoài tình yêu và tình bạn .

Cát Tường tò mò:

– Đẹp như chị mà không giữ được Thành ư ? Chắc bà Liên đẹp lắm, chị hả .

– Người ta nói chị và Liên đẹp ngang nhau, nhưng chị rực rỡ, sắc sảo, còn Thùy Liên lại thùy mị, dịu dàng . Mà đàn ông họ kỳ lắm, lúc mới yêu, họ thích phụ nữ bạo dạn chịu chơi . Nhưng thời gian sau, họ lại khoái tuýp phụ nữ hiền .

– Em nghe nói, chị Liên đã lấy chồng Việt kiều giàu lắm hả chị .

– Ủ . Sau khi thành bị tai nạn, Thùy Liên vẫn yêu anh ấy, nhưng mẹ Liên thì phản đối quyết liệt . Bà nói không muốn con gái sống suốt đời bên người mù, thà nghèo nhưng đủ đầy tay chân, mắt mũi . Sau chuyển ra Nha Trang về, mẹ Thùy Liên đã ép nó lấy chồng . Một ông chồng gốc Singapo, giàu kinh khủng với vô số những tài khoản nằm rải rác ở các nhà băng ngoại quốc, chỉ tội già .

Cát Tường nhếch môi:

– Mô-đen bây giờ, 50 tuổi vẫn được phép cưới gái tân mà .

Hồng Oanh cười ngất:

– Nhưng đàn ông này, ông chồng già của Thùy Liên đã quá đất . bảy mươi tuổi, đáng tuổi ông ngoại nó, thế mà cứ trợn tuột gọi anh tỉnh bơ .

Cát Tường trợn mắt:

– Khiếp hồn! Già thế ư ? Sống mấy năm hơi nữa mà lấy vợ hả trời .

– Bởi vậy mới nói . Ông chết nay mai đó, nhưng không con, chỉ có cháu . Suốt đời ghét đàn bà, cuối đời lại ham muốn chút xác thân,

thiệt tầm thường . Mẹ Thùy Liên là người lỗi đời . Ngày trước, đi đâu bà ấy cũng khen Thành . Sài Gòn này dễ có được mấy người giàu như ông Đại .

Cát Tường trầm ngâm:

– Không ngờ con người luôn là biến tham không đáy chị nhỉ .

Hồng Oanh triết lý:

– Sống thực dụng, nhẩn tâm kiêu mẹ con Thùy Liên không nhiều đâu, nhưng nó làm mình sợ thôi . Chị nói để em biết mà đề phòng, Thùy Liên vẫn còn yêu Thành nhiều lắm . Chị không hiểu, tin Thành khỏi bệnh có khiến nó quay về không ? Bây giờ nó đã quá giàu, nhưng tình thì không bao giờ nó có được như thuở nào .

Cát Tường thần nhiên:

– Em không thích níu kéo những gì không thuộc về mình .

– Nhưng bây giờ em là vợ Thành . Dù không yêu nhau, em vẫn phải giữ hạnh phúc của mình . Rồi thời gian sẽ giúp em hiểu Thành .

– Cám ơn chị đã cho mình lời khuyên .

Hồng Oanh chợt ngần ngại:

– Nãy giờ mãi nói chuyện, chị quên hỏi: Em về đây 1 mình hả ? Bao giờ 2 người đi du lịch .

Cát Tường cười cười:

– Em cũng không biết nữa . Khi nào thích, em sẽ đi .

Hồng Oanh cau mày:

– Em nói gì thế ? Thành không muốn cùng em đi hưởng tuần trăng mật à ? Anh ta tầm thường vậy ư ? 1 đám cưới rình rang, lớn không thua gì bậc công chúa vương tần ngày trước . Tại sao anh ta lại bỏ bê em ?

Cát Tường bình thản:

– Em nghĩ, đi cũng tốt, mà không đi thì em ở nhà học . Nghỉ lâu, theo chép bài cũng đủ chết .

Hồng Oanh chát chúa:

– Em không nên cam phận như thế, phần thiệt sẽ về em, hiểu chưa . Trước đây, em sao cũng được . Bây giờ, em còn phải vì danh dự gia đình nữa . Không có tuần trăng mật sau đám cưới, chỉ có ở những người lao động . Học hoài rồi cũng đến lúc em cất bằng vào 1 ngăn tủ . Con dâu nhà đại phú gia, đâu thể mở phòng mạch nữa . Chị tin rằng Thành không cho em làm theo ý mình mãi đâu .

Cát Tường ngơ ngẩn:

– Thôi mà . Sao ai cũng quan trọng việc này thế, em chẳng thích chút nào .

– Cháu gái của dì ơi, bớt ngây thơ trong trắng lại đi . Bây giờ cháu

không chỉ đơn thuần là cháu nữa .

Lệ Thủy bước ra, tươi cười vỗ vai Cát Tường:

– Không chấp nhận thì thôi . Đã chấp nhận, cháu phải biết đúng giá trị bỏ ra chứ .

Cát Tường ngẩn ngơ trước những lời nói của dì Thủy và Hồng Oanh .

Dù không mấy ưa kiểu sống chụp giựt, thay đổi của họ, Cát Tường vẫn hiểu dì út và Hồng Oanh chắc chắn nói không sai . Họ sành sỏi hơn cô trong chuyện này .

Chúa ơi! Khổ nỗi, chẳng 1 ai biết rằng Cát Tường vẫn muôn thuở là Cát Tường không yêu mà lấy chồng . Thêm chuyện lạ lấy chồng rồi cũng chẳng hóa thành người đàn bà như ai đó, ngàn đời đã vậy .

Không yêu, không sống chung, thì trời ạ, đi hưởng tuần trăng mật làm sao đây ? Chẳng lẽ lên đó, giường ai nấy ngủ, mạnh ai nấy đi à ? Đóng kịch như thế đến bao giờ đây, Lâm Thành! Tại sao tôi ghét anh lại chấp nhận lấy anh ?

o O o

Tối đó, chờ hoài không thấy Thành đến rước, Cát Tường quyết định về bên nhà chồng mình .

Cô chịu thiệt thòi một mình thôi, chẳng thể để ba mẹ phải âu lo, phiền muộn con gái không hạnh phúc .

Mở cổng cho cô là ông già chăm sóc vườn cây: già Hoạch .

Ông Hoạch ngạc nhiên:

– Ủa, cô Hai! Cô về một mình sao ? Còn cậu chủ đâu ?

Cát Tường nhú mày:

– Anh Thành chưa về hả bác ? Hết giờ làm việc rồi mà .

Ông Hoạch tò mò:

– Cho tôi xin lỗi . Cô nói cậu chủ đến công ty à ? Lúc nào ?

Cát Tường chưa kịp trả lời thì từ trong hàng ba, ông Đại đứng hỏi cô, vẻ bồn chồn lo lắng:

– Con về hồi nào vậy Tường ? Còn chồng con ?

Ông Hoạch nói nhỏ:

– Tội nghiệp ông chủ, cứ ngóng con chiều giờ . Cô vào lựa lời nói cho ông chủ khỏi buồn .

Cát Tường cúi đầu trước ánh mắt dò xét của ông Đại:

– Thừa ba, con vừa về tới . - Cô khóa lấp nhanh - Ba vô nhà đi .

Ngoài này buổi chiều gió độc, không tốt cho sức khỏe của ba đâu .

Ông Đại ngồi xuống ghế salon, nhẹ giọng:

– Ba mẹ con vui vé chứ Tường ?

– Dạ thưa ba, gia đình con gởi lời cảm ơn ba .

– Gì mà cảm ơn . Thế anh chị sui có hỏi chuyện hai đứa con dự định du lịch không ?

Cát Tường than thầm: "Sao khổ vậy nè, mọi lúc mọi nơi đều bị tra hỏi vụ này . Chán ghê!"

Cô giữ vẻ tươi tỉnh, cô nói:

– Dạ có, ba ạ . Nhưng tụi con đã giải thích cho ba mẹ con hiểu . Ba mẹ con thông cảm rồi ba .

Ông Đại gật đầu:

– Vậy thì ba yên tâm . Chớ việc 2 đứa ở nhà sau đám cưới, không hẳn dễ chịu với dư luận đâu . Giàu có, đôi khi cũng khiến người ta thấy mình bị tù túng đấy con .

Cát Tường lảng chuyện:

– Thừa ba, con xin phép lên phòng tắm rửa, rồi xuống dọn cơm ba ăn nha .

Ông Đại từ tốn:

– Cát Tường! Khoan đi đã . Con về bằng gì ?

Cát Tường cười:

– Dạ thưa, taxi ạ .

– Vậy còn chồng con, nó đâu ?

Trả lời sao cho yên tâm đây . Nói dối với người lớn là điều cô ghét nhất . Khổ nỗi, nói thật chuyện Lâm Thành đi đâu đó, hứa đón cô rồi không thấy, cô sẽ bị anh cho là lẻo mép .

– Con không biết hay sao ?

Cát Tường cắn môi:

– Về nhà, con mừng quá, để anh Thành ngồi nói chuyện cùng ba mẹ con . Con lên phòng mình, rồi ngủ quên đến tận chiều . Khi con dậy thì nghe cậu Út nói: "Anh Thành tới công ty", nên con tự về ba ạ .

Ông Đại nhíu mày:

– Nó đến công ty ư ? Sao chiều nay ba ở đây mà không thấy nó ?

Mặt ông trầm ngâm hẳn . Cát Tường xin phép trở về phòng .

Ngồi bệt giữa nền gạch bông bóng láng, cô bó gối suy nghĩ .

Không đến công ty, vậy anh ta đi đâu suốt buổi chiều, bây giờ cũng chưa về ? Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi, cô không buồn nhấc máy . Nghĩ đến giọng nói ngọt như mật của anh xin lỗi về chuyện không đón cô, bởi lý do gì đó, khiến cô bức bối .

Tưởng cô ngủ, thím giúp việc lật đặt xô cửa phòng:

– Cô Hai ơi! Có điện thoại nè cô .

Lười biếng cô đưa máy lên tai và nhả giọng:

– Alô . Cát Tường nghe đây .

Phía đầu máy không phải tiếng Thành, mà là tiếng Trang Hân .

– Cát Tường! Nhỏ ra ngoài bây giờ, được không ?

– Chi vậy ?

– Có chuyện cần lắm, ta nói nhỏ không tin đâu . Ta không muốn mang tiếng là đưa lẻo mép . Ra nhé .

Cát Tường bậm môi:

– Ta nghĩ mình mới về đây được 2 ngày, mà Thành lại không có nhà, ta không dám xin phép đâu .

– Chính vì sự vắng mặt của Thành, ta mới cần bà đến nhà ta gấp .

Vừa lúc ông Đại đứng ngoài hỏi Tường:

– Thằng Thành gọi điện cho con hả ?

Cát Tường nói nhanh vào máy:

– Chờ chút nghe Hân .

Cô nhìn ông Đại, khẽ lắc đầu:

– Thừa ba, không phải anh Thành . Bạn con, Trang Hân gọi tới ba ạ .

– Chuyện gì vậy con ?

Ngập ngừng cô nói:

– Dạ, Hân bảo con xin phép ba ra ngoài, có chuyện cần sự có mặt của con .

Ông Đại bậm môi, rồi gằn mạnh:

– Ba nghĩ chắc có chuyện liên quan tới con hoặc Thành . Con đi thử xem .

– Dạ .

Cát Tường gọi Hân:

– Đợi ta ở nhà nhỏ nha .

– Không . Ta cho xe đến đón "bà" . Chờ nha .

Cát Tường không kịp tắm rửa thay đồ, cô vuốt sơ lại mái tóc rối, rồi đi ra cửa . Gặp Mẫn Khanh nơi hành lang, con bé chặn Tường bằng câu nói:

– Chị Hai! Đi đâu giờ này nữa .

Cát Tường mỉm cười:

– Chị Hân gọi chị, ba đã cho phép chị ra ngoài . Tiện gặp em, chị nhờ em nói lại giùm anh Thành nha .

Mẫn Khanh bình thản:

– Em biết chị Hân kêu chị vì chuyện gì rồi . Nói thiệt nha, việc này em cũng đang tức điên lên, muốn gặp chị để kể đấy . Chị không cần đi nữa .

Cát Tường hoang mang:

– Quan trọng vậy sao ? Là việc gì, làm ơn kể mau chị nghe đi . Chả lẽ thiên hạ muốn chia rẽ chị em mình hả Khanh ?

Mẫn Khanh ngớ ra:

– Chị nói gì ? Ồi! Chị thật thà ghê nời . Chị nghĩ em tức chị chuyện chị nói không tốt về em à ? Lạy chúa! Chúng ta đâu có mâu thuẫn gì, chị Hai .

Kéo tuột Cát Tường vào phòng, Mẫn Khanh chưa kịp nói gì, thì phía ngoài cổng có tiếng còi xe nhần inh ỏi .

Mẫn Khanh nhìn Tường:

– Phải chị Hân không ?

Cát Tường lơ đãng:

– Chắc vậy .

– Để em kêu chị ấy vô . Em đoán chắc chị Hân và em đang biết chung 1 chuyện .

Dứt lời, Mẫn Khanh ra ban-công, cô gọi to:

– Chị Hân ơi! Vô nhà đã .

Cát Tường càng lúc càng rối lăm, cô chẳng đoán nổi chuyện gì nữa .

Trang Hân vừa vo6 phòng đã cần nhần:

– Sao còn ngồi ủ rũ, không đến ngay, họ rã cuộc vui thì còn đâu nhần chứng ?

Cát Tường nhướng mắt:

– Thật ra, mày đang nói chuyện gì vậy Hân ?

– Nhìn mày, tao bắt mẫn quá . Vừa đám cưới, đã gặp phải thằng chồng sờ khanh .

Cát Tường hốt hoảng:

– Kia Hân! Nói năng phải thận trọng . Mẫn Khanh! Em đừng để ý, tính Trang Hân luôn tuệch toạc .

Mẫn Khanh nhếch môi:

– Chị ấy nói đúng . Anh Hai em là gã đàn ông chẳng ra gì .

Cát Tường ôm đầu:

– Tự nhiên nói xấu người vắng mặt, chị không muốn vậy đâu .

Trang Hân cau kỉnh:

– Mày lúc nào cũng nghĩ tốt cho người khác . Trong lúc mày đang bị chính con bạn thân mày, xúi ông chồng trẻ đa tình cầm chiếc sừng tổ chẳng lên đầu . Mày ngốc vừa thôi .

Mẫn Khanh thở dài:

– Chị Tường trong sáng quá . Chị ấy không biết chị nói gì đâu . Thế này, chị Hai . Em vừa nhìn thấy anh Hai em ở trong 1 khách sạn mini .

Cát Tường cười:

– Tưởng gì, việc quan hệ làm ăn Thành phải đến những nơi đó chỉ vì công việc, chị không buồn đâu .

Trang Hân trợn mắt:

– Ôi trời! Tao không ngờ, mày ngần này tuổi vẫn ngổ trước cuộc đời . Bình tĩnh nghe tao nói đây . Hồi chiều, tao đi thu tiền hụi cho mẹ tao ở quán cà phê nhạc "Vườn tím", tao thấy Thành ở đó, không với ai hết ngoài Vân Nhi . Trông họ tình tứ lắm, y như vợ chồng . Tao nóng mặt, lúc đó đã định ào ra chửi vào mặt Thành . Nhưng muốn mày chứng kiến tận mắt ...

Cát Tường nghe giọng mình chát đấng:

– Thật sao ?

Mẫn Khanh gạt đầu:

– Chị tin bạn quá . Chính em cũng nhìn thấy, nhưng không thể làm ồn, chỉ cảnh cáo anh Hai bằng cú điện thoại lấp lửng . Em không ngờ chị Nhi tệ vậy . Hèn chi, cả ngày qua bà ấy tránh mặt, thì ra đã được anh Hai thu xếp .

Cát Tường nhếch môi:

– Chuyện chỉ vậy, hơi đâu mà tức . Chị không mang lại tình yêu cho anh, thì đương nhiên anh ấy phải tìm cho mình 1 mối tình . Vân Nhi cũng tốt . Thành với nó, không hơn chung chạ với loại gái đứng đường, gái điểm sao .

Trang Hân hét lên:

– Mày điên hay sao . Chẳng đứa đàn bà nào chịu cảnh chồng chung vợ chạ . Bây giờ mày và Thành chưa yêu được nhau, càng phải có cơ hội chăm sóc lo toan cho nhau, để tìm sự đồng cảm . Tao không thể chịu được cảnh xốn mắt ấy .

Cát Tường xua tay:

– Chuyện gì cũng không thể miễn cưỡng . Thôi, bỏ đi . Mày đã đến đây thì ở chơi với tao nha .

Mẫn Khanh chợt nhớ:

– Chị Hai! Ba chờ cơm này giờ, chị em mình xuống ăn cơm cho ba vui . Ba hay cả nghĩ lắm .

Trang Hân tự nhiên:

– Ta cũng chưa kịp ăn tối . Mẫn Khanh mời chị không ?

Mẫn Khanh tươi cười:

– Nhà em luôn hiếu khách .

– Có hiếu khách với Tuấn không hả ?

Mẫn Khanh đỏ mặt:

– Ờ, chị này ghê quá! Chuyện gì cũng biết .

Cát Tường gượng cười:

– Ở lớp, chị Trang Hân được thêm biệt danh "tia chớp sáng".

Chuyện cổ kim đông tây, chuyện Hà Nội, Huế, Sài Gòn, 1 ngày Hân có thể thông tin đủ chục loại .

– Coi chừng tao nghe Tường . Được . Ý đông ăn hiếp kẻ thế cô, tao chưa biết thua ai đâu .

Cát Tường rùn vai:

– Biết rồi, đừng nói nữa . Mau xuống nhà dùng cơm với gia đình tao đi .

Trang Hân vui vẻ:

– Được mời ăn, nhất là ăn ở nhà nhỏ "sành ăn" này, tao không từ chối đâu .

Cả ba cùng cười vui vẻ .

Hình như chuyện Lâm Thành chẳng xi-nê gì trong trái tim Cát Tường .

Tình Hồng Mong Manh

Chương 7

Triệu Sơn lơ đãng nhìn mọi người đang lả lướt trên sàn nhảy . Anh chậm rãi thả từng hơi thuốc lảng đãng bay, khuôn mặt đẹp trai của anh trầm ngâm, lặng lẽ .

Lệ Thủy lay tay anh, nũng nịu:

– Anh! Nhảy với em bản này nha .

Triệu Sơn từ tốn:

– Hôm nay anh hơi mệt . Em có thể mời một bạn khác, hoặc ngồi uống cà phê với anh .

Lệ Thủy cong môi:

– Anh này! Coi em là gì đây, mà nói em tìm bạn nhảy ở vũ trường .

Biết thế, hồi nãy em đi nghe ca nhạc, có lẽ tốt hơn .

Triệu Sơn chỉ cười nhẹ . Anh biết Lệ Thủy đẹp, rất đẹp nữa là khác .

Cô cũng không phải loại phụ nữ biết mình đẹp rồi buông thả . Lệ

Thủy và anh đã từng là "bồ" nhau cách nay tám năm .

Những tưởng với nghề người mẫu lăm lăm kẻ đón đưa, cô đã yên bề gia thất . Vậy mà cô vẫn chờ anh .

Triệu Sơn nao nao . Anh thấy mình đối xử không tốt với Lệ Thủy . Và hình như anh chỉ tìm đến cô, những khi tâm trạng hụt hẫng, Lệ Thủy luôn chịu thiệt thòi .

Thêm mộ bất ngờ đến tê tái cho anh . Cát Tường, người con gái chọt đến trong 1 khoảnh khắc ngắn, đủ sức làm trái tim anh bối rối, nhói đau lại là cháu ruột của Thủy .

Bây giờ Tường đã có nơi để về . Anh còn luyến tiếc gì mà không san sẻ trái tim anh cho Lệ Thủy ?

Lệ Thủy chột thì thầm, giọng cô như nghẹt hơi:

– Anh Sơn! Phải Lâm Thành kia không ? Có Thành, tức là có Cát Tường, họ là vợ chồng mới cưới mà .

Dù đau đớn con tim với sự đoán mò ấy, Triệu Sơn vẫn phóng ánh mắt về phía chiếc bàn cuối phòng .

Anh kêu lên thẳng thốt:

– Đúng hẳn rồi ? Nhưng sao không là vợ ? Cô gái là ai ?

Lệ Thủy chát chúa:

– Anh không biết nó đâu . Bạn thân Cát Tường đó . Vì thương bạn có hoàn cảnh, Tường đã giúp Vân Nhi việc làm . Nó đâu nghĩ một ngày bạn nó sẽ cướp đi hạnh phúc của nó .

Triệu Sơn bực bội:

– Vừa cưới vợ, chưa kịp trả xong đồ cưới đã đi chơi với nhân tình .

Anh đã biết Lâm Thành muôn đời không thay đổi, đàn bà như hơi thở của nó mất rồi .

Lệ Thủy nhăn mặt:

– Anh có lỗi ví von ghê quá . Em phải dằn mặt Thành .

Lệ Thủy đứng lên, vì bất ngờ nên Sơn không kịp giữ cô .

Xăm xăm đi tới trước mặt 2 người, khi cả 2 đang đắm đuối hôn nhau quên trời đất, Lệ Thủy khoa tay, chát giọng:

– Ngọt ngào quá nhỉ ?

Lâm Thành vội rời môi Vân Nhi . Vân Nhi cuống quýt giấu mặt vào hai bàn tay, người cô run lên .

Lâm Thành gượng gạo:

– Dì Út! Dì cũng đến đây à ?

– Nơi nào anh tới được thì tôi cũng tới được . Có vậy, mới biết anh đang cầm chừng cháu tôi chứ .

Lâm Thành hạ giọng:

– Dì Út! Chuyện này xin dì đừng nói lại Cát Tường . Tôi sẽ có quà cho dì xứng đáng .

Lệ Thủy hất mặt:

– Bao nhiêu để mua sự im lặng ?

Lâm Thành móc bóp, không cần đếm, anh ấn vào tay Thủy 1 xấp tiền đô-la loại năm mươi .

– Bây nhiêu đủ cho em mua 1 vi la ngoại ô đấy . Thế nhé .

Lệ Thủy nhếch môi, buông những tờ đô la rơi lả tả:

– Anh coi thường tôi quá đấy . Vài ngàn đô, tôi bán rẻ nhân tâm, danh dự chính cháu ruột tôi và gia đình tôi, để anh nhõn nhợ cặp bồ

à . Đừng nằm mơ . Lệ Thủy bây giờ không phải Lệ Thủy của mấy năm trước, nghèo đến mức không dám ăn tơ phở ngàn ngàn đâu . Triệu Sơn cũng trờ tới . Chưa kịp nói, anh bị Lệ Thủy níu tay:

– Anh cho Thủy mượn điện thoại .

– Chi vậy ?

– Gọi Cát Tường và ông Đại tới .

Lâm Thành điếng người . Anh hiểu Lệ Thủy không đe dọa .

– Tôi xin dì, đừng để cho ba tôi biết .

Triệu Sơn cũng lên tiếng:

– Thủy à! Chuyện đâu còn đó, cãi nhau ở nơi này không hay ho gì .

Anh nghĩ Thành biết cách chuộc lỗi của mình .

Lệ Thủy vẫn cay cú, cô nghiêng răng dí mạnh ngón tay lên trán Vân Nhi:

– Còn mày, đừng bán rẻ tư cách như thế . Mày muốn tử tế, hãy buông tha Thành, trả anh ta về với bốn phận gia đình, hiểu không ? Vân Nhi cắn môi chịu đựng . Cô không nghĩ Thành sợ bà Thủy đến vậy . Thì ra, anh chỉ hứa cho có hứa thôi, chứ vợ con anh, Cát Tường mới là tất cả .

Tủi hổ, Vân Nhi bật dậy, cô lao nhanh ra đường, chạy như ma đuổi .

Triệu Sơn kêu lên:

– Giữ cô ấy lại!

– Đồ con gái thúì tha ấy, tiếc làm gì .

Lệ Thủy đay nghiến .

Triệu Sơn không nghe được lời cô nói . Nếu không, chả biết anh sẽ nghĩ sao nữa .

o O o

Lâm Thành về đến nhà, người nồng nặc mùi rượu . Anh đi không muốn vững .

Người mở cửa cho anh vào nhà không ai ngoài ông Đại .

Thấy cha, Lâm Thành khựng người:

– Ba chưa ngủ ư ? Khuya lắm rồi . Ba không nên thức thế này, sẽ bất an cho căn bệnh của ba .

Ông Đại gằn giọng:

– Còn con biết lo cho ta ư ? Nếu biết nghĩ con còn 1 người cha già trên cõi đời này, đã suốt đời chịu cảnh đơn độc nuôi con lớn khôn, liệu con có làm ta đau đớn không ?

Thành giả lả:

– Ba ơi! Con uống hơi nhiều . Tại lâu quá con không uống rượu nên chềch choáng, chứ rượu nào đốn được con trai ba . Lâu ngày bạn bè gặp nhau, phải uống tới bến mới được về .

Thành trợn tru miệng .

Ông Đại lạnh băng:

– Vậy Cát Tường đâu ?

Lâm Thành nghe cha hỏi, anh như tỉnh hẳn rượu .

Chết nổi! Chính miệng anh dặn mẹ vợ, sáu giờ tới đón Cát Tường .

Bây giờ phải làm sao đây trời ?

Anh lúng túng:

– Cát Tường muốn ở lại với mẹ cô ấy, nên con đã đồng ý .

Lạy chúa tôi! Chẳng biết ma quỷ xui khiến anh nanh nhọc thế nào, tự nhiên lại dối trá cha mình .

Ông Đại gằn giọng:

– Con đã đánh mất mình từ khi nào vậy hả ? Cứ thế này, ta làm sao dám giao công ty cho con ?

Lâm Thành lúng túng:

– Ba! Cho con xin lỗi .

– Về chuyện gì ?

Lâm Thành gượng gạo:

– Về chuyện con quên không tới rước Cát Tường .

– Con nghĩ sao, nếu gặp gia đình ông Bảo Lộc đặt dấu hỏi . Vợ chồng mới cưới, nên thông cảm cho con, vì 2 đứa lấy nhau chưa có những cảm thông đồng điệu . Nhưng người có học, có địa vị không ai xử sự như con cả . Cát Tường đâu phải không lấy được ai khác ngoài con ? Nó xinh xắn giỏi giang như thế, con còn muốn chi nữa .

Lâm Thành cúi đầu:

– Con hứa, không để xảy ra lần thứ 2 như thế nữa . Bây giờ con sang bên đón cổ .

Ông Đại gắt lên:

– Với bộ đồ nhàu nát, đầu tóc rối bù, miệng nồng hơi rượu như vừa chui 1 quán bia ôm nào ra . Con muốn họ khinh thường hay sao ?

Dứt lời, ông Đại bực bội giậm gót giày xuống đất thật mạnh .

Lâm Thành đành đi lên lầu .

Một ngày anh gặp toàn vận đen thì phải .

– Anh Hai! Vô em hỏi cái này ?

Mẫn Khanh léo nhéo .

Thành quạu đeo:

– Bây giờ anh không rảnh, còn mắc đi đón người ta .

Mẫn Khanh kéo tay anh:

– Đón ai ? Vân Nhi hay chị Tường ?

Giọng con bé kéo dài, nghe thật khó chịu .

– Đồ con quỷ nhiều chuyện! Tránh ra .

Thành bực bội xô em .

Mẫn Khanh hét nhỏ:

– Ủ . Em nhiều chuyện đó, còn hơn anh ăn vụng không biết chùi miệng . Chị Hai về nhà từ tám đời, lo cơm nước cho ba chu đáo, đâu có tệ như anh vậy .

Thành nhướng mắt:

– Cát Tường về rồi à ? Thiệt không ?

– Anh mắc bận với người khác, chị ấy phải tự về, hơi đâu chờ anh .

Mẫn Khanh ngoa ngoắt .

Thành chột dạ, đưa mắt nhìn lên lầu trên, kéo phất Mẫn Khanh vô phòng của cô bé .

Mẫn Khanh cúi kính:

– Anh làm gì vậy ? Khi không kéo em xềnh xệch, đau đổ tay người ta

.

Lâm Thành nhăn nhó:

– Anh lỡ thôi . Muốn bồi thường bao nhiêu, anh cũng chịu .

– Anh dóc tổ . Định hối lộ em để moi chuyện chứ gì . Mua bao nhiêu bản tin này ?

Mẫn Khanh chìa tay, mặt con bé hất cao vẻ tự đắc .

Lâm Thành rút đại mấy tờ đô la khi nãy bị Lệ Thủy vứt đi .

– Đó, đủ chưa ?

Mắt Mẫn Khanh lấp lánh:

– Anh Hai cũng đáng mặt đấy . Bây nhiêu em dư sức mua mấy trăm bộ đồ trẻ em thích ghê .

Lâm Thành nóng ruột:

– Nói đại đi . Ở đó tính toán như con điên, tự nhiên nói mua đồ trẻ em làm khỉ gì .

Cẩn thận nhé năm tờ đô loại một trăm vào túi quần, Mẫn Khanh cười tươi:

– Em mua đồ cho các em ở lớp học tình thương, trường trẻ em khuyết tật . Thôi, em không nói anh nghe chuyện đâu . Em hỏi anh nha: Cả buổi chiều nay anh đi đâu ?

Lâm Thành rít thuốc, khói thuốc phủ kín nét mặt anh:

– Anh đến công ty, sau đó gặp mấy thằng bạn cũ, thế là quên tuốt luốt, rủ nhau đi nhậu .

Mẫn Khanh cong môi:

– Anh nói láo hay ghê .

– Anh Hai chưa nói láo em chuyện gì à nha .

– Nhưng hôm nay thì nói láo kinh dị luôn . Anh chẳng gặp bạn bè nào cả, ngoài việc hú hí với bà Nhi .

- Nhỏ nói bậy .

- Em không thèm nói nữa . Bởi anh có giấu thì ai cũng biết chuyện anh thuê phòng ở với bà Nhi cả buổi chiều nay .

Lâm Thành toát mồ hôi:

- Cát Tường biết không ? Sao em nhiều chuyện vậy .

Mẫn Khanh đáp chất:

- Đừng đổ lỗi tại em . Tại anh không biết giữ gìn . Bà Hân đến tận đây, định kéo chị Tường ra ngoài, bắt tận mặt anh kia, may em can kịp . Em không ngờ anh tệ vậy . Vân Nhi và chị Tường là bạn của nhau . Bạn tốt không bao giờ phản bạn, cướp hạnh phúc của bạn, người đã bao lần giúp chị ta qua cơn khốn khó . Chị Tường thua bà Nhi điểm nào ? Không ưng chị ấy, sao anh khẳng khẳng 1 mực bắt ba hỏi chị ấy cho được . Cưới rồi, anh bẻ nhụy hoa thơm rồi cà đạp lên người ta . Em ghét anh . Anh không đáng là anh trai em nữa .

Mẫn Khanh bật khóc, rồi dùng hết sức đẩy anh trai ra .

Lâm Thành không ngờ, sự thể ra nông nổi . Ba anh đã biết chưa ?

Nếu biết anh quan hệ lại với Nhi, ông sẽ không chịu giao quyền giám đốc cho anh đâu .

"Một đời ba dồn hết tình thương cho các con . Tâm huyết ba là vốn liếng ở công ty, như dòng máu đỏ của mẹ cha trao cho con giữ . Con không được để máu loang lem đất . Vân Nhi không thể là người vợ thủy chung . Ánh mắt cô ấy đầy ham muốn . Ta không chấp nhận giao tài sản cho con, nếu con cứ cưới Vân Nhi".

Ba anh đã nói như thế . Và anh đã hứa với ba, không quan hệ với Vân Nhi nữa . Ông đã cho cô ta thêm ít tiền . Số tiền ba anh dù khôn ngoan lọc lõi cũng phải tranh giành, biết cách nắm bắt vài tuần mới có được . Còn Vân Nhi, số tiền ấy, lương cán bộ nhà nước phải 15 năm mới tích nổi .

Vậy đấy, anh làm ba thất vọng . Còn để Cát Tường thêm có lánh xa anh . Đúng là anh quá ngốc .

o O o

Cát Tường dù rất tức Lâm Thành, nhưng cô vẫn cố gắng không để cho anh đoán được cảm xúc thật của mình .

Khi Lâm Thành đẩy cửa phòng bước vào, cô đang ngồi ở bàn, cầm cúi đọc tài liệu gì đó, rồi ghi lên máy vi tính . Cô chỉ hơi ngược mắt nhìn anh rồi cúi xuống ngay với công việc của mình, kèm câu hỏi:

- Anh đã về rồi à ?

Lâm Thành cười gượng:

- Tôi xin lỗi, đã không đến đón em .

- Không sao đâu . Tôi không có thói quen chờ đợi . Nên ngủ dậy là

tôi về đây luôn, sợ ba mong .

Giọng cô bình thản, nhưng anh nghe đầy vẻ cao ngạo kiêu hãnh .
Cát Tường khác hẳn những cô gái anh quen . Thích đón đưa, chiều chuộng .

Anh trở vào phòng tắm, xả nước vô bồn rồi ngâm mình trong đó, nghĩ lan man .

– Anh coi mình chừng bị cảm đó . Uống rượu vào, không ai đi tắm cả .

Tiếng Cát Tường vọng vào . Thì ra cô cũng không đến nỗi vô tâm thờ ơ với anh . Lâm Thành rời bồn tắm, lau người bằng khăn lông to .
Đứng ngắm mình trong gương, anh tự hài lòng với dáng dấp của mình . Ai nói đàn ông không thích mình đẹp ? Dáng phong trần của anh khiến không ít các cô gái lao đao .

Đã thế, khi anh cười, nụ cười làm gương mặt anh mất đi vẻ lạnh lùng, nhìn thật quyến rũ, đa tình .

Chắc chắn, duy nhất vợ anh, cô vợ hiền vừa cưới chưa đầy 48 giờ đồng hồ là dừng dừng coi anh chẳng đáng 1 gram nào trong mắt cô ta . Anh chưa biết đầu hàng 1 việc gì, thì việc chinh phục con tim bướng bỉnh của Cát Tường, nhất định anh phải làm được . Chờ đấy nghe em . Với tay lên móc áo, anh ngần ngợ . Đúng là đoảng, đi tắm không lấy đồ . Đã vậy, có duy nhất chiếc khăn choàng, anh đã lau người ướt sũng .

Bây giờ gọi vợ, nhờ lấy giùm đồ ư ? Tạ ơn đức mẹ lòng lành, thiêng liêng . Anh còn phân vân chưa thể mở lời, thì từ phía ngoài cửa, cánh cửa phòng tắm được đẩy nhẹ, chừa đủ khoảng cách cho bộ đồ vô lọt .

– Anh cầm lấy đồ, thay cho khỏi lạnh .

Thêm 1 cái đoảng chết người, nhưng lại cứu nguy anh lúc này, đó là tắm không đóng cửa phòng . Không đáng mắng hay sao ?

Cát Tường cũng biết điều đấy chứ .

Lâm Thành đón bộ đồ:

– Cám ơn em .

– Không cần đâu . Phận sự của tôi mà .

Giọng nói của cô trong vắt, chẳng chút bức dọc, phiền hà gì .

Thành trở ra, Cát Tường đã tắt máy vi tính . Cô nhìn anh, khẽ hỏi:

– Anh cần ăn gì, để tôi dọn ?

Lâm Thành lắc đầu:

– Tôi không đói . Em đem máy từ nhà sang à ? Sao không nói tôi mua máy khác, để máy này ở nhà cho Bảo Tuấn .

Cát Tường đứng lên, thản nhiên:

– Nhà tôi, ai cũng có máy vi tính riêng từ khi học xong phổ thông .
Máy này là ba mua cho tôi hồi chiều đấy . Anh muốn thử máy không ?

Lâm Thành trầm giọng:

– Tôi quả vô tình, không bằng cả ba tôi về máy móc điện tử . Ba thuộc sư phụ, tôi còn phải học ở ba nhiều nữa, nên không cần thử, tôi cũng biết máy rất tốt, phải không ?

Cát Tường che miệng ngáp, cô lại nhìn anh:

– Ngày mai, tôi muốn trở lại trường tiếp tục học . Tôi sắp thi rồi .

Lâm Thành gật đầu:

– Tùy em . Nếu thấy cần thiết, tôi không cản . Còn không, em nên ở nhà ít ngày cho khỏe, tôi thấy em vẫn còn bơ phờ lắm .

Cát Tường cắn môi:

– Tôi cũng không nghĩ đám cưới xong lại mệt mỏi như vậy . Nhưng được ngủ cả ngày nay, tôi thấy khỏe rồi . Tôi vốn là người thích ngủ, thích ăn mà .

Dứt lời, cô nhón chân đi về phía giường ngủ . Lâm Thành như bị hút vào đôi chân của cô . Thì ra cô cũng có cặp đùi và nước da tuyệt vời đấy .

Tự nhiên bản năng đàn ông trỗi dậy trong anh .

Nuốt vào lòng giọt nước đắng ghét, anh thấy cổ mình khô khốc .

Người anh cứ nóng hừng hực, bức bối .

Cát Tường hết cả hồn, khi thấy anh đứng cuối giường, nhìn cô đắm đắm . Tia nhìn có lửa, muốn đốt cháy cô thành tro bụi .

Ôm chiếc gối vào lòng, cô cố gắng bình thần:

– Anh sao vậy ? Buồn ngủ thì lên giường ngủ đi . Tôi đã ngăn bằng gối ôm rồi . Tôi không thích kiểu nhìn của anh đâu, bởi tôi biết mặt mũi tôi không đến nỗi ông kẹ .

Nghe cô nói, Thành đưa mắt nhìn lên giường . Lạy chúa! Gối ở đâu mà lắm thế, cứ như 1 quầy hàng bán các loại gối . Nhưng cô vợ kiều hãnh này dùng gối làm vật cản ngăn 2 người, vẫn không quên chọn toàn 1 loại vải gối màu hồng phấn .

Cô không biết, hay cố tình muốn thế, bởi màu hồng được trang trí trong căn phòng hạnh phúc, dưới bất kỳ góc độ nào cũng tạo nên gam màu quyến rũ, tình tứ .

Thấy Thành không ừ hử, vẫn nhìn mình bằng ánh mắt "chết tiệt" làm tê cứng trái tim cô, Cát Tường cong môi lờm lờm:

– Người gì mà bất lịch sự .

Lâm Thành bật cười:

– Ai biểu em là vợ tôi chi ? Tôi ngắm vợ mình, chứ có ngắm ai đâu

mà bị mắng nhĩ . Em vô lý thì có .

Cát Tường bật thốt:

– Tôi lúc nào cũng vô lý thế đấy, không dễ dàng như Vân Nhi đâu .

Có tật giật mình, đang cười, Thành chợt sầm mặt nhếch môi .

– Em nói thế là sao ? Cái gì dễ dàng ?

– Điều ấy, anh tự biết lấy . Tôi không có thói quen suy nghĩ giùm ai .

– Nghĩa là em đã biết chuyện tôi và Vân Nhi ?

– Nếu đúng tôi biết, anh sẽ đối xử thế nào ?

Lâm Thành cao giọng:

– Câu ấy tôi muốn hỏi em . Bởi đàn bà thường hay ghen, không chịu chia tình cảm cho ai khác, ngoài mình .

Tự nhiên Cát Tường nghe tức . Cô hất tóc lên, nhếch môi:

– Với ai kia, chứ tôi thì không thêm ghen với Vân Nhi . Loại bạn phản lừa, thêm người chồng lăng nhăng quẩn rít lấy nhau, tôi không quan tâm .

– Nếu bây giờ, tôi nói với em đêm nay tôi muốn thực hiện chức năng làm chồng, tôi muốn yêu em, em nghĩ sao ?

Bỗng nhiên Thành chuyển đề tài không . Ánh mắt anh như cười, vòng tay khoanh trước ngực, anh nhếch môi nhìn cô đầy ham muốn .

Cát Tường phản nộ:

– Tôi không nghĩ anh tráo trở như thế . Anh đã nói cho tôi thời gian, và thời gian ấy anh tự tìm cách giải thoát cho mình . Anh đâu thiếu gì đàn bà, sao phải nhất thiết chiếm đoạt tôi lúc này ?

– Em dùng từ hơi nặng đấy . Cả một đám cưới rở ràng, anh bỏ tiền của ra là để có em . Đàn ông yêu nhiều cũng vẫn là đàn ông, nhưng với vợ ở nhà, anh yêu kiểu khác .

Cát Tường cãi bướng:

– Lăng nhăng với đủ loại người, rồi về sống với vợ, anh không sợ sida, chứ tôi thì sợ nó nhất .

– Vân Nhi không phải là gái làm tiền . - Chẳng hiểu sao Thành lại nói như thế .

– Tôi biết và ngay bây giờ sẵn sàng bao che cho anh đến với nó .

– Sẽ không có nữa đâu em . Ba tôi đã tuyên bố, nếu tôi còn đến với cô ấy thì gia tài này ông sẽ để em đứng tên, sau khi đã chia cho Mẫn Khanh . Tôi đâu ngu đến mức làm mất hết quyền lợi của mình .

Anh mỉm cười thật tình . Và một thoáng ngẩn ngơ xen nhẹ vào tim cô . Anh có nụ cười thật chết người!

Những chiếc gối trong một thoáng yêu lòng của Tường đã bị anh ôm gọn sang một bên .

Cát Tường run lên:

- Anh Thành! Hãy cho tôi thời gian, tôi sợ lắm .
- Em ngây thơ hơn cả sự tưởng tượng của tôi . Một lần được yêu, sẽ làm em thay đổi, và em nhất định sẽ tìm được tình yêu mãi trong tôi .

Lâm Thành ngọt ngào:

- Em đẹp lắm, vợ của anh ạ .
- Cô chẳng còn tâm trí đâu mà kháng cự . Khi lời vừa dứt, bờ môi anh đã hôn khắp khuôn mặt cô .
Cuống quýt, thay bằng phải đẩy anh ra để trốn chạy, cô lại vòng tay ôm lấy cổ anh thật chặt .

Mắt anh lấp lánh:

- Em thấy sao ?
- Cát Tường quê muốn chết . Cô không ngờ có lúc mình cũng yếu đuối đến vậy .

Đưa tay che lấy mặt cô hét lên:

- Anh là đồ ... đồ chết tiệt!
- Sao lại mắng anh ? Anh muốn được nghe suốt đêm nay em mắng đó . Bởi anh đã không cưới làm em, cô vợ bướng bỉnh nhưng vẫn trắng trong . Cảm ơn em đã cho anh hương vị đóa hoa quý nhất .
- Lẻo mép! Vân Nhi, nó cũng lần đầu với anh .

Lâm Thành chột quạu:

- Cô ta không là em, đừng so sánh như thế . Và anh cũng không giấu gì em, Vân Nhi đã cho đi sự trinh trắng, trước khi đến với anh .

Cát Tường run rẩy:

- Anh ... Phải rồi, anh đã chán chê rồi quay ra nói xấu nó . Anh là kẻ tham lam, không tình người .

Lâm Thành thờ dãi:

- Anh chỉ nói sự thật . Không tin anh, hôm nào em hỏi cô ấy .

Cát Tường chua chát:

- Lẽ nào nó lại đánh mất tất cả ?

Lâm Thành buông tay xuống đất tìm gói thuốc . Đốt điếu thuốc, môi anh cứ run run .

- Cuộc sống mỗi người mỗi hoàn cảnh . Em chơi thân với cô ấy, đã khi nào thật sự nhìn cảnh cô ấy ăn cháo độn khoai lang trừ cơm chưa ?

Cát Tường thẫn thờ đến bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời thật cao . Nếu thật sự trong cõi vĩnh hằng, trên trời cao có thượng đế ngự trị thì xin người ngó xuống nhân gian, ban phước lành cho đều khắp mọi người, để họ được sống đời bình yên nhất .

Ngày mai, có lẽ cô phải đi tìm Vân Nhi, phải nói chuyện với ba của

Thành, rằng sự thật Vân Nhi yêu Thành, hãy tác hợp cho hai người .
Vân Nhi cần Thành hơn cô .

o O o

Nhưng Cát Tường chẳng còn cơ hội để thực hiện tâm nguyện của mình . Gần sáng, máy di động của Thành kêu inh ỏi . Cô phải lay mãi, anh mới tỉnh, và cầm máy lên nghe, cô thấy mặt Thành nhợt nhạt đau đớn .

– Vân Nhi bị xe đụng, đang hấp hối ở bệnh viện Sài Gòn .

Vừa mặc vội quần áo, Thành vừa nói, giọng anh trĩu nặng đau xót .

Cát Tường cuống quýt:

– Cho em đi với . Em muốn được chăm sóc nó, muốn nói với nó một điều .

Thành đặng giọng:

– Có phải em muốn trả anh về với Nhi ? Không còn thời gian nữa, Tường ạ .

Cát Tường vô cùng kinh ngạc, khi nghe Thành nói đúng ý nghĩ của cô, nhưng cô không mở lời được .

Thành lái xe lao vút, nét mặt anh lạnh căm, lạnh lùng . Cũng may giờ này thành phố còn chìm trong giấc ngủ, nên đường phố thoáng rộng .

Bỏ xe ngay ngoài cổng bệnh viện, không kịp dặn anh bảo vệ trông giúp xe, Thành chạy nhanh về phía phòng cấp cứu .

Cát Tường theo anh muốn quỳnh chân . Cô ngỡ ngác tìm bác sĩ để hỏi thăm, bởi cửa phòng cấp cứu đóng chặt . Bên ngoài, không ít thân nhân người bệnh thấp thỏm chờ, có bà mẹ còn khóc thút thít .

– Cát Tường! Em thăm Nhi à ?

Một bác sĩ, khẩu trang đeo kín mặt từ trong phòng bước ra, đến trước cô, hỏi bằng giọng thật nhẹ .

Cát Tường nhìn lên:

– Giáo sư Thương, phải không ạ ?

Bác sĩ tháo khẩu trang . Cát Tường hỏi hả .

– Thừa giáo sư, Vân Nhi thế nào ? Em vào với nó được không ?

Giáo sư bác sĩ Thương thở dài:

– Cô ấy hôn mê suốt từ lúc được đưa vào, vừa tỉnh lại mới đây thôi .

Cô ấy muốn gặp em và người đàn ông tên Thành . Y học đành bó tay em ạ . Bị chấn thương sọ não nặng, không hiểu sao cô ấy tỉnh được ? Tôi đang rất đau đầu về chuyện kỳ lạ này . Em vào đi .

Cát Tường kéo tay Thành . Cả hai đi theo giáo sư bác sĩ đến bên giường bệnh của Vân Nhi .

Nhìn thoáng màn hình máy vi tính, cô biết hơi thở của Nhi yếu lắm rồi

·
Ào đến bên bạn, cô kêu đau đớn:

– Vân Nhi đừng bỏ tao nha . Tao đưa anh Thành đến cho mày nè .
Môi Vân Nhi nở nụ cười nhợt nhạt . Cô ra hiệu cho cả Thành và Cát Tường cúi xuống gần cô .

Lâm Thành đau đớn:

– Vân Nhi! Em phải sống . Phải sống nghe không .

Vân Nhi ra hiệu cho Thành đưa tay cho cô . Bàn tay của cô bây giờ không còn mềm mại mát lạnh nữa . Cô cười:

– Em muốn xin anh một ân huệ .

Thành mỉm cười cô gật đầu:

– Em chết rồi . Anh hỏa táng em nha . Rồi đem tro tàn xương cốt em gói lên chùa . Ngôi chùa Từ Đàm mà anh và em đã từng lên đó xin lộc .

Thành nức khan:

– Không . Anh sẽ không cho em bỏ cuộc đời này .

Vân Nhi cầm tay Thành đưa lên môi hôn . Sau đó, cô ra hiệu Cát Tường đưa tay cho cô . Nhẹ nhàng, run rẩy, cô đặt tay Thành vào tay Cát Tường .

Hình như cô đã cố gắng quá nhiều . Phải kè tai thật sát, Tường mới nghe được lời Vân Nhi thêu thảo, đứt đoạn:

– Tha lỗi cho tao . Hạnh phúc này thuộc về ... mày . Tao ... chỉ là ... kẻ ... hưởng chút tình ... thừa . Thành yêu mày ... mong đừng cố chấp ... Cho ta xin lỗi tất cả bạn ... bè . Nếu được ... thỉnh thoảng giúp ... dì tao ... với . Mày ... hứa ... đi .

Nước mắt Cát Tường rơi ướt đầm gương mặt Vân Nhi, cô nức nghẹn:

– Tao hứa, sẽ thay mày giúp dì Nhan trong tầm tay tao suốt đời .

Vân Nhi cười rạng rỡ . Bàn tay cô bỗng lạnh ngắt, rồi rời buông thõng

·
Cát Tường òa lên:

– Đừng mà, Nhi ơi . Giáo sư! Tại sao lại phũ phàng thế này ? Chúng ta không cứu được đồng nghiệp mình sao ?

Giáo sư Thương ngậm ngùi:

– Đáng tiếc cho ngành y chúng ta . Vân Nhi vừa gửi cho tôi bản luận án về đề tài máu . Chúng tôi không ngờ cô ấy có những ý kiến rất khoa học, đạt đến độ chuẩn tối đa . Bản luận án đã gửi đi Hà Nội .

Vậy mà ... - Ông nghẹn ngào, cúi đầu .

Thành gục trên người cô, khóc lặng lẽ . Lần đầu tiên trong đời, anh biết rơi nước mắt .

Cát Tường cũng chẳng cảm lòng được . Vân Nhi! Tại sao chứ ?
Một người đàn ông tóc điểm bạc đi vào . Ông sững người, nhìn cảnh tượng trước mắt .

– Bác sĩ! Tôi đã nói bằng mọi giá bác sĩ phải cứu được cô ấy, sao lại thế này ?

Ông chụp vai giáo sư Thương, lắc như điên .

Giáo sư cố điềm tĩnh:

– Xin lỗi ông, vì sự bất lực của chúng tôi . Cô ấy bị chấn thương não quá nặng, Y học chưa có thuốc cứu những trường hợp này .

Người đàn ông đau đớn:

– Con trai tôi, vô tình nó đã giết chết một mạng người . Ông trời sao nghiệt ngã quá, hai mươi năm, tôi lưu lạc xứ người, giờ tìm về quê hương để tìm đứa con thất lạc . Vừa biết tin con, đã phải xé khăn tang đưa con về cát bụi, mà người gây lên cái chết cho nó, lại chính là đứa em ruột của nó .

Cát Tường hét khóc nổi, cô trợn mắt nhìn người đàn ông ăn mặc sang trọng đang khóc lặng, ngơ ngàng:

– Bác nói gì ? Bác là ba của Vân Nhi à ?

Ông khách gạt đầu:

– Vân Nhi sanh được hai tháng thì miền Nam giải phóng . Lúc ấy, tôi là phi công trong phi đoàn bay . Tôi đã thu xếp đưa mẹ con Vân Nhi cùng đứa em gái của mẹ nó đi nước ngoài .

Giờ phút cuối, vì người ra vào sân bay quá đông, chen lấn nhau để chạy . Vợ tôi lên máy bay trước, nhìn xuống thì không thấy dì Nhan và bé Nhi đâu nữa . Dì ấy bế em bé mà . Mẹ Vân Nhi khóc ngất, đòi nhảy xuống đi tìm . Tôi cũng bất lực trước làn sóng người phía dưới, đành cho máy bay cất cánh . Từ đó, chúng tôi thất lạc tin tức người thân .

Năm ngoái, vô tình vợ tôi đến thăm mộ bà bạn vừa từ Việt Nam sang . Bà này đã kể cho chúng tôi tin tức về gia đình; về người thân của chúng tôi . Vậy mà cũng mất cả nửa năm, tôi mới tìm được địa chỉ .

Cát Tường lại khóc:

– Nhi ơi! Mở mắt ra đi Nhi . Suốt tuổi thơ mày vất vả, khát khao có được tin cha mẹ . Bây giờ ba mày về đây nè Nhi . Mày đừng ngủ nữa .

Mặc cho người sống khóc vật vã đớn đau, Vân Nhi vẫn dửng dưng thanh thản chìm sâu trong giấc ngủ ngàn thu .

o O o

Sau đám tang Vân Nhi cả chục ngày, Lâm Thành sống im lìm khép kín .

Hình như anh đau đớn, dằn vặt cho sự chọn lựa của mình .
Chiều cuối tuần, anh không theo bạn bè đi nhậu, cũng không đón Cát Tường như mọi ngày .

Lang thang trên khắp các con đường thành phố, cuối cùng anh tấp xe vào một quán cà phê bình dân nằm gần bờ sông Sài Gòn .

Chậm rãi uống từng ngụm cà phê, anh nghe lòng trống trải mênh mang . Nhớ đến ngút ngàn bờ môi dịu dàng của người con gái đã bỏ anh mà đi thật xa .

– Anh Thành!

Tiếng ai đó gọi thoảng trong gió sông, nghe vừa quen vừa lạ . Tiếng gọi khiến anh rùng mình, nhớ đến người con gái khác .

Ngước nhìn lên, anh như không tìm ở mắt mình:

– Thùy Liên!

Người phụ nữ ăn mặc thật sang trọng mô-đen . Cách ăn mặc của cô, khiến anh dễ dàng đoán được ra cô từ đâu về .

Thùy Liên tươi rói:

– Em về thành phố mấy hôm rồi, muốn tìm anh, nhưng lại sợ .

Thành nhếch môi:

– Em về một mình à ?

Thùy Liên cúi đầu:

– Ông ấy chết rồi . Em không còn ai thân thích bên ấy . Em quyết định trở về . Tiếc rằng em đã chậm, phải không anh ?

Thành lạnh lùng:

– Em vẫn đẹp, vẫn quyến rũ như xưa, sợ gì không tìm được người để em yêu thương .

Thùy Liên ào vào lòng Thành . Bị bất ngờ, anh đánh rơi chiếc thuốc, quỳnh quáng . Cô ngậm ngùi:

– Thành ơi! Em muốn được anh tha lỗi .

– Để làm gì nữa, khi anh đã có bốn phận gia đình .

Thùy Liên nhìn anh, mắt cô long lanh:

– Tại sao anh phải thế ? Em được biết, 2 người lấy nhau không có tình yêu .

– Tình yêu của anh đã chết . Trái tim anh nguội lạnh rồi . Nhưng anh không thể vì 1 người đàn bà mà quên đi gia đình .

– Đừng cần đáng em nữa . Yêu anh ngút ngàn thì em càng hụt hẫng, sợ hãi, khi thấy anh như thế . Em biết mình có lỗi, chỉ xin anh hiểu em . Bao ngày qua, em sống vật vờ bên cạnh chồng, mà lúc nào cũng nghĩ đó là anh .

Thùy Liên mạnh dạn vòng tay qua cổ anh, rồi đặt lên môi anh một nụ hôn thật điêu luyện . Bờ môi cô đã từng làm anh say mê ngây ngất .

Thành như quên đi tất cả . Anh cũng cuồng nhiệt hôn cô . Bởi rất cuộc, anh vẫn chỉ là gã đàn ông còn quá nhiều đam mê . Thành không hề ngờ, cách đó vài mét, Cát Tường đang chơi với hạt hăng . Chiều tan học sớm hơn thường ngày, cô bỗng muốn được cùng anh đi dạo, để mong thiên nhiên giúp cô trút bỏ được ám ảnh nặng nề đang dần vấy anh .

Cô đến công ty, vừa lúc xe anh chạy khỏi cổng công ty . Thay vì gọi anh, cô lại lặng lẽ theo sau anh . Cô muốn biết nơi anh đến .

Cát Tường muốn tới ngồi chung bàn với anh . Nhưng nét mặt anh trầm lặng quá, khiến cô ngại ngùng .

Thùy Liên đến bất ngờ như 1 giấc mơ . Thoạt nhìn, Tường đã nhận ra cô ta . Một chút tò mò giữ chân cô . Muốn xem anh đối xử ra sao với người đàn bà đã từng bỏ rơi anh, làm anh đớn đau trong tận nguyên cảm giận .

Cuối cùng, cảnh họ ôm siết vào nhau, đắm đuối, vội vàng trao nhau những nụ hôn khiến cô rã rời, chán nản .

Cát Tường chạy xe một cách vô ý thức trên đường .

Cô chua chát, khi biết rằng trái tim cô đau đớn nát tim .

Thì ra, những ngày sống bên nhau trong căn phòng ẩm cúng của mình, cô đã yêu anh từ chính những cái cọ đời thường . Nhưng bản tính kiêu hãnh bướng bỉnh không cho cô thừa nhận tình cảm của mình . Bây giờ, còn gì nữa ? Thùy Liên trở về, người tình cũ không rủ cũng tới . Cô đã không cho anh được mật ngọt môi hồng, chưa cho anh được nồng nàn vợ chồng .

Đàn ông mà! Khi đã quá sự chịu đựng, họ cảm thấy mệt mỏi, sự quay lại của 1 tình yêu dấu biết chẳng thật thà gì, vẫn còn hơn sống bên lẽ trái tim người vợ .

Cát Tường cắn môi . Cô quyết định cho mình 1 hướng đi .

Suốt đêm đó, Lâm Thành không về nhà . Cô phải lựa nói dối cho ông Đại yên tâm .

Hình như ông đang có linh cảm điều gì đó sắp xảy ra cho gia đình ông .

Mãi trưa hôm sau, Lâm Thành mới về nhà . Nhìn anh, người ta có cảm giác anh vừa trúng số độc đắc .

Miệng huyết sáo bài tình ca quen thuộc, anh vào phòng khách chào cha, rồi trở lên phòng .

Căn phòng vẫn ngăn nắp, nồng nàn mùi hương hoa . Lọ hoa hồng vẫn tươi rói khoe sắc trên mặt bàn .

Nhưng sao anh thấy thiếu thiếu cái gì đó . Lâm Thành vừa đặt lưng xuống giường, anh đã bật dậy, ngơ ngác nhìn .

Thì ra cảm giác của anh đúng . Tấm hình cưới của anh và Cát Tường đã bị gỡ đi . Hoang mang, anh chạy đến chiếc bàn, nơi Tường vẫn ngồi học .

Tấm hình nhỏ cũng đã được tháo đi . Ai đã tháo, nếu không là vợ anh ? Ngay trên mặt bàn, anh nhặt lên một phong thư, nét chữ rất đẹp, chỉ Cát Tường mới viết được nét chữ sắc sảo này .

Lâm Thành cuống quýt mở ra coi .

Những dòng chữ như nhảy múa trước mặt anh .

Đêm không ngủ ...

Anh yêu!

Cho tận giờ phút này em mới biết trái tim ngốc nghếch của em đã yêu anh . Cho phép em được gọi anh như thế, một lần thôi nghe anh . Từ nay, em chẳng bao giờ được làm dòng máu chảy trong tim anh nữa . Sẽ mãi mãi chúng ta là hai nửa mảnh đời riêng biệt đi song hành bên nhau .

Em trả lại anh tự do từ đây . Bởi em hiểu rằng, em không là gì của anh cả . Trước em là Vân Nhi . Và bây giờ là người đàn bà ấy!

Em không hờn ghen với người bạn đã giã từ cuộc đời, trở về với cát bụi đâu . Hãy hiểu cho em . Bướng bỉnh, ngoa ngoắt chỉ là chiếc vỏ bọc mong manh em cố tạo ra với anh thôi . Nhiều đêm nằm bên anh, em khao khát được vòng tay anh siết chặt như đêm nào . Những chiếc gối ôm không còn là vật cản nữa . Nhưng anh như người xa lạ, cố gắng đóng chung em một vai diễn mà thôi .

Thành ơi! Chúc cho anh tìm được hạnh phúc bên chị ấy . Em đã nhìn thấy hai người hôn nhau, để rồi quyết định ra đi là đúng nhất . Đừng tìm em! Sẽ không bao giờ em trở về thành phố buồn với riêng em nữa . Em đi nghe anh .

Cho em lần cuối, được hôn anh trên trang giấy này nghe .

Người vợ vô tâm của anh .

Trần Mai Cát Tường .

Lâm Thành buông lá thư . Anh chạy đến tủ quần áo . Tất cả vẫn đủ đầy .

Nghĩa là Cát Tường đi người không ? Cô ấy có sang bên nhà mẹ ?

Ôm đầu, anh vội cầm máy .

Nhưng Lệ Thủy trả lời đã hai ngày nay Cát Tường không ghé nhà .

Mẹ cô đang nhắc .

Chúa ơi! Sao em ngốc thế Tường ?

Tại sao em không chờ anh ? Không chịu nghe anh một lời giải thích ?

Tất cả những người đàn bà ấy, có đáng gì để em phải ra đi .

Em có biết những lúc này, anh cầm em lắm không ?
Ba anh đã đem em về cho anh . Tặng anh vạn sự may mắn từ em .
Hạnh phúc đâu chỉ ở chót lười đầu môi . Đâu phải là những nụ hôn
đắm đuối lãng quên . Hạnh phúc của anh, là do em quyết định .
Em bỏ đi, khác nào trái tim anh ngưng đập, Tường ơi .
Giữa trưa nắng gắt gao đổ lửa . Thành lái xe đến nhà Trang Hân .
Nhất định cô chưa thể đi xa .

Hồi hộp chờ mong cánh cửa sắt kéo ra, Trang Hân sẽ té tát mắng
cho anh 1 trận toí bời . Để cuối cùng sẽ chỉ cho anh chỗ cô vợ
bướng bình đang trốn của anh . Lâm Thành hơi sượng người .

– Triệu Sơn! Sao ông lại ở đây ?

Triệu Sơn lừ mắt:

– Đây là nhà anh Hai tôi, không ở đây, chả lẽ tôi ở khách sạn . Số tôi
đâu có đào hoa được như anh . Lý do nào khiến rồng đến nhà tôm
vậy ?

Lâm Thành nhớn nhác nhìn vào nhà:

– Trang Hân có nhà không ?

– Nó đưa khách đi du lịch ở Huế sáng nay rồi . Ông cứ như người từ
hành tinh lạ rớt xuống vậy, có vợ làm ngành du lịch mà ngơ ngẩn
như chàng ngốc . Tìm nhỏ Hân có chuyện gì ?

Miệng hỏi, Triệu Sơn mở rộng cổng:

– Ông đưa xe vô nhà . Tôi cũng đang muốn gặp ông .

Khi cả hai ngồi bên nhau trước ly cà phê đá . Triệu Sơn hỏi lại:

– Ông tìm nhỏ Hân làm gì vậy ?

Suy nghĩ 1 hồi Lâm Thành mới thở dài:

– Cát Tường bỏ đi rồi . Tôi nghĩ chỉ Trang Hân mới biết nơi cô ấy đến
.

Triệu Sơn nhìn Thành qua làn khói thuốc lá, anh trầm giọng:

– Ông đúng là ngốc . Vàng trong tay không giữ, cứ thả mồi bắt bóng .

Lâm Thành khở sở:

– Tất cả cũng do chúng tôi, cưới nhau khi chưa có lấy một kỷ niệm
đẹp, mãi sau này khi nhìn lại được . Tôi mới chới với khi nhận ra cô
vợ đính hôn của mình là cô nhỏ đã thề không đội trời chung với mình
.

Chút tự ái của thằng đàn ông trời dẫy, tôi quyết cưới cho bằng được
Cát Tường, chỉ để thỏa mãn với cô ấy rằng ... Bầu trời nhỏ lắm với
những ai ngoa ngoắt .

Ai biết đâu, sống với cô ấy, tôi mới hiểu cô ấy là người đàn bà sanh
ra chỉ để cho tôi .

Triệu Sơn nhăn trán:

- Vậy sao lại có chuyện Cát Tường bỏ đi .
- Ông còn nhớ Thùy Liên không ?
- Nhớ rất rõ . Ngày trước, cô ta là người yêu ông . Nhưng bây giờ cô ta ở tận bên Mỹ, dính líu gì tới Tường . Tôi không tin cô bé ghen với quá khứ của ông .

Lâm Thành búng mẩu thuốc lá văng xa:

- Liên đã về Việt Nam .

Triệu Sơn hăm hè:

- Và ông đã lén lút gặp cô ta ?
- Chỉ tình cờ thôi . Nhưng không rõ vì sao Cát Tường biết .
- Có khi nào đó là cái bẫy của Thùy Liên không ?
- Tôi không biết .
- Ông đúng là điên, mới quay lại ôm ấp con đàn bà điều ngoa xảo trá, phản bội ấy . Nó còn thua xa vợ ông .

Giận dữ, Triệu Sơn hét:

- Tôi cho ông biết, tôi đã từng chết đứng con tim, ngay trong lần đầu tiên về nước gặp Cát Tường . Lúc đó, ông chưa cưới cô, nhưng cô ấy không hề chấp nhận tôi . Bây giờ tôi biết thêm 1 điều, cô ấy đúng là sinh ra để cho ông, để trái tim chết tiệt của ông biết đau đớn, khắc khoải . Sắp tới, tôi chính thức cầu hôn Lệ Thủy, sẽ trở thành người nhà của ông và Cát Tường . Hãy mau tìm cô ấy về đi . Hạnh phúc không đơn giản chỉ là những vật chất tầm thường đâu .

Lâm Thành rên rỉ:

- Ba tôi chưa biết chuyện Tường bỏ đi . Và bây giờ tôi biết tìm cô ấy ở đâu . Ba tôi vốn có bệnh tim, ông sẽ bị choáng mà chết mất .

Ngần ngừ 1 lúc lâu, Triệu Sơn mới vỗ vai Thành:

- Uống nước đi chứ, đá tan hết, còn gì mùi vị cà phê .
- Tôi chẳng còn lòng dạ nào thưởng thức .

Triệu Sơn nheo mắt:

- Thì ra, cuối cùng ông đã chịu thừa nhận vị trí của Cát Tường trong ông, phải không ?
- Suốt đời này, nếu không tìm được cô ấy, tôi thề bỏ hết để vô chùa tu .

Triệu Sơn phì cười:

- Nói điên nữa . Ông có mà tu hú đấy . Cũng chẳng có ai nhận 1 người có đạo công giáo như ông vô chùa đâu . Tốt nhất là rong ruổi tìm em để "Châu về hợp phố" đi ông .

Lâm Thành thờ dãi:

- Trang Hân có nói khi nào về không ?

- Không ... Nè! Ông hứa với tôi đi .

- Hứa cái gì ?

- Chuyện ông và Cát Tường ấy .

Thành chụp vai Sơn lắc mạnh:

- Thằng quý! Chỉ mau cho tao biết chỗ Cát Tường . Nếu không, tao sẽ thừa mày ra tòa về tội "che giấu vợ người".

Triệu Sơn tỉnh bơ:

- Cô bé là cháu tao, giúp cháu trốn chạy 1 đàn ông sở Khanh là đúng luật .

Thành năn nỉ:

- Thôi mà, chỉ tao đi . Sau này để phúc cho con trai .

Biết đưa thế đủ làm khổ Thành rồi , Triệu Sơn rút từ túi ra 1 tấm card:

- Hãy bay lên Đà Lạt, tìm theo số điện thoại này, mày sẽ gặp được vợ . Cô ấy đi theo đoàn du lịch người Ấn Độ lên đó .

Lâm Thành giật phắt, hôn chụt lên má Triệu Sơn:

- Cảm ơn mày, tao đi đây .

Triệu Sơn xoa má, lau bầu:

- Thằng quý! Đa tình cho lắm vào . Phải là Cát Tường mới trị nổi mày . Tìm 1 lần cho sợ đến già, hết dám lăng nhăng nữa .

Lâm Thành không nghe được lời Sơn nói, anh đang mơ đến lúc được ôm lại cô vợ bé bỏng của mình trong vòng tay anh .

Sự may mắn bướng bỉnh chỉ dành cho duy nhất 1 mình anh thôi, phải vậy không Cát Tường ? Anh sẽ tìm được em ở thành phố tình yêu ấy . Nhất định thế và chúng ta sẽ sống tuần trăng mật trên đó, nghe em .

Hết

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 21/09/2005 8:03:11 CH